Capitolul 1

Pretextând că se îndreaptă încet-încet spre orizont, soarele ne scapă de căldură. Ştie el prea bine că nimeni nu i-ar putea îndura văpaia o zi întreagă.

Alfi deschide un ochi. Vânticelul îi dă de înţeles că atmosfera e, în sfârşit, suportabilă. Se ridică încetişor, îşi întinde lăbuţele şi pleacă din colţul lui umbrit, în căutarea unui locşor unde iarba să mai fie încă proaspătă şi unde să-şi poată marca teritoriul. Se ambiţionează să-şi aleagă un colţ al casei, dar acesta e de multă vreme îngălbenit de propriile marcaje.

Aşezat pe coşul înalt, un uliu tânăr scrutează împrejurimile. Nu pare să se teamă de căldură, nici de oameni şi nici chiar de câinele pe care îl vede traversând grădina, cu lăbuţele încă grele de somn. Îl urmăreşte câteva secunde cu o privire ageră; tocmai bine cât să-şi dea seama că prada e prea mare pentru el. Îşi întoarce neglijent capul, căutând altă victimă.

Şi casa a avut de îndurat, de-a lungul întregii zile, asalturile verii, iar uşile din lemn, ca şi olanele, învinse de arşiţă, trosnesc din toate încheieturile; mici pocnituri scurte, regulate, asemenea notelor muzicale.

Soarele i-a cam plictisit pe toţi azi, şi ar fi vremea să meargă la culcare. De altfel, uliul pare să-i dea tocmai acest sfat, scoţând un strigăt scurt, răguşit şi puternic, un strigăt neplăcut, şi trezind-o pe Mami, care adormise pe canapeaua din mijlocul salonului.

Trebuie spus că, între răcoarea odăii şi tic-tacul hipnotizator al marii pendule, e practic cu neputinţă să te opui chemării siestei. Mai puneţi lângă toate astea şi cei doi greieri care-şi răspund unul altuia, şi-o să dormiţi până la căderea serii.

Dar uliul a trezit-o pe Mami, aproape făcând-o să tresară. Se încurcă un pic în cretoanele de pe marginea canapelei, pe care probabil că şi le-a tras peste ea în somn, folosindu-le drept cuvertură. Îşi vine puţin câte puţin în fire şi pune cretoanele la loc, ca şi cum n-ar vrea să lase nici o urmă a siestei neprevăzute. De parcă a aţipi în acele împrejurări ar fi un semn de inconştienţă. De altfel, „acele împrejurări” îi revin în minte.

Artur, nepotul unic şi adorat, a dispărut, aşa cum dispăruse şi soţul ei, în urmă cu patru ani, în grădină. Ca şi soţul ei, căuta

o comoară. Degeaba a întors grădina cu susul în jos, a cotrobăit prin toată casa, a strigat peste toate dealurile din vecini; n-a dat de nici o urmă a micuţului.

Nu întrevede decât o unică explicaţie posibilă: extratereştrii. Omuleţii verzi, care vin cu farfurioara din cer şi-i fură nepotul. Răpirea i se pare aproape de netăgăduit. Cum să nu jinduiască omuleţii verzi la îngeraşul ei adorabil şi să nu vrea să-l strîngă în braţe ziua întreagă?! Cu căpşorul acoperit de zulufi blonzi şi ciufuliţi şi ochii mari, de culoarea alunei, care se miră de tot şi de toate! Cu vocişoara de copil, la fel de dulce şi fragilă ca un balon de săpun. Artur e cea mai de preţ comoară de care Mami, azi, se simte lipsită cu brutalitate. O lacrimă reţinută îi alunecă pe obraz. În faţa tristeţii atât de profunde, chiar şi ruşinea dispare.

Prin fereastră, bunica priveşte o clipă cerul albastru, liniştit. Nici urmă de extraterestri. Oftează din greu şi pare să-şi formeze treptat o părere. Priveşte de jur împrejur la casa mută, incapabilă să ajungă la o concluzie. „Cum am putut să aţipesc?” se întreabă, frecându-se la ochi.

Din fericire, a fost acolo uliul, care a trezit-o. Dar ţelul tinerei păsări de pradă nu era doar să o deştepte pe Mami din somn, aşa că, iată, scoate iar un strigăt. Bunica îşi încordează auzul. E gata-gata să creadă că orice zgomot e un semn al destinului, o urmă de speranţă. Cu privirea ageră şi auzul fin, mai mult ca sigur că uliul a văzut ori a auzit ceva. E convinsă de aşa ceva şi nu se înşală prea tare. Pasărea cârâie, într-adevăr, prevenind în legătură cu ceva ce a auzit şi a simţit chiar înainte ca obiectul să poată fi zărit la orizont. O maşină, învăluită într-un nor de praf, cu soarele care se distrează făcând-o să scânteieze, zgomotul ei încă n-ajunge până în casă. Stând tot pe coş, uliul scanează vehiculul de parcă ar avea un radar.

Mami s-a ridicat încetişor de pe canapea. Cu toate că-i foarte atentă, încă nu aude nimic. Ori numai prea puţin. Poate doar un zumzet depărtat.

Uliul scoate cârâituri mici, ca şi cum ar număra persoanele din automobil. Uruitul răguşit şi putred al motorului se face acum auzit, în ciuda zefirului uşurel, care pare să-l ducă departe. Pasărea decide să-şi ia zborul, iar ăsta nu-i semn bun. Ea vede şi aude înaintea tuturor. Să fi simţit oare dezastrul care se apropie inexorabil?

Automobilul dispare o clipă după un taluz prea mic pentru a se putea numi colină şi prea mare pentru a fi luat drept o simplă pantă.

Mami îşi drege un pic glasul, încercând să rupă tăcerea apăsătoare. Zgomotul pe care îl auzea a dispărut iar. Întoarce capul încetişor, aşa cum întorci antena parabolică, pentru a capta mai bine semnalul.

Maşina reapare din spatele taluzului, cu botul înainte, arătându-şi vechile garnituri cromate. Zgomotul motorului invadează imediat toată proprietatea, iar copacii îşi trimit unul altuia ecoul oribilelor lui scrâşnituri.

Bunica tresare şi se ridică brusc. Nu mai încape nici o îndoială: uliul chiar i-a trimis un semnal. Se aranjează, îşi netezeşte rochia, aşază cretoanele şi încearcă să dea de papuci.

Zgomotul maşinii pare să învăluie salonul, iar pietricelele care se ciocnesc între ele dau de înţeles că în faţa casei tocmai a aterizat o rachetă.

Mami renunţă la căutări şi se îndreaptă spre uşa de la intrare cu un singur papuc, ca un pirat cu un picior de lemn.

Motorul se opreşte, spre uşurarea tuturor. Portiera şuieră ca o bătrână nevăstuică, şi doi pantofi de piele uzată se înfig în pietriş. Nu se anunţă nimic bun; a făcut bine uliul că a şters-o. Mami ajunge la uşă şi se luptă cu cheia.

„Dar de ce, Doamne, oi fi încuiat?” se întreabă, bombănind cu capul în jos, fără ca măcar să observe cele două siluete pe care soarele le desenează dincolo de uşă. Cheia scârţâie uşor, dar în cele din urmă se răsuceşte în broască şi lasă uşa să se deschidă. Bunica e atât de uimită de ceea ce vede, că nu-şi poate reţine un mic strigăt. Desigur, de spaimă. Totuşi, cuplul surâzător **din** faţa ei n-are nimic înspăimântător. Cu excepţia prostului gust. Doamna poartă o rochie înflorată, în nuanţe fucsia, domnul a îmbrăcat o vestă în carouri verde ca găinaţul de gâscă. Asemenea culori obosesc ochiul, dar nu provoacă zbierete. Bunica îşi înăbuşă urletul, încercând să-l transforme într-un primitor răget de elefant.

- Surpriză! fredonează cei doi, într-un duo perfect.

Mami deschide uşurel braţele şi se străduieşte să surâdă cât mai firesc. Gura ei spune „bună ziua“, iar ochii ei strigă „ajutor“.

- Chiar că-i o surpriză! le spune în cele din urmă părinţilor

lui Artur, care stau în faţa ei, prezenţi ca un coşmar.

Mami continuă să zîmbească, blocând intrarea, ca un adevărat portar. Nu mişcă, nu zice nimic, se mulţumeşte să râdă prosteşte. Jovial, tatăl pune în sfârşit întrebarea de care, biata de ea, se temea cel mai mult.

- Artur e aici?

Nu se îndoieşte nici o clipă de răspuns.

Mami surîde încă, sperând să sugereze un răspuns pozitiv, ca să nu mintă. Dar tatăl, prea tăntălău ca să observe subtilitatea, aşteaptă răspunsul. Bunica îşi trage atunci sufletul şi întreabă:

- Aţi călătorit bine?

Nu-i chiar răspunsul pe care îl aşteaptă, dar, ca un bun cunoscător al drumului, tatăl se porneşte:

- Am scurtat drumul pe la vest, explică. Drumurile sunt mai înguste dar, după calculele mele, am scutit patruzeci şi trei de kilometri. Asta înseamnă, la preţul unui litru de benzină...

- ... Un viraj la fiecare trei secunde, vreme de două ceasuri! se plânge mama. Călătoria a fost groaznică şi mulţumesc Cerului că Artur n-a trebuit să suporte asemenea pedeapsă, conchide şi adaugă: Dar, apropo, unde-i?

- Cine? întreabă bunica, de parcă ar auzi voci.

- Artur, fiul meu, răspunde mama, uşor îngrijorată. Nu de fiu, ci de starea mentală a bunicii. Poate că-i de vină căldura.

- Aaa! O să fie foarte fericit să vă vadă! spune Mami, în loc de orice altceva.

Părinţii se privesc, întrebîndu-se dacă bătrâna n-a surzit de tot.

- Unde-i Artur? articulează calm tatăl, de parcă întreabă un ţăran tibetan pe ce drum s-o apuce.

Bunica zâmbeşte iar şi încuviinţează cu capul. Răspunsul ei nu convinge pe nimeni, iar ea se simte obligată să zică, în fine, ceva.

- E... cu câinele, spune, în cele din urmă. E o minciună, dar răspunsul pare să-i mulţumească pe cei doi, care se emoţionează.

E tocmai momentul pe care Alfi l-a ales să sosească dând din coadă şi să-i distrugă, dintr-o sigură lovitură, alibiul perfect. Mami simte cum, sub privirea părinţilor, zâmbetul i se şterge ca de pe o veche pictură.

- Unde-i Artur? întreabă mama, mult mai ferm de astă dată.

Bunica l-ar sugruma cu mare plăcere pe Alfi, care i-a dat peste cap lămurirea, dar se mulţumeşte să-l ucidă din priviri. Căţeluşul nu mai dă din coadă. Ştie că a făcut probabil o prostie şi se recunoaşte deja vinovat.

- Vă jucaţi de-a v-aţi-ascunselea, nu? întreabă bunica, iar Alfi se face că a priceput. Amândurora le place la nebunie să se joace de-a v-aţi ascunselea, explică. Ar putea să se joace cu săptămînile! Artur se ascunde şi...

- ... Câinele numără? i-o tăie tatăl scurt, întrebându-se, dacă bunica nu-şi cam bate joc de el.

- Aşa-i! Alfi numără până la o sută şi apoi îl caută pe Artur!

Nu se pot spune asemenea absurdităţi, mai ales cu atîta convingere. Părinţii se uită unul la altul, cu adevărat îngrijoraţi. Miroase a sanatoriu.

- Şi... ai vreo idee despre unde se poate ascunde Artur? întreabă amabil tatăl, pentru a nu o brusca şi mai tare.

Mami clatină energic din cap, ca pentru un da sincer şi categoric.

- În grădină!

Niciodată n-a fost o minciună mai aproape de adevăr.

Capitolul 2

Dacă îţi dai drumul în lungul imenselor fire de iarbă şi mergi paralel cu galeria furnicilor, care coboară sub pământ, în fundul grădinii, acolo unde se nasc rădăcinile copacilor, dai de fundaţia unui zid bătrân, înălţat de mâna omului. Pe acest zid ros de vremuri, o micuţă fisură se strecoară printre pietre. Dar când ai abia doi milimetri înălţime, ea nu mai e doar o mică fisură, ci o prăpastie impresionantă, spre buza căreia înaintează eroii noştri.

Selena e, fireşte, în frunte. Prinţesa nu pare să-şi fi pierdut puterile, iar misiunea îi ţine trează toată luarea-aminte. Merge de-a lungul trotuarului, ca pe Champs-Elysees, ignorând cu totul abisul absolut ce se deschide pe marginea drumului.

În spatele ei, mereu aproape, Artur. E mereu fascinat de ce i se întâmplă. El, care, doar cu câteva ore mai înainte, era complexat că măsura doar un metru şi treizeci de centimetri, e acum foarte mândru că are doi milimetri şi mulţumeşte fără încetare Cerului pentru aventura care l-a făcut să afle atâtea lucruri noi şi să fie un băieţel puternic, din cap până în picioare. Respiră adânc, încercând să profite din plin, măcar pentru a-şi bomba şi mai mult pieptul. Aşa cum fac animăluţele la vremea iubirii. Trebuie spus că Artur e cu ochii mai mult la Selena decât la prăpastie.

Trebuie însă să fim drepţi: fetiţa e frumoasă coz. Trup de felină şi fire de purcel. Privire de panteră şi zâmbet de pudel. Chiar şi din spate vezi că-i prinţesă. În orice caz, asta se poate ghici şi din privirea lui Artur, care o urmează ca un căţel.

Moţ e ceva mai departe, de parcă ar avea îndatorirea de a încheia şirul. Duce în spate sacul lui plin cu mii de nimicuri care nu-i servesc la nimic; e doar atât de greu, că-l împiedică să-şi ia zborul.

- Moţ, mai repede! N-avem vreme! îi aduce aminte sora lui, mereu arţăgoasă.

Moţ dă din cap nemulţumit şi oftează din tot sufletul.

- M-am săturat să car toate astea!

- Dar nu ţi-a cerut nimeni să iei cu tine juma' de regat! îi aruncă prinţesa, la fel de arţăgoasă.

- L-am putea căra pe rând, nu? Aşa m-aş mai odihni puţin şi am putea merge mai repede, propune Moţ, viclean ca o maimuţică.

Selena se opreşte brusc şi-şi priveşte fratele.

- Ai dreptate. Câştigăm timp. Dă-mi-l!

Moţ îşi scoate bucuros sacul şi i-l întinde surorii lui, care, dintr-o singură mişcare, îl aruncă în prăpastie.

- Uite! Aşa ai să fii mai puţin obosit şi o să cîştigăm timp! anunţă prinţesa. La drum!

Uluit, Moţ priveşte cum îi dispare sacul în prăpastia fără fund. Nu-i vine să-şi creadă ochilor. Dacă n-ar avea un mic muşchi să-l ţină, maxilarul i-ar cădea. Artur e discret. N-are de gând să se amestece în conflictul lor de familie, şi e brusc atins de pasiunea numărării cristalelor de pe perete. Moţ fierbe. Gura îi musteşte de insulte, care abia aşteaptă să izbucnească.

Eşti pur şi simplu o... o mică bestie! se mulţumeşte să urle.

Selena zâmbeşte.

- Mica bestie are de dus la bun sfârşit o misiune care nu suferă amânare, iar dacă ritmul nu-ţi convine, te poţi întoarce acasă! Ai putea profita să-ţi povesteşti isprăvile şi să te laşi răsfăţat de rege!

- Cel puţin regele are inimă! replică Moţ, urmându-i de departe.

- Ei bine, profită, viitorul rege nu va mai avea!

- Cine-i viitorul rege? întreabă timid Artur.

- Viitorul rege... sunt eu! spune mândră Selena, înălţând bărbia.

Artur a înţeles, dar nu chiar tot; ar prefera să înţeleagă mai multe.

- De asta trebuie să te măriţi neapărat în două zile? întreabă timid.

- Da. Prinţul trebuie ales înainte de a-mi asuma prerogativele de suverană. Asta-i. Asta-i regula, răspunde Selena, grăbind pasul, pentru a evita alte întrebări.

Artur oftează uşor. Dacă măcar ar avea ceva vreme. Atât cât să afle dacă flacăra pe care o simte în piept, şi care adesea îi urcă în obraji, poate fi manifestarea iubirii. La fel ca sudoarea nemotivată şi febra uşoară care-i fac fruntea să ardă. Atât cât să priceapă bine vorba „iubire”. Una prea mare pentru el. Aşa de mare, că nici nu ştie de unde s-o ia. O iubeşte pe bunica, îşi iubeşte câinele, maşina, dar nu îndrăzneşte să spună că o iubeşte pe Selena. De altfel, nici nu se gândeşte bine, că se şi îmbujorează.

- Ce-ai păţit? întreabă prinţesa, amuzată.

- Nimic! bâiguie Artur, roşind şi mai tare. Din pricina căldurii, e tare cald aici!

Selena zâmbeşte, auzindu-i minciunica. Rupe din mers unul dintre numeroşii ţurţuri care atârnă şi-i întinde bucăţica de gheaţă lui Artur.

- Uite, pune-ţi-o pe frunte, o să-ţi facă bine!

Artur îi mulţumeşte şi-şi lipeşte micul dar de frunte, Selena surîde iar. Ştie ea prea bine că febra care îl chinuie n-are nimic de-a face cu căldura din jur. În prăpastia fără fund sunt aproape zero grade. Dar aşa sunt adevăratele prinţese, mereu gata să râdă de sentimentele altora. Pentru că, fireşte, numai ale lor au importanţă. Bucăţica de gheaţă s-a topit deja, iar Artur şovăie dacă să ia alt ţurţure. Brusc însă, e cuprins de mîndrie... ori de curaj. Se apropie de Selena, încercând să-i vorbească. Oare dragostea îţi dă aripi?

- Pot să te întreb ceva foarte personal?

- Poţi. Mai văd eu dacă-ţi răspund ori nu, zice mica prinţesă cu bine-cunoscuta-i şiretenie.

- Trebuie să-ţi alegi un soţ în două zile, dar... cum se face că într-o mie de ani n-ai găsit nici unul care să-ţi placă? îndrăzneşte Artur.

- O prinţesă de rangul meu merită un soţ excepţional, inteligent, curajos, îndrăzneţ, bun bucătar, care să adore copiii... spune fetiţa, ca şi cum s-ar fi grăbit de teamă să nu-i taie cineva vorba.

- ... Care să fie gospodar şi să spele bine rufele, în vreme ce doamna îşi face siesta! o întrerupse Moţ, un încântat să-i taie elanul.

- Un om ieşit din comun, care să-şi înţeleagă soţia şi s-o apere de tot şi de toate, chiar şi de prostia unor membri ai familiei! replică Selena, ţintuindu-şi fratele cu ochii ei negri. Apoi continuă să viseze cu voce tare: un bărbat frumos, fireşte, dar şi drept, credincios, cu simţul datoriei şi al responsabilităţii; o făptură invincibilă, generoasă şi luminoasă! Privirea i se întîlneşte cu a lui Artur, care e cam îmbufnat. Fiecare adjectiv a fost ca o lovitură de ciocan în cap. Adică nu un pricăjit care se îmbată la prima ocazie! adaugă prinţesa, ca să încheie.

- Desigur, răspunde Artur, cocârjat sub povara nefericirii. Cum şi-a putut închipui, oare, măcar o clipă, că ar putea avea

vreo şansă? El, Artur, redus de la un metru treizeci la câţiva milimetri. De la înălţimea celor şase ani ai lui, care pentru Selena sunt doar o secundă. El n-are nici una dintre aceste calităţi. Nu-i nici invincibil, nici luminos, şi, de-ar trebuie să se descrie, ar spune mai curând că-i mic, prost şi urât.

- Alegerea unui logodnic e lucrul cel mai important pentru o prinţesă. Iar primul sărut e un moment crucial, afirmă Selena. Dar asta n-are nimic de-a face cu plăcerea pe care o poţi avea atunci. Actul e, în acest caz, mai mult simbolic, deoarece, încă de la primul sărut, prinţesa îi trece prinţului toate prerogativele: puteri imense, care îi vor îngădui să domnească alături de ea. Toate popoarele din Cele Şapte Ţinuturi vor trebuie să i se supună.

Artur, care nici nu bănuia importanţa primului sărut, înţelege acum mai bine de ce trebuie Selena să fie prudentă şi să aleagă bine.

- Şi de aia vrea... M. să te ia de soţie? Pentru puterile tale? o întreabă.

- Nuuuuu! Pentru frumuseţea şi drăgălăşenia ei, dar mai ales pentru firea ei dulce! strecoară ipocrit Moţ.

Selena nu răspunde şi se mulţumeşte să ridice din umeri. Adevărat e că-i tare frumoasă micuţa prinţesă care păşeşte pe buza prăpastiei umede, neluând în seamă ploaia şi ameţeala. Desigur, cam pretenţioasă, dar cine n-ar fi, dacă ar avea ochi ca ai ei? Artur o soarbe din priviri, gata să-i treacă cu vederea toate defectele de pe pământ pentru un singur surâs. De altfel, numai la aşa ceva speră, căci tot restul i se pare imposibil. E prea frumoasă, prea înaltă, prea inteligentă, într-un cuvânt, prea prinţesă, pentru a fi interesată de un omuleţ ca el. O ştie prea bine, şi, cu toate acestea, o forţă lăuntrică, venind probabil chiar din inimă, îl îndeamnă neobosit să se arate, să se dăruiască. Ca o floare care aşteaptă ploaia până la moarte.

- Nu voi fi niciodată a lui! strigă Selena, ca un tunet pe un cer fără nori.

Artur se crede vizat, desigur. Pleacă deci capul, copleşit de veste. Selena surîde uşurel.

- Vorbeam de M. Blestematul, fireşte, spune, mai zglobie ca niciodată.

Artur îşi mai revine un pic. Tare i-ar plăcea să-i vorbească fără teamă, să-i spună tot ce crede şi ce simte, să-i pună cele o

mie şi una de întrebări care îi ard buzele. În cele din urmă, de-atâta tăcere, una dintre ele tot îi scapă.

- Cînd va trebui să-ţi alegi... soţul, cum ai să-i deosebeşti pe cei care te cer de soţie pentru puterea ta de cei care te iubesc... cu adevărat?

E atâta sinceritate în glasul lui, încât nici măcar o prinţesă atât de frumoasă şi de pretenţioasă nu poate rămâne insensibilă. Şi, poate pentru întâia oară, fetiţa acceptă să-l privească pe Artur tandru, drept în ochi. E o privire dulce şi mătăsoasă, ca o bucăţică de organza roz, ca o pană, ca primele vorbe ale unui cântec de dragoste. Micuţul nu îndrăzneşte s-o privească mai mult de trei secunde. Sunt cântece care te îmbată, care te fac să-ţi pierzi capul. Iar Artur nu vrea să se dea bătut. Nu pe loc. Selena surâde, iar ruşinea băiatului o înveseleşte.

- E foarte uşor să alegi între ce-i veritabil şi ce-i fals, să ştii dacă un pretendent e sincer ori doar atras de momeala câştigului şi a puterii. Am un test pentru aşa ceva.

Selena aruncă momeala şi priveşte cum îi dă Artur roată.

- Ce fel de... ce soi de test? întreabă Artur, gata s-o înghită pe nemestecate.

- Unul de încredere. Cel care pretinde că-şi iubeşte logodnica trebuie să poată avea deplin încredere în ea. Una oarbă, la fel ca în el însuşi. În general, asta-i ceva tare greu pentru un bărbat, explică Selena, pişicheră.

Micuţul peştişor a căscat gura şi vrea doar să înghită momeala.

- În mine poţi avea încredere, Selena, spune Artur, cum nu se poate mai sincer, muşcând din momeală.

Ea se opreşte şi-l priveşte o clipă.

- Adevărat? întreabă, ţintuindu-l cu ochii migdalaţi, la fel de pătrunzători ca ai şarpelui Kaa.

- Adevărat! răspunde Artur, cu o sinceritate deconcertantă.

Selena zâmbeşte iar.

- E o cerere în căsătorie? întreabă, cu o uşoară urmă de ironie.

Pare o pisicuţă, distrându-se pe socoteala peştişorului roşu care înoată înnebunit în borcan. De altfel, Artur e la fel de roşu ca peştişorul.

- Păi... ştiu eu, încă-s prea tânăr... bâiguie, dar ţi-am salvat

de câteva ori viaţa şi...

Selena îi taie sec vorba.

- Iubire nu înseamnă să aperi ce nu vrei să pierzi! Iubire înseamnă să-i dai totul celuilalt, chiar şi viaţa, fără şovăială, chiar fără să gândeşti!

Artur e emoţionat. Credea că iubirea e ceva mare şi puternic, dar cu contururi încă nedefinite. Singurul efect pe care i-l cunoştea era căldura necontrolată care îi străbătea trupul asemenea ciocolatei fierbinţi a bunicii şi-i făcea inima să bată iute-iute. Trebuia deci să respire mai adânc şi, cu cât respira mai adânc, cu atât avea căpşorul mai ameţit. Acesta era pentru el efectul iubirii, o licoare dulce, care-l făcea să-şi piardă echilibrul. Nu pricepuse că era în joc ceva mult mai important şi că putea - Doamne fereşte! - să-şi piardă viaţa.

- Eşti gata să mori pentru mine? întreabă, zburdalnic, Selena.

Artur e cam pierdut. Capcana n-are ieşire. Doar un perete neted, care îl lasă să se învârtească în cerc.

- Păi... dacă doar aşa îmi pot dovedi iubirea... da, acceptă, nu prea încântat de turnura pe care ar putea-o lua evenimentele.

Selena se apropie şi se învârteşte în jurul lui, ca un şoarece în jurul unui boţ de brânză.

- Bine... să vedem dacă spui adevărul. Dă-te înapoi! Artur se gândeşte câteva clipe. Dacă un pas înainte nu-l angajează cu nimic, cu siguranţă că nici unul înapoi nu-l va angaja. Se dă deci uşurel, înapoi, bucurându-se că a trecut prima probă.

- Mai înapoi! porunceşte Selena, cu o privire uşor machiavelică.

Artur priveşte către Moţ, care ridică ochii spre cer şi oftează. Jocurile surorii lui nu l-au amuzat niciodată. Mai ales acesta, pe care pare să-l ştie pe de rost. Artur mai şovăie o clipă, apoi face un pas mare înapoi.

- Mai înapoi! porunceşte iar Selena.

Artur priveşte discret peste umăr. Acolo e prăpastia pe marginea căreia merg de câteva ore. O crevasă uriaşă, atât de profundă, că se pierde într-o beznă absolută. Artur pricepe mai bine încercarea, dar trebuie să-şi dovedească vitejia, aşa că face iar un pas înapoi şi ajunge cu călcâiele pe buza prăpastiei. Selena afişează un zâmbet frumos, dovada satisfacţiei. Tare

docil mai e şi peştişorul ăsta, pare că gândeşte, dar încercarea nu s-a sfârşit. Ţi-am cerut să dai înapoi.

- De ce opreşti? Nu mai ai încredere?

Artur e cam zăpăcit şi nu izbuteşte să vadă legătura între iubire şi încredere, între pasul înapoi şi prăpastia care îl aşteaptă. Pe nepusă masă, regretă toată vremea aceea în care a dormitat la orele de matematică. Poate că, dacă ar fi avut cunoştinţe mai sigure, ar fi putut rezolva ecuaţia care astăzi i se pare de nerezolvat.

- N-ai încredere în mine? insistă Selena, nespus de bucuroasă că-şi poate demonstra justeţea teoriei şi, implicit, care-s limitele iubirii.

- Ba da! îi răspunde Artur, sigur că am încredere în tine.

- Atunci de ce te opreşti? întreabă prinţesa, pe cât de sigură de sine, pe atât de provocatoare.

Artur se gândeşte puţin şi găseşte răspunsul. Îşi îndreaptă trupul uşurel, îşi umflă plămînii micuţi şi o priveşte pe Selena drept în ochi.

- Mă opresc... ca să-mi pot lua rămas-bun de la tine! spune solemn.

Chiar dacă Selena continuă să zâmbească, o lucire de spaimă i se citeşte în priviri. Moţ a priceput imediat că bietul Artur, prea cinstit şi integru pentru a face jocul pervers al surorii lui, va comite ireparabilul.

- Să nu faci asta! se bâlbâie Moţ, prea speriat ca să facă şi cea mai mică mişcare spre Artur.

- Adio! spune Artur, mai teatral ca Sarah Bernhardt.

Surâsul Selenei se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc. Ceea ce era doar o glumă devine coşmar. Artur face un pas mare înapoi. Selena la fel.

- Nu! urlă fetiţa şi încremeneşte. Duce mâinile la ochi, iar Artur dispare, înghiţit de abisul fără fund.

Selena strigă deznădăjduită. A întors spatele prăpastiei, ca să n-o mai vadă. Picioarele n-o mai ţin şi cade în genunchi, ca pentru rugăciune, din nefericire una foarte tardivă. E sfârşită, cu chipul scăldat în lacrimi, plânge. Abia acum înţelege ce s-a petrecut.

- Ce mai, cu aşa test rişti să rămîi nemăritată! spune Moţ şovăind între mânie şi deznădejde.

Dar, în vreme ce Selena îşi plânge toate lacrimile, cu ochii

cufundaţi în palme, Artur apare în aer, ca şi cum ar fi sărit pe ceva. Pare să nu-şi poată controla poziţia cu adevărat. Dar izbuteşte să-şi ducă degetul la buze, cerându-i lui Moţ să păstreze secretul. Odată trecută mirarea, frăţiorul intră în joc şi-i promite să tacă, iar Artur dispare iar. Selena n-a văzut nimic, prea ocupată cu propria nefericire.

- E adevărat că, dacă te joci cu focul, în cele din urmă te arzi, spune Moţ, mai moralist ca niciodată.

Sora lui scutură din cap, gata să accepte, fără şovăială, toate vinile şi acuzaţiile care i s-ar aduce. Moţ jubilează. Pentru că are şi el o dată ocazia de a-şi pedepsi puţin sora, nu se abţine şi suceşte cuţitul în rană.

- Cum ai numi tu o prinţesă care îl lasă să moară aşa pe cel mai devotat dintre pretendenţii ei?

- O mică belea, egoistă şi pretenţioasă! spune Selena, emoţionantă în sinceritatea ei. Cum am putut face aşa ceva?! Cum am putut fi atât de proastă şi de rea în acelaşi timp?! Mă cred prinţesă şi mă port de parcă aş fi cea mai răzgâiată fetiţă! Nu-mi merit nici numele, nici rangul! Şi nici o pedeapsă nu-mi va putea răscumpăra greşeala!

- Într-adevăr, aşa-i! întăreşte Moţ, în timp ce Artur reapare, într-o poziţie şi mai aiurită.

- Nu mă mână decât orgoliul şi cruzimea! plânge cu sughiţuri micuţa. Nu-l credeam demn de mine, şi, de fapt, eu nu eram demnă de el. Capul meu l-a sacrificat, deşi inima mea îl alesese.

- Ce spui?! Cum adică? o descoase Moţ, profitând de deznădejdea surorii sale.

- De cum l-am văzut, inima a început să-mi bată mai tare, mărturiseşte Selena între două sughiţuri. Era aşa dulce, cu ochii căprui şi aerul lui pierdut. Drăgălăşenia şi blândeţea îi luminau chipul, iar trupul, subţirel şi fragil, era numai nobleţe. Fără să ştie, călca deja ca un prinţ. Se mişca graţios, uşor...

Artur apare iar, într-o postură şi mai caraghioasă, contrazicând spusele prinţesei, amintind mai curând de o maimuţă dezarticulată, supusă testului imponderabilităţii.

- Era amabil, strălucitor, extraordinar! continuă fetiţa, fără să pună punct elogiilor aduse iubitului dispărut.

- Încântător? întreabă Artur, făcând un nou salt.

- Cel mai încântător dintre toţi prinţii pe care i-am cunoscut

în Cele Şapte Ţinuturi. Fermecător, bătăios... Se opreşte brusc. De unde vin, oare, întrebarea ipocrită si vocişoara pe care nici nu îndrăzneşte s-o recunoască? Se întoarce şi vede că Artur apare cu capul în jos, controlându-şi tot mai greu poziţia.

- Şi mai cum? întreabă el în trecere, încântat de atâtea complimente.

Furia pune pe loc stăpânire pe chipul Selenei. E ca un ceainic gata să înceapă să fluiere. Dar se schimonoseşte nu numai de furie, ci un pic şi de ruşine; aceea de a-şi fi dat pe faţă, atât de repede, toate sentimentele. Scrâşneşte din dinţi şi nici măcar nu izbuteşte să-l insulte pe Artur.

- Şi... un flecar nesuferit! zbiară în cele din urmă, atât de tare că-l întoarce cu capul în sus.

Băieţelul dispare din nou, iar Selena se apropie de buza prăpastiei, vrând să descopere înşelătoria. Artur sare pe o uriaşă pânză de păianjen, aflată mai jos şi ţesută dintr-o margine într-alta a abisului. Căderea nu presupunea deci nici o primejdie, iar dispariţia era pur teatrală. Dar Selena nu apreciază piesa, iar năzdrăvăniile micului Scapin trebuie plătite. Îşi scoate spada şi aşteaptă ca Artur să urce iar, ca să-i spună ce crede despre el.

- Eşti cel mai mare mincinos pe care l-am cunoscut! îi aruncă, între două lovituri de spadă, pe care Artur abia de le poate evita. Ai să vezi ce înseamnă să te joci cu sentimentele unei prinţese!

- Selena, dacă toţi cei care te iubesc trebuie să se omoare, ca să-ţi dovedească iubirea lor, n-ai să-ţi găseşti niciodată un soţ! răspunde Artur, plin de bun-simţ.

- Are dreptate! adaugă Moţ, gata mereu să pună paie pe foc.

Selena se întoarce şi, dintr-o singură lovitură de spadă, taie cele trei fire de păr rebele din capul lui Moţ.

- Tu eşti complicele lui încă de la început! Frate denaturat! De altfel, mă întreb pur şi simplu dacă mi-esti frate cu adevărat! spune, fără să-i treacă furia.

Cei doi încep să se ciorovăiască, ceea ce pe Artur îl face să râdă din plin; începe chiar să-şi controleze salturile şi e tot mai stăpân pe el. Pânza rezistă perfect, dar, într-o parte, se zăreşte un fir care se întinde uşor la fiecare salt. Micile vibraţii regulate curg de-a lungul lui şi, dacă te amuză să-l urmăreşti, ajungi, mergând în lungul peretelui, la un soi de peşteră. Acolo firul

dispare într-o grotă neagră. Chiar mai neagră decât prăpastia şi umil mai îngrijorătoare. Curiozitatea fiind însă mai mare decât frica, nu poţi să nu intri un pic în grota umedă, păşind în beznă şi urmând firul care trebuie să ducă undeva. După o clipă, în întuneric se disting două siluete. Doi ochi. Roşii. Mustind de sânge.

Asta nu-l împiedică pe Artur să râdă din toată inima. Ameninţarea este prea îndepărtată.

- Hai, Selena! Iartă-mă! spune el, săltând din nou. Ştiam că exista o pânză de păianjen, dar te-am ascultat până la capăt! Pânza asta e chiar steaua mea cea bună!

Selena n-are chef nici de joacă, nici de vorbă. Ar fi mai degrabă amatoare să-i tragă o bătaie bună neruşinatului, ca să-l pedepsească. Dar pedeapsa vine şi singură şi, în loc de steaua cea bună, puştiul se agaţă de pânza de păianjen şi-şi încurcă picioarele în ea. Gata cu piruetele! Vibraţia îşi schimbă tăria, iar noul mesaj fuge în lungul firului, până în grotă. Cei doi ochi roşii care o locuiesc par să aprecieze vestea, iar stăpânul lor începe să înainteze, până iese din beznă.

Cînd n-ai decât doi milimetri, vezi altfel viaţa, iar ceea ce înainte părea un simpatic păienjenel, e acum un veritabil tanc cu opt picioare, păros ca un mamuţoi. Ţinând seama de zgomotul pe care îl face ori de câte ori pune un picior pe pământ, se înţelege imediat că n-a venit să-ţi facă ghâdi-ghâdi. Păianjenul îşi întinde gura plină de ţepi şi lasă bale cam peste tot. Pe limba lui, ăsta-i un surâs. Mandibulele mari se pun în mişcare şi înghit firul, pe măsură ce lighioana înaintează.

Capitolul *3*

Lui Artur îi vine al naibii de greu să iasă din capcană. Firele sunt acoperite cu o substanţă lipicioasă, care nu rezolvă nimic, iar el se încurcă tot mai tare.

- Selena, m-am încurcat! spune Artur destul de tare pentru ca vocea să i se audă pînă-n drum.

- Foarte bine, acolo să stai! Să te înveţi minte! îi răspunde Selena, foarte încântată să se răzbune, în sfârşit. Ai tot timpul ca să te gândeşti la ce-ai făcut!

- Dar n-am făcut nimic! Doar te-am ascultat şi am avut ceva noroc. Asta-i tot. N-ai de ce să fii supărată pe mine pentru aşa ceva. Şi, în definitiv, a fost foarte frumos tot ce ai spus despre mine!

Selena bate din picior. Se înfurie iar.

- Nu credeam tot ce am spus! se apără.

- Da? Atunci de ce-ai spus-o? Ce, tu spui lucruri pe care nu le crezi mai târziu? replică Moţ, mereu gata să bage strâmbe.

- Păi, spun mereu ce gândesc, se bâlbâie Selena, dar de data asta a fost altfel! Aveam remuşcări şi mă simţeam vinovată! Aşa că am zis ce mi-a venit, ca să-mi uşurez conştiinţa!

- Ai minţit deci? insistă Moţ.

- Nu, eu nu mint niciodată! răspunde Selena, tot mai hărţuită. Şi apoi, ştii ceva?! Mă plictisiţi amândoi! aruncă în cele din urmă. De acord! Nu-s perfectă! Mulţumiţi?

- Da, eu sunt foarte mulţumit, acceptă Moţ, încântat de mărturisire.

- Ba eu, deloc, zice Artur, care tocmai a zărit păianjenul. Deşi e impresionant, nu dimensiunile şi aerul lui îl înnebunesc pe Artur, ci direcţia în care se îndreaptă. Bestia vine spre el şi, cu siguranţă, nu ca să-i dea bineţe, ci mai degrabă pentru a-i zice adio.

- De ce te plîngi? întreabă Selena, aplecându-se spre Artur. Crezi că tu eşti perfect?

- Ba din contră, mă simt mic, ameninţat şi complet lipsit de apărare! Şi am o nevoie disperată de ajutor, răspunde Artur, panicat.

- Frumoasă destăinuire. Cam târzie, desigur, dar plăcută auzului, se felicită prinţesa.

Păianjenul îşi continuă înaintarea, înghiţind firul care îl duce

drept la Artur.

- Selena! Ajutor! Un păianjen uriaş vine spre mine! ţipă Artur înnebunit.

Selena se uită o clipă la păianjenul chitit să-l crănţăne cu-adevărat.

- E doar o lighioană obişnuită! Da’ tu, până nu exagerezi... comentează prinţesa, deloc impresionată de monstru.

- Selena?! Ajutor! O să mă hăpăie! urlă băieţelul, cum nu se poate mai înspăimîntat.

Prinţesa pune un genunchi în pământ şi se apleacă uşor, ca pentru o discuţie mai personală.

- Aş fi preferat să mori de ruşine, dar nici... hăpăit de un păianjen nu-i rău deloc! spune, cu o undă de umor, singura pe care pare s-o guste. Se ridică iar, îi aruncă un surâs cât toate zilele şi-i face semn cu mîna.

- Adio! spune superficial, înainte de a dispărea.

Artur a rămas la cheremul monstrului. Părăsit, împietrit, lichefiat. Într-un cuvînt, deja mort. Păianjenul s-ar linge cu adevărat pe buze, dacă ar avea.

- Selena! Nu mă părăsi, te implor! N-am să mai râd niciodată de tine! Ţi-o jur pe Cele Şapte Ţinuturi şi pe **mine** însumi! o imploră Artur, dar rugăminţile îi rămân fără ecou.

Marginea prăpastiei pe care stătea prinţesa e deznădăjduit de goală. Fetiţa a plecat. De-adevăratelea. Artur e distrus. Pentru că a râs de sentimentele unei prinţese, va muri, înghiţit de iadul cu opt labe păroase. Degeaba se zbate disperatul, n-ajută la nimic. E chiar mai rău. Fiecare mişcare îl lipeşte şi-l încurcă mai rău şi, de-atâta dat din mâini în toate direcţiile, în cele din urmă îşi pierde puterile. E legat ca o friptură la proţap. Una gustoasă, care va face deliciul crănţănitorului.

- Selena, te implor, fac tot ce vrei tu! zbiară cu ultimul elan al speranţei.

Capul prinţesei apare brusc, ca un hopa-mitică din cutie. E chiar deasupra lui, cu capul în jos.

- Promiţi să nu mai râzi nicicând de Alteţa Mea Regală? întreabă prefăcută.

Artur e la capătul puterilor şi deloc în stare să negocieze ceva, orice-ar fi.

- Da, ţi-o jur! Acum dezleagă-mă repede! o imploră.

Selena nu pare grăbită să-şi scoată spada din teacă.

- Da... cine? întreabă cu încetinitorul, ca pentru a prelungi plăcerea de a-l avea la cheremul ei.

- Da, Alteţa Voastră! strigă Artur, prea grăbit ca **să** mai sfârşească.

- Alteţa Mea... şi mai cum? insistă fetiţa.

- Da, Alteţa Voastră Regală! zbiară Artur atât de tare, încât o ciufuleşte.

Selena şovăie o clipă, dacă să-l pedepsească şi **mai** mult, pentru noul afront, dar îşi schimbă părerea şi-şi potriveşte părul cu mâna, plină de graţie.

- *Deal!* acceptă, ridicând bărbia cum numai prinţesele ştiu s-o facă.

Păianjenul e deasupra lor, cu gura, mare şi băloasă larg deschisă. Artur vrea să urle, dar e năucit şi din gură nu-i iese nici un sunet. Selena se ridică, face o piruetă şi-i trage păianjenului o palmă uriaşă. Bestia se opreşte brusc, perfect groggy, scutură uşor din cap şi constată că maxilarul îi scoate acum un sunet ciudat. Micuţa prinţesă l-a lovit zdravăn de tot, iar acum se simte ca o maşină cu şuruburile... pierdute. Selena îl priveşte drept în ochi.

- Nu mînca orice, uriaşule, o să-ţi facă rău la stomac! spune, cu un aplomb care îl lasă fără glas pe păianjen.

De altfel, nu numai lighioana a rămas mută. Artur stă cu gura căscată şi nu-şi crede ochilor. Selena tocmai a pus la punct un păianjen. Cu doar câteva ore în urmă, o asemenea imagine i s-ar fi părut dintre cele mai trăsnite, iar mama l-ar fi trimis în pat, cu două aspirine în palmă. Prinţesa pocneşte din degete înspre Moţ, cocoţat pe un bolovan nu prea mare.

- Moţ, o prăjitură! porunceşte. Moţ se scotoceşte pe loc prin buzunare şi scoate o acadea rotundă, un soi de Chupa-Chups, învelită într-o splendidă hârtie ca o petală de trandafir. I-o aruncă surorii lui, care o prinde cu o mână. Cu cealaltă, fetiţa dă la o parte hârtia, iar acadeaua se face pe loc enormă, ca un airbag sub efectul unui şoc.

- Hai, ţine, şi-ai să vezi ce bună e! promite Selena, astupând gura monstrului cu uriaşa minge roz. Păianjenul încremeneşte o clipă, ca un copil care se trezeşte pentru prima oară cu o suzetă. Priveşte cruciş la băţul care îi iese din gură şi nu prea ştie ce să facă.

- Hai, hai, e cu zmeură, precizează Selena.

Auzindu-i spusele, păianjenul nu mai şovăie şi începe să sugă. Ochii roşii ca sîngele îi devin încetişor roz pal, apoi zmeurii, şi se alungesc, luând forma migdalelor. Selena îi zâmbeşte.

- Eşti băiat bun! spune, înainte de a reveni la „oaia” ei, încă legată. Îşi scoate spada, şi-i taie legăturile de la un cap la celălalt. Tu mi-ai salvat viaţa şi eu o salvez pe a ta. Suntem chit, spune fetiţa, de parcă ar anunţa rezultatul unui concurs.

- Ba n-ai salvat nimic, deloc! se revoltă Artur. Încă de la început ai ştiut că nu riscam nimic! Dar m-ai fiert cât ai putut în suc propriu, doar ca să-ţi fac promisiuni!

- Şi tu la fel, ştiai că nu rişti nimic! După primul pas dat înapoi, te-ai uitat în spate şi ai văzut pânza de păianjen care avea să te împiedice să cazi! Dar domnul a vrut să facă pe şmecherul, şi-a căzut în propria capcană! replică Selena, a cărei voce a urcat cu un ton.

- Şi doamna... se joacă de-a prinţesa de fier, da' plânge ca disperata, de cum îşi pierde omuleţul care nu-i bun de nimic! răspunde Artur, cam enervat.

- Hai, hai, aţi fi o pereche grozavă amândoi! glumeşte Moţ. N-o să vă plictisiţi în lungile seri de iarnă!

- Tu să nu te bagi! răspund cei doi în cor.

- Ai avut pretenţia că mori pentru mine şi, de fapt, doar ţi-ai râs de mine. Eşti un mincinos şi jumătate! adaugă prinţesa, înfuriată.

- Şi tu, vrei să-ţi spun?! Nu eşti decât o...

Selena îi taie vorba:

- Ai şi uitat de promisiunea pe care abia mi-ai făcut-o?! Artur se strâmbă şi se învârte ca în cuşcă. Altă capcană pare să se închidă peste el.

- Ţi-am promis la ananghie şi... de frică! se apără.

- E totuşi o promisiune, da sau nu? insistă Selena.

- Da, acceptă puştiul în cele din urmă, fără să vrea.

- Da... cine? întreabă Selena, dornică să restabilească termenii promisiunii.

Artur oftează din greu.

- Da, Alteţa Voastră Regală, răspunde cu nasul în pământ.

- Să fie într-un ceas bun! se bucură fetiţa, înainte de a încăleca pe laba din faţă a păianjenului.

- Hai, la drum! le aruncă celor doi acoliţi.

Moţ saltă din piatră în piatră, şi-şi ia destul elan, ca să urce pe laba monstrului. S-a lipit de spinarea surorii lui, foarte mulţumit că, în sfârşit, se foloseşte de un vehicul confortabil. E adevărat însă că şi blana deasă animalulului îi permite să se instaleze după plac, ca un paşă între perne de mătase.

- Ei, ce faci, vii? îi strigă Moţ lui Artur, care încă nu s-a clintit din loc, impresionat de ceea ce vede.

În mai puţin de cinci minute, a trebuit să accepte că era să-l mănânce un păianjen uriaş, apoi că acelaşi monstru păros avea să-i servească de cămilă. Şi n-a fost nevoie decât de o prinţesă bătăuşă şi de o acadea gonflabilă, pentru a deveni docil ca o budincă. Chiar şi Alice, deşi obişnuită cu Ţara Minunilor, ar fi făcut o criză de nervi.

- Hai, grăbeşte-te! Am pierdut şi aşa destulă vreme cu asta! îi aminteşte Selena. Ori preferi să fugi după noi ca un Milo credincios?!

Deşi nu ştie cum arată Milo, îşi închipuie cu uşurinţă ce fel de animal domestic ar putea fugi docil pe lângă vehicul. Artur îşi ia inima în dinţi, dar expresia se referă, în realitate, mai mult la mâinile cu care se prinde de păroasa labă a păianjenului. Urcă în lungul potoului, care i se pare nesfârşit, se prinde de blană şi se aşază călare în spatele lui Moţ.

- La drum, frumosule! strigă Selena, lovind zdravăn cu călcâiele în coapsele bestiei.

Păianjenul porneşte pe buza prăpastiei, ca un iac credincios prin văile Himalayei.

Capitolul 4

- Cum adică, a dispărut?! exclamă mama lui Artur, trântindu-se pe canapeaua din salon. Tatăl se aşază şi el, punând braţul pe umărul soţiei. Bunica îşi frânge degetele, ca o şcolăriţă cu carnetul plin de note proaste.

- Nu ştiu de unde să încep, bâiguie, recunoscându-se de pe-acum vinovată.

- Începe cu începutul, sugerează tatăl, fără umor.

Bunica îşi drege glasul, nu prea la îndemînă în faţa acestui public restrâns.

- Ei bine, în prima zi era foarte frumos. Oricum, a fost frumos în toate aceste zile. Apa râului era foarte caldă, iar Artur se hotărâse să meargă la pescuit. Am luat deci undiţele bunicului şi am plecat în aventura care, în realitate, avea să aibă loc în fundul grădinii.

Perechea de spectatori nu se clinteşte şi nu pot fi decât două motive: ori îi captivează aventurile lui Artur la pescuit, ori sunt speriaţi de cât de ruşinos câştigă bunica timp.

- Nici nu vă închipuiţi câţi peşti e în stare să prindă omuleţul nostru într-un ceas! Hai, spuneţi o cifră! se entuziasmează, dar cei doi n-au chef de joacă.

Se privesc, întrebându-se nu care-i numărul peştilor pe care i-a putut prinde fermecătorul lor fiu, ci mai curând câtă vreme îşi va mai bate Mami joc de ei.

- Ne-ai putea scuti de pescuit şi de alte activităţi. Mai bine treci direct la ziua când ne-a dispărut fiul! spune tatăl, a cărui răbdare are totuşi margini.

Bătrâna doamnă oftează, obosită de timpul pe care încearcă să-l câştige şi pe care acum are senzaţia că-l pierde. I-a dispărut nepoţelul. Şi trebuie să accepte dureroasa realitate. Se aşază pe marginea unui fotoliu, ca pentru a nu-l deranja, şi oftează din toţi rărunchii.

- În fiecare seară îi povesteam despre Africa, cu ajutorul cărţilor şi al însemnărilor de călătorie ale bunicului. Sunt pline de învăţături, dar Archi era şi poet, iar istorisirile lui sunt pline de poveşti şi legende, ca aceea a bongo-matasalailor şi a micuţilor lor prieteni, minimoşii, explică bunica, cu vocea tremurândă. Nu-i vine uşor să vorbească de soţul dispărut. Timpul n-are nici o putere. Deşi au trecut patru ani, i se pare că a fost mai ieri.

- Ce legătură are cu dispariţia lui Artur? întreabă sec tatăl, pentru a o trezi din visare.

- Ei bine, lui Archi şi lui Artur le plăcea mai ales o istorie, despre minimoşi şi... Artur era convins nu doar că ei existau, ci şi că locuiau în grădină, explică bunica.

Părinţii se uită la ea ca viţeii la poarta nouă.

- În grădină? întreabă tatăl, care are nevoie să i se confirme trăsnaia.

Dezolată, bunica face semn cu capul că da. Bărbatul îşi vine în fire, dar, dat fiind coeficientul lui redus de inteligenţă, are nevoie de ceva vreme.

- Bine. Să ne imaginăm că în grădină trăiesc minimoşi. De ce nu, dar ce legătura ar putea avea ei cu dispariţia lui Artur? întreabă, cam pierdut în peisaj.

- Din nefericire, chiar în clipa tortului aniversar, de ziua lui, a venit domnul David. Iar voi ştiţi ce repede înţelege Artur totul, subliniază bunica, mereu dispusă să-şi laude nepotul.

- Cine mai e şi David ăsta? Şi ce treabă are cu prăjitura? se miră tatăl, care începe să piardă firul.

- David e proprietarul. Vrea să-şi recupereze casa, dacă noi n-o cumpărăm. Deci Artur a priceput pe loc că aveam probleme financiare. Atunci i s-a năzărit să caute comoara ascunsă de bunicul, explică Mami.

- Ce comoară? întreabă ginerele, iar istoria începe brusc să-l pasioneze.

- Rubine, cred, oferite de bongo-matasalai, pe care Archi le-a ascuns undeva, în grădină.

- În grădină? îngână bărbatul, părând să n-audă decât ce-l interesează.

- Da, dar grădina-i mare, iar Artur voia să dea de minimoşi, ca să-i arate ei unde-i comoara, încheie bunica enunţul foarte logic pentru ea.

Tatăl stă o clipă nemişcat, ca un setter în faţa vizuinii unui iepure.

- Ai o lopată? întreabă, zâmbind ca un animal de pradă şi clipind des.

Aproape că s-a întunecat. Magnifice draperii de un albastru marin brăzdează cerul, ca într-un tablou de Magritte. Maşina părinţilor toarce stând pe loc, iar farurile aprinse trasează dungi de lumină, care brăzdează grădina. Din vreme în vreme, o sapă

iese dintr-o groapă şi aruncă afară pământ. O altă lopată, mai puţin iute şi mai puţin încărcată, apare şi ea, alternativ. Bunica oftează şi se aşază pe trepte, în faţa intrării, privind spre grădina care s-a schimbat. S-ar spune că-i un câmp de luptă. Plină de găuri, de parcă o cîrtitiţă uriaşă ar fi înnebunit, dar iată că sobolul scoate capul orbeşte. Tocmai şi-a rupt lopata. În fine, e chiar tatăl, greu de recunoscut aşa, cu chipul mânjit de pământ.

- Cum vrei să reuşesc cu uneltele stricate? întreabă, aruncând furios mânerul lopeţii.

Soţia iese din groapa vecină, ca o adevărată cârtiţă.

- Linişteşte-te, dragă. Degeaba te enervezi! intervine, străduindu-se să-şi controleze limbajul, deşi ar face mai bine să-şi controleze ţinuta. Rochia îi e toată mototolită, iar un umăr îi e sfâşiat.

- Dă-mi săpăliga ta! strigă soţul, aproape smulgându-i unealta din mâini şi aruncându-se iar în groapă, ca să-şi **reia** munca şi mai înflăcărat.

Bunica e distrusă, grădina la fel. Mami se simte devastată şi plină la rândul ei de găuri, iar, în pofida bunei dispoziţii care o caracterizează, simte că o paşte o depresie, care stă în umbră, gata să profite de-o slăbiciune sau de-un ghinion, ca un drăcuşor care pândeşte norii răi.

- La ce bun să regăsim comoara, dacă Artur nu-i aici să se bucure de ea? întreabă Mami, cu ultimele puteri.

Tatăl reapare, mimând instinctul patern.

- Nu te nelinişti, Mami, spune. Trebuie că s-a rătăcit, nimic mai mult. Da'mi cunosc eu băiatul, e descurcăreţ. Sunt sigur că va găsi drumul. Şi, apoi, cum e mâncăcios, va veni, cu siguranţă, la cină, adaugă, vrând s-o liniştească.

- E totuşi zece seara, precizează bunica, privind la ceas.

Tatăl ridică nasul şi constată că e noapte de-a binelea.

- Da?! Da, e adevărat! spune, foarte uimit să constate cât de repede trece vremea, când cauţi o comoară.

- Nu-i grav, o să se ducă direct la culcare, aşa economisim o masă! glumeşte. Pe jumătate.

- Franşois! se indignează mama.

- Ei şi tu! Glumeam! Se apără tatăl. Cum e proverbul: Mănîncă în vis.

Soţia lui mai bombăne un pic, din principiu.

- De altfel, că veni vorba ... pentru că nu mi-e somn, stomacul îmi cam chiorăie, spune domnul, bătând apropoul cam pe faţă.

- A mai rămas ceva din tortul micuţului, propune bunica.

- Perfect! se bucură tatăl. Şi apoi, cum n-am venit **să** profităm, o să ne putem retrage.

- Franşois?! se plânge iar mama, al cărei vocabular pare limitat doar la acest cuvînt, pe care îl foloseşte mereu pe acelaşi ton, de vag reproş.

Capitolul *5*

- Mor de foame! exclamă Moţ.

Mişcările regulate ale păianjenului au trezit iar la viaţă burtica micului prinţ.

- Spune-ne doar când nu ţi-e foame, Moţ, asta ne va fi mai de folos! răspunde sora lui, tăioasă ca întotdeauna.

- Dar nu-i o crimă să-ţi fie foame, după câte ştiu, nu? N-am mâncat nimic de luni de zile! bombăne micul prinţ, ţinându-se de pântecele care parcă ar vrea s-o şteargă în căutarea unui trup mai înţelegător. Şi-apoi, sunt în plină perioadă de creştere, asta înseamnă că trebuie să mănânc cât mai mult, nu?

- Ai să creşti mai târziu, acum am ajuns! Spune Selena, tăindu-i scurt macaroana.

În faţa lor, în mijlocul tunelului stâncos, e o gaură larg deschisă, un făgaş făcut de fulger. Piatra e sfărâmată, de parcă un monstru antic ar fi muşcat-o furios. Făgaşul duce la o prăpastie rece şi gelatinoasă. Picăturile de apă cad în ea fără zgomot, atât e de adâncă.

Selena coboară de pe laba păianjenului şi ajunge în faţa unui indicator de lemn: „Trecerea interzisă”. Pentru a fi bine înţeles chiar şi de cei care nu sunt prea stăpâni pe vocabular, deasupra inscripţiei, pe indicator, e desenat un cap de mort.

- Aici! spune prinţesa, încântată de parcă ar fi găsit un adăpost confortabil.

Moţ sughiţă, vrând parcă să scape de frică. Artur coboară, la rândul lui, de pe bestie, şi se apropie de groapă, să arunce o privire. Dar n-ai ce să arunci, nici măcar o privire.

- N-o fi existând şi o intrare mai primitoare? întreabă Moţ îngrijorat.

- Asta-i intrarea principală, răspunde prinţesa, deloc impresionată de gaura larg căscată. Ţinând seama de starea ei jalnică, vă puteţi închipui cum trebuie să fie cea de serviciu.

Artur urmăreşte mişcarea, fără să spună o vorbuliţă. Pare indiferent. În ultimele douăzeci şi patru de ore a trăit aventuri atât de abracadabrante, că una în plus i se pare acum ceva banal. E definitiv hotărât să nu mai pună întrebări. Şi-apoi, cel mai tare şi mai tare se temea să-i mărturisească prinţesei iubirea lui. Dar a făcut-o şi pe asta, şi nu-i mai e frică de nimic; şi nu pentru că mărturisirea i-ar da aripi, ci pentru că de-acum înainte lot restul e mai uşor, dar şi mai puţin savuros.

Prinţesa ia păianjenul de bărbie şi-l trage spre groapa larg deschisă.

- Hai, uriaşule! Fă-ne un fir frumos, pe care să putem coborî, îl roagă drăgălaş, înainte de a începe să-i facă ghâdi-ghâdi sub bărbie. Păianjenul închide pe jumătate ochii mari şi migdalaţi. Mai are puţin şi începe să toarcă. În orice caz, de plăcere încep să-i curgă balele, iar un fir lung îi iese dintre fălci şi curge în groapă. Moţ nu-i prea încântat de ascensorul improvizat.

- Dacă pe indicator au scris „Trecerea interzisă” şi s-au ostenit să deseneze un cap de mort, e sigur că au vrut să ne prevină de ceva, nu?

- E o formulă de bun venit, răspunde răutăcios prinţesa.

- Vorbeşti de o formulă de bun venit, da' prea mulţi clienţi nu cred că au! replică Moţ.

Selena se enervează. E sătulă de vocişoara fonfăită, care face neâncetat comentarii.

- Ai fi preferat „ *Welcome* la Necropolis, la palatele, oastea şi temniţele private”?

Răspunsul îi închide pliscul micului cârcotaş.

- Indicatorul vrea să zică „ *Welcome* în iad”, aşa că să mă urmeze doar cine are suficient curaj ca să lupte, încheie Selena discuţia, înainte de a prinde firul şi a începe să lunece în beznă. Iute de tot, zgomotul făcut de picioarele ei care se freacă de fir se depărtează şi apoi dispare. Moţ se pleacă uşurel deasupra gropii, dar silueta surorii lui nu se mai poate zări.

- Poate că am să păzesc păianjenul, mi-e frică să n-o şteargă, spune, cam laş şi fricos.

- Cum vrei, răspunde Artur, sărind pe fir.

Îşi încrucişează picioarele pe fir, cum a învăţat la şcoală, şi se pregăteşte să coboare.

- Cînd vă întoarceţi, vom putea călători înapoi pe spinarea lui, şi vom ajunge mai repede acasă, se simte Moţ obligat să lămurească, ca să-şi ascundă slăbiciunea.

- Dacă ne mai întoarcem, precizează Artur, foarte lucid.

- Da, desigur. Dacă vă întoarceţi, spune şi Moţ, râzând speriat.

Ideea de a se întoarce singur acasă nu pare să-l încânte. Artur îşi depărtează uşor picioarele şi lunecă iute în lungul firului ţesut de păianjen. În câteva clipe dispare şi el în bezna de

nepătruns. Pe Moţ îl trece un fior. N-ar merge nici în ruptul capului pe fir în jos. Îşi îndreaptă spatele şi oftează, gândindu-se că a scăpat de ce era mai rău. Doar că decorul care îl înconjoară nu-i prea încurajator. Pete umede se zăresc pe pereţii care fac să răsune ecoul unor strigăte depărtate, deformate de distanţă. Nesfârşite strigăte de durere.

Moţ se suceşte în loc, încercând să-şi apere spatele. Pare să zărească ceva pe zidul din fund. În ciuda fricii care îi chinuie burtica, face câţiva paşi într-acolo, să vadă ce-i. Din pricina apei care curge, pe zid strălucesc nişte desene. Sunt capete de mort întovărăşite, uneori, de scheletul aferent.

Micuţul se schimonoseşte. Nimic nu prevesteşte ceva bun. La baza desenelor, o grămadă de rozători ronţăie carnea câte unui schelet, ca pentru a motiva prezenţa desenelor. Moţ face câţiva paşi înapoi şi calcă pe un os, care trosneşte zgomotos. Prinţul sare în sus şi-şi dă seama că-i înconjurat de sute de oase, ca într-un cimitir în aer liber. Scoate un ţipăt de spaimă, care se topeşte în ecourile înapoiate de pereţii grotei. Apoi se duce în faţa păianjenului.

- Te iubesc cu-adevărat, dar e mai bine să nu-i las singuri! Fără mine nu fac decât prostii! îi explică monstrului care îl priveşte, fără să priceapă nimic.

Moţ se aruncă pe fir în jos, fără ca măcar să-şi încrucişeze picioarele. Face orice, doar să fugă cât mai iute din acest loc al nenorocirilor. „Mai bine iadul decât spaima!“ îşi spune, ca să-şi dea curaj, înainte de a dispărea în abisul negru ce înghite lumina. „Acu’, Moţ, nu-i cine ştie ce lumină, dar prăpastia nu face diferenţa.”

Tatăl lui Artur e tot în groapa lui. Aproape că a adormit cu lopata în mână, doborât de oboseală. Ritmul mişcărilor nu mai e ca la început. Mare lucru dacă mai vezi din când în când câte-o săpăligă pe jumătate plină, ieşind din groapă şi golindu-se neândemânatic într-o parte.

N-a venit vremea descoperirii, mai ales că, la celălalt capăt al grădinii, căţelul Alfi acoperă, ca un bun soldat, toate gropile. Nu chiar din solidaritate, ci pur şi simplu ca să nu-i fie descoperită propria comoară, o duzină impresionantă de oase cu măduvă, pe care le-a pus deoparte cu răbdare, căci e foarte econom.

Soţie model, mama iese din casă cu un platou în mâini. A

pregătit o carafă de cristal, plină ochi cu gheaţă, şi o farfurioară, în care a pus sferturi de portocală, curăţate cu grijă.

- Dragule! murmură ea, înaintând cu greu pe terenul minat.

Luna luminează zadarnic; biata femeie nu vede mare lucru. Ar fi trebuit să-şi pună ochelarii, dar cochetăria naturală o face adeseori să nu-i poarte în lume. Faptul o va costa scump, căci nu zăreşte nici coada câinelui, nici catastrofa care se apropie odată cu el. Pune călcâiul pe coada lui Alfi, care urlă pe nepusă masă. Mama zbiară, la rândul ei, răspunzându-i. Iar strigătul e atât de ascuţit, încât îşi pierde echilibrul, dă un pas înainte, un pas înapoi, în ritmul hârtoapelor, apoi pune un picior în groapă. Totul o apropie de soţul ei.

Carafa se răstoarnă şi, cu un surprinzător gest reflex, mama izbuteşte s-o prindă de toartă. A salvat obiectul, dar nu şi conţinutul. Soţul primeşte apa cu gheaţă drept în cap. Scoate, la rândul său, un urlet neomenesc şi începe să lupte împotriva cuburilor de gheaţă, care se strecoară peste tot, mai ales în cămaşă.

Căţelul se strâmbă de circumstanţă. Nu-i place apa şi, cu atât mai puţin, gheaţa.

Tatăl începe prin a-şi copleşi soţia cu invective de neânţeles. Probabil că din pricina frigului nu poate articula bine.

- Nu poţi să fii atentă?! izbuteşte să zbiere în cele din urmă.

Biata femeie nu mai ştie cum să se scuze. Adună cuburile de gheaţă pline cu pământ şi le pune la loc în carafă, arătându-şi astfel bunăvoinţa.

Bunica iese în pragul uşii, cu alt platou în mâini.

- Cafea foarte caldă, vă tentează? le spune lucrătorilor.

Bărbatul întinde braţele ca să se apere. Perspectiva de a fi împroşcat, după cuburile de gheaţă, cu cafea fierbinte drept în faţă nu-l prea tentează.

- Nu mişca! urlă, de parcă bunica ar urma să calce pe-un şarpe. Pune-o jos! Vin eu puţin mai târziu s-o beau, adaugă serios.

Bunica nu prea ştie ce să creadă. E conştientă că fiica i s-a măritat cu un excentric, dar probabil că sunt lucruri care încă îi scapă. În orice caz, e prea slăbită ca să se mai contrazică acum cu cineva. Pune deci platoul pe treapta de la uşă şi intră iar în casă, fără alt comentariu.

Mama încearcă să-şi şteargă soţul cu batistuţa fină, din

mătase. E ca şi cum ai goli cada cu pipeta. Soţul o împinge bombănind şi iese din groapă îndreptându-se spre casă. Îl urmează şi soţia, şi Alfi. Cei doi părinţi sunt tare caraghioşi, aşa, cu căţelul coadă după ei, ca un copil în urma caravanei unui circ. Tatăl ajunge la intrare şi oftează din greu, ca pentru a se elibera de furie. Cămaşa începe uşurel să i se usuce. Nu era, la urma urmelor, decât apă. Face un efort să zîmbească şi-şi priveşte soţia, care îl ajunge din urmă, cam stângace, fără ochelari. Faptul îl emoţionează.

- Iartă-mă, dragă, ţi-am vorbit urât din pricina sperieturii, şi-mi pare rău, crede-mă, spune sincer.

Scuzele o emoţionează profund, şi mama îşi aranjează un pic rochia, ca să fie la înălţimea complimentului.

- Nu-i nimic, e vina mea. Sunt aşa de neândemânatică uneori!

- Nu, nu! răspunde soţul, nemaigândindu-se la ce-a fost. Vrei o cafeluţă?

- Cu plăcere, răspunde soţia, foarte uimită de momentul acesta de intimitate.

Soţul ia o ceşcuţă, pune în ea două cuburi de zahăr şi puţin lapte. Între timp, ea-şi caută ochelarii în numeroasele buzunare ale rochiei. Nici nu zăreşte păianjenul care tocmai coboară pe fir, la doar câţiva centimetri de obrazul ei. Tatăl se întoarce cu ceşcuţa într-o mână şi cafetiera în cealaltă şi începe să toarne cu multă delicateţe.

- O cafea bună o să ne trezească, spune.

Nu prea crede nici el în vorbele sale.

Femeia şi-a găsit, în cele din urmă, ochelarii şi şi-i pune pe nas. Primul şi singurul lucru pe care îl vede e, desigur, monstruosul păianjen care-şi agită labele păroase, la un centimetru de nasul ei. Scoate instantaneu un urlet înspăimântător. Parcă ar fi un babuin căruia i s-a scos o unghie. Stupefiat, soţul face un salt în spate, se împiedică de platou şi cade lat cât e de lung. Cafetiera planează în zbor, înainte de a se goli peste el. Strigătul tatălui seamănă cu al unui urangutan căruia i s-a scos un dinte şi, chiar dacă strigătele celor doi n-au nimic unul cu celălalt, soţii sunt complementari în durere.

Capitolul 5

Strigătul înfiorător, în duet, răsună până în străfundurile Celor Şapte Ţinuturi, şi chiar mai departe, până la Necropolis.

Selena întoarce capul, de parcă ar putea vedea strigătul care a trecut deformat, sărind din perete în perete. Artur ajunge la capătul firului de păianjen şi lunecă în spatele Selenei. Ascultă şi el, îngrozit, strigătul neomenesc, care se prelungeşte la infinit. Nici nu-şi închipuie că ar putea veni de la părinţii lui.

- Bun venit în Necropolis, spune prinţesa surâzând discret.

- De-aşa bun venit îmi vine să fug, constată Artur, pe care îl trec deja sudori reci.

- De data asta „să fug“ rimează cu „coşciug“, precizează Selena, fără umor. Va trebui să rămânem împreună, adaugă exact când Moţ le cade în cap. Toţi trei se prăbuşesc zgomotos la pământ. Nu ratezi nimic! bombăne Selena, ridicându-se.

- Îmi pare rău, spune Moţ, zâmbind încântat că e iar cu ei.

La rândul lui, Artur se ridică şi se şterge de praf. Constată stupefiat că firul păianjenului tocmai a luat-o în sus. Selena l-a văzut şi ea, dar pare să găsească o explicaţie.

- Cum ne vom întoarce, dacă păianjenul nu mai e aici? întreabă Artur cam îngrijorat.

- Dar cine-ţi vorbeşte de întoarcere? răspunde cinic prinţesa. Avem o misiune de îndeplinit, şi, după ducerea ei la bun sfârşit, o s-avem tot timpul să ne gândim la întoarcere, conchide pe un ton care nu lasă nici o îndoială cu privire la cât e de hotărâtă.

Intră, cu pas hotărât şi fruntea sus, într-un nou tunel, fără să se teamă de nimeni şi de nimic. Dar noul ei val de interes pentru misiune e cam suspect. N-o fi doar o cale de a evita să gândească prea mult? La sentimentele ei de pildă? Pentru a evita orice tentaţie, prinţesa şi-a pus ochelari, aidoma celor care se pun cailor, pentru a-i împiedica să părăsească drumul.

Selena e ca o floricică: se plimbă în armură, de frică să nu dea peste o rază de soare, care s-o facă să se deschidă, într-o mare inflorescenţă, înainte de a dispărea şi de a îngădui nopţii s-o ofilească. Dar Artur e prea mic pentru a pricepe aşa ceva. Se gândeşte pur şi simplu că, în inima Selenei, misiunea e lucrul cel mai important. Iar el nu-i decât un omuleţ care a izbutit să o înduioşeze, într-un moment de scurtă rătăcire.

Drumul pe care o apucă duce iute la altul, lat cât strada

mare. Cei trei eroi sunt mai discreţi şi mai tăcuţi, căci strada, tăiată chiar în stâncă, nu-i nici pe departe pustie. Pe ea trec săteni sosiţi din Cele Şapte Ţinuturi, ca să-şi ofere bunurile, gamuli ducând în cârcă plăci de metal tăiate cu grijă, vânzători care-şi desfac recolta.

Selena intră în mulţimea ce o duce spre piaţa mare din Necropolis. Artur e uluit la vederea atâtor oameni şi culori. Nicicând n-ar fi bănuit existenţa atâtor vieţuitoare doar la doar câţiva metri sub pământ. Şi n-au nici o legătură cu sătucul şi supermarketul pe care îi place să le viziteze.

Aici e cea mai importantă piaţă, placa turnantă a tuturor negustoriilor şi a traficurilor. Nu-i un loc unde să vii fără armă, iar Selena ţine permanent o mână pe mânerul spadei. Mercenari de toate soiurile străbat în lung şi-n lat piaţa, gata să-şi vândă serviciile. Vânzători grăbiţi îşi fură unul altuia ultimele locuri libere. Câţiva şmecheraşi au instalat, în mijlocul aleii, mese de joc, unde se poate miza orice. De la perechea de coacăze, la cea de gamuli. Nu poţi şti ce câştigi, dar îţi pierzi cu siguranţă sănătatea. Baruri minuscule au fost amenajate în ocniţe, deasupra standurilor, în interstiţiile stâncilor. Sunt baruri cu două locuri, cu trei cele mai mari. Jack-fire pare să fie băutura naţională.

Artur nu ştie unde să privească mai întâi. L-a impresionat, mai ales, amestecul de negustori veseli şi cârciumi rău famate. Surprinzător, coabitarea pare să funcţioneze totuşi. Motivul e simplu: seizii[1]. La o înălţime rezonabilă, deasupra fiecărui colţ de stradă, e câte o gheretă micuţă, din care un seid supraveghează nostima hărmălaie. Supravegherea e totală şi continuă. Domneşte calmul, căci M. Blestematul a instaurat domnia terorii. Dezvoltarea pieţei din Necropolis a fost primul lucru de care s-a ocupat Maltazar, când a pus mâna pe putere.

Prinţul tenebrelor se îmbogăţise străbătând în lung şi în lat Cele Şapte Ţinuturi, cu hoardele lui de seizi, pe care le învăţase să jefuiască şi să fure, fiecare pe socoteala sa. Dar nu ajungea doar să jefuieşti şi să furi. Ştia că o mare parte din bogăţii erau ascunse, îngropate şi chiar înghiţite. De cum se răspîndea

---

[1] În original *seide* care provine de la numele propriu Zayd, personaj în tragedia voltairiană *Mohamed* (1741); adept fanatic al unor doctrine, persoană care execută orbeşte ordinele şi dorinţele unui stăpân, ale unui şef.

zvonul unui atac, oamenii le piteau. Nu pe toate, fireşte. Căci stăpânul s-ar fi enervat, dacă n-ar fi dat de nimic. Maltazar nu prea omora oameni, dar nu din bunătate. Mila lui era pur comercială.

- O făptură care moare înseamnă un client pierdut, un muncitor mai puţin printre cei care îmi construiesc palatul, îi plăcea să zică.

Cea mai bună cale de a subtiliza supuşilor bogăţiile pe care nu izbutea să le fure era să-i oblige să le cheltuiască. Dorinţa de câştig, de bogăţie, pofta de a avea... Maltazar a pus să se sape în stâncă sute de galerii, unde a instalat standuri cu preţuri avantajoase. Căci avea, fireşte, un pronunţat simţ comercial. Aşa s-a născut piaţa din Necropolis. Acum era enormă, şi-l îmbogăţea pe Maltazar, care încasa un comision pentru fiecare obiect vîndut ori cumpărat, oricât de mic.

Prudenţi şi curioşi, prietenii noştri înaintează prin veselul viespar. Prudenţi, din pricina seizilor postaţi deasupra capetelor lor la fiecare răscruce. Curioşi, pentru că văd fiinţe păroase, a căror existenţă Artur nici măcar n-o bănuise, ca grupul ciudat de animale cu ochii holbaţi, care îşi ţin urechile, ca să nu calce pe ele.

- Ăştia ce-or mai fi? întreabă Artur, foarte intrigat.

- Sunt balonghiri din Al Treilea Ţinut. Vin să se tundă, explică Moţ.

- Cum adică, să se tundă? întreabă Artur, tot mai intrigat.

- Blana le e foarte apreciată, aşa că o vând la piaţă. Le creşte de două ori pe an. Aşa îşi câştigă existenţa. În restul timpului, doar dorm, povesteşte Moţ.

- Şi de ce au urechi aşa de mari? întreabă Artur îngrijorat.

- Balonghirii nu omoară animale, aşa că n-au cuverturi din blană, cu care să se acopere în iernile friguroase care se abat asupra ţinutului lor. De aceea, părinţii îşi trag copiii de urechi încă de mici, pentru ca ele să se lungească, iar ei să se poată înveli cu ele pe timpul iernii. Asta-i tradiţia, de mii de luni.

I ui Artur nu-i vine să-şi creadă urechilor. Ca orice copil de vârsta lui, care încă se mai teme să nu fie tras de urechi, nu şi-ar fi putut închipui niciodată că ele pot ţine de cald la vreme de iarnă. Ocupat să privească un copil balonghir cum se lasă tras de urechi, Artur intră, încele din urmă, într-un stâlp. Mai bine zis, în doi. Ridicând privirile, descoperă că stâlpii sunt nişte picioare

care poartă o fiinţă filiformă. Ai zice că-i o lăcustă cu picioare de flamingo roz.

- E un asparghet, precizează Moţ încetişor. Sunt fiinţe mari şi susceptibile.

- Mai ales nu te obosi să te scuzi, băieţaş! spune asparghetul, aplecându-se asupra lui Artur.

Plăcile verzi ca bomboanele, de pe chipul lui, alcătuiesc o mască. Abia de i se văd ochişorii albaştri, pe care a avut grijă să-i ascundă sub nişte ochelari luaţi de la chilipiruri.

- Scuză-mă! Nu te-am văzut, răspunde politicos Artur, cu capul sus.

- Şi totuşi nu-s transparent, replică asparghetul, cu glas liniştit şi burghez. Nu numai că trebuie să mă aplec ziulica întreagă, ca să mă pot strecura prin acest loc în pregătit pentru cei de talia mea, dar mai trebuie să suport şi afronturile aduse persoanei mele.

- Te înţeleg, spune amabil Artur. Înainte eram şi eu mare. Ştiu ce-i aia.

Asparghetul îl priveşte fără să înţeleagă.

- Nu te mulţumeşti doar să mă loveşti, ai hotărît **să** şi râzi de mine? îl întreabă făptura, hotărât susceptibilă.

- Nu, nu, deloc! Voiam să spun doar că înainte aveam un metru şi treizeci, iar acum, doar doi milimetri, se încurcă Artur. Voiam să spun că... nu-i uşor să fii mare, în lumea celor mici, dar... nici să fii mic în lumea celor mari.

Animalul nu ştie nici ce să creadă, nici ce **să** răspundă. Priveşte o clipă la ciudatul băieţel cu picioare scurte.

- Te-am scuzat! spune în cele din urmă, ca să încheie discuţia, înainte de a sări peste câteva standuri şi a ajunge pe o altă alee.

- Ţi-am spus doar, zice Moţ, sunt supersusceptibili!

Artur se uită cum dispare asparghetul din câteva salturi. Nici nu-şi revine bine din emoţie, că întâlneşte alt grup, la fel de ciudat. Sunt animale mari, cu blană, rotunde ca baloanele, cu un căpşor mititel de jder, şi o duzină de labe în continuă mişcare.

- Ăştia sunt balonbotoşi. Trăiesc în pădurea din Al Cincilea Ţinut, precizează Moţ, înainte de a-şi continua lămuririle. Sunt specialişti în şlefuirea perlelor. Le duci o perlă în stare proastă, ei o înghit şi, peste şase luni, ţi-o aduc mai frumoasă ca niciodată.

Nici nu şi-a sfârşit Moţ descrierea, că un balonbotos vine să-i ilustreze spusele. Dihania se apropie de un stand săpat în piatră. Îl primeşte un caşaflot. Caşafloţii sunt singurii care au voie să facă negustorie în Necropolis. Orice vânzare sau cumpărare trebuie intermediată de ei. Însuşi Maltazar a acordat privilegiul tribului venit din Al Şaselea Ţinut. Legenda spune că şeful lor, Cacarant, i-ar fi salvat viaţa lui M. Blestematul, împrumutându-i bani, ca să-şi poată reface chipul. Recunoscător, suveranul l-a recompensat astfel. De luni de zile caşafloţii se îmbogăţesc în Necropolis.

Balonbotosul îi întinde o labă vînzătorului, care îl serveşte fără prea mare chef. Dar politeţea, aici şi orişiunde, e întotdeauna mama comerţului. După ce schimbă câteva cuvinte, pe care nici Artur, nici Moţ nu par să le priceapă, balonbotosul începe să se contorsioneze, lovit parcă de o violentă durere de burtă. Lui Artur îi pare rău de el şi se strâmbă de parcă i-ar împărtăşi chinurile.

Chipul balonbotosului îşi schimbă de mai multe ori culoarea, înainte de a se face verde-deschis, trezind mila. Apoi se scutură şi scoate din gură o perlă minunată, care cade într-un etui din bumbac negru. Caşaflotul o ia cu penseta, iar balonbotosul îşi recapătă culoarea sortată cu tenul lui. Caşaflotul cercetează perla. E sublimă şi străluceşte peste poate. Cumpărătorul acceptă marfa, făcând un mic semn cu capul. Vînzătorul îi surâde fermecător, şi astfel avem ocazia să vedem că n-are dinţi. Reâncepe să se contorsioneze în toate direcţiile, în vederea unei noi livrări. Artur e stupefiat de tranzacţie, de altfel curentă pe aleile din Necropolis. Dar un strigăt de bucurie îl trezeşte din visare. Moţ a observat un vînzător de belicoarne. Băieţaşul tropăie de bucurie şi schiţează câţiva paşi de dans, pentru a mulţumi cerului.

- Ce-ai păţit? se îngrijorează Artur, văzându-i dansul ciudat, care seamănă cu mişcările dezordonate făcute când calci pe un cui. Salivând deja de plăcere, Moţ îşi **ia** prietenul pe după umeri.

- Sunt belicoarne cu sirop! Nimic nu-i mai bun în toate Cele Şapte Ţinuturi decât belicoarnele cu sirop! explică Moţ, lingându-se pe buze.

- Şi ce-s belicoarnele? întreabă Artur, care nu prea se încrede în gusturile culinare ale prietenului său.

- Sunt biscuiţi din pastă de flori amestecată cu lapte de

gamul şi cu ouă, pudraţi cu alune măcinate, peste care se toarnă un sirop delicios preparat din apă de roze, se delectează dinainte Moţ, care cunoaşte reţeta pe de rost.

Artur e cucerit. Biscuitul pare inofensiv. Seamănă oarecum cu semilunele pe care le face bunica din când în când, după o reţetă adusă din Africa. Moţ scoate un bănuţ din buzunar şi i-l azvârle caşaflotului, care îl prinde din zbor.

- Serviţi-vă, înălţimea Voastră, spune ca un perfect negustor ce este.

Moţ ia o belicoarnă şi-o bagă toată în gură. Scoate un sughiţ de plăcere şi începe să mestece încetişor, ca să dureze mai mult. Faţă în faţă cu plăcerea, Artur nu mai rezistă. Ia o belicoarnă şi-i ronţăie un colţ, care luceşte de atîta sirop. Aşteaptă câteva clipe, să nu apară efecte secundare, ca atunci când a băut Jack-fire, dar nu se întîmplă nimic. Siropul i se topeşte în gură, iar aluatul, uşor îndulcit, îi aminteşte de untul din migdale. Se lasă în voia plăcerii şi continuă să mestece.

- Ei, nu-i cel mai bun lucru pe care l-ai mâncat în viaţa ta? întreabă Moţ, înghiţind a patra belicoarnă.

Artur trebuie să admită că-i bună şi că o crănţăne cu plăcere.

- Nu-i aşa că-s proaspete? întreabă negustorul zâmbind, căci ştie deja răspunsul.

Cei doi tovarăşi scutură energic din cap, findcă au gura plină cu sirop.

- Am făcut apa de roze cu rouă de azi-dimineaţă, iar ouăle le-am cules abia acum o oră, precizează bunul patiser, mândru de prăjitura lui.

Artur se opreşte brusc, cu gura căscată. Un amănunt îl contrariază. În lumea lui, ouăle sunt ouate, găsite, furate chiar, dar niciodată culese.

- Ce ouă-s astea? întreabă politicos, strâmbîndu-se dinainte, căci se aşteaptă la ce-i mai rău. Vânzătorul râde de naivitatea clientului.

- Doar un soi de ouă sunt bune pentru belicoarnele veritabile, demne de numele lor. Ouăle de omidă, luate direct de sub mamă, zice negustorul, aproape supărat că a fost luat drept un vulgar traficant.

De altfel, e foarte mândru să arate cu degetul placa oficială care îl desemnează drept unul dintre cei mai buni producători

de belicoarne ai anului.

În loc de orice răspuns, Artur îi scuipă drept în faţă tot ce mai are în gură. Vânzătorul stă o clipă neclintit, uimit de jignirea pe care i-a adus-o involuntar omuleţul

- Scuzaţi-mă, dar nu suport ouăle de omidă şi de libelulă, explică Artur, ruşinat.

Au s-o sfeclească. Moţ simte asta şi profită de ultimele clipe de uimire, ca să înghită o duzină de prăjiturele, cu o viteză demnă de Cartea Recordurilor. Caşaflotul şi-a venit în fire. Respiră adânc şi începe să zbiere:

- Gărzi, la mine!

La aceste simple vorbe, pe stradă se produce panică. Toată lumea se agită şi zbiară în toate limbile. Ai spune că sunt strigătele unor copii blocaţi într-un tren fantomă.

Capitolul 7

Deodată, o mână se lasă pe umărul lui Artur şi-l trage violent înapoi.

- Pe aici, şopteşte Selena, trăgându-l de mână.

Moţ mai ia câteva belicoarne şi îşi ajunge prietenii din urmă, semănând prăjituri peste tot. Cei trei eroi îşi deschid drum prin panica generală şi se aruncă într-o dugheană, ca să evite patrula de seizi care urcă strada în pas de curse. Artur îşi trage sufletul.

- Parcă spusesem că stăm împreună, nu? îi dăscăleşte Selenia, plictisită că trebuie să poarte de grijă unor iresponsabili.

- Iartă-mă, dar deodată se adunase atîta lume acolo, o lămureşte Artur.

- Cu cât va fi mai multă lume, cu atât vom avea şanse mai mari să fim observaţi. Trebuie să fim discreţi! insistă fetiţa.

Alt caşaflot, mai zâmbăreţ decât ceilalţi, se apleacă asupra lor.

- Poţi fi discret şi totuşi elegant? întreabă cât se poate de mieros. Veniţi să aruncaţi o privire noii mele colecţii. O desfătare pentru ochi!

Vânzătorul s-a prins: nici o prinţesă din lume n-ar refuza asemenea invitaţie.

Între timp, ceva mai departe, vânzătorul de belicoarne îi descrie, cu gesturi mari şi prea puţin măgulitoare, pe cei doi hoţi profesionişti, care l-au luat cu asalt. Şeful seizilor ascultă atent. Înţelege pe loc că e vorba tot de fugarii care i-au scăpat Întunericitului, în Jaimabar-club. Asemenea veşti se răspândesc iute prin Necropolis, căci doar arareori se aventurează locuitoni din Întâiul Ţinut în zonele interzise şi chiar mai arareori se pune Întunericitul în asemenea situaţii ridicole. Şeful seizilor se întoarce spre oamenii lui.

- Scotociţi prin toate dughenele, nu pot fi prea departe! porunceşte.

Din fericire pentru cei trei eroi, trupele o iau în direcţie greşită. Şeful îl ia de guler pe ultimul ostaş.

- Du-te să anunţi palatul.

Soldatul ia mai întîi poziţia de atac, apoi demarează ca un iepure. Selena îl vede fugind prin faţa dughenei, mai iute ca o rachetă.

- Cel puţin acum ştim unde-i palatul, comentează prinţesa,

care nu-şi pierde niciodată firea. Aruncă o monedă negustorului şi-şi ascunde chipul sub gluga noului ei mantou din blană de balonghir. Artur şi Moţ fac la fel. Ai zice că-s trei pinguini deghizaţi în eschimoşi.

- Să le purtaţi sănătoşi! le urează surâzător negustorul, privindu-i plecând.

Camuflajul pare eficace, nimeni nu-i recunoaşte în blănurile pestriţe.

- Ai fi putut cel puţin să alegi ceva mai uşor, mor deja de cald! se plânge Moţ, înotând în blana prea mare pentru el. Trebuie să ne oprim să bem ceva, sugerează.

- Ţi-e cald, ţi-e foame, ţi-e sete! când ai să încetezi să te mai plângi în fiece clipă?! întreabă prinţesa, destul de nedumerită.

În loc de orice răspuns, Moţ începe să bombăne. Selena grăbeşte pasul, de frică să nu piardă urma seidului. Strada se lărgeşte uşor, apoi dă într-o piaţă enormă, amenajată într-o grotă al cărui tavan nici măcar nu se zăreşte. Selena se opreşte în marginea circului monumental, unde foşgăie mii de gură-cască.

- Piaţa din Necropolis, şuşoteşte ea, impresionată de dimensiuni. Îi fusese descrisă de multe ori, dar tot ce-şi închipuise nu atinge realitatea. Piaţa e înţesată de lume, iar mulţimea e ca marea agitată. Parcă am fi la Mecca în zide rugăciune. Doar că aici se vinde, se cumpără, se schimbă, se discută, se ţipă, se aleargă, se jură… Prin comparaţie, Wall Street e un salon de ceai pentru pensionari. Artur stă cu gura căscată în faţa spectacolului neântrerupt. O pereche de ochi nu-i ajung ca să înregistreze baletul de nedescris. Totul îi aminteşte de enorma găleată în care bunicul păstra sute de viermişori pentru pescuit. Dar spectacolul de azi e oricum mai colorat şi, în special, mai zgomotos. Abia dacă se înţeleg, iar Selena se vede obligată să urle.

- Nu-l mai văd, mărturiseşte, oarecum contrariată, vorbind de seid.

Nici nu-i de mirare că l-a pierdut din vedere în nemărginita hărmălaie.

- De ce nu întrebăm, pur şi simplu, care-i drumul spre palat? Oamenii de aici trebuie să-l ştie, nu? întreabă naiv Artur.

- Aici totul se vinde. Şi cel mai bine se vând informaţiile.

Întreabă de palat, şi vei fi denunţat într-un minut, explică Selena, bine informată.

Artur priveşte în jurul lui şi constată că, efectiv, nimeni nu prezintă încredere. Toţi au ochii holbaţi, maxilarele pline de dinţi, blănurile prea lungi şi labele prea numeroase. Ca să nu mai vorbim de panoplia de arme pe care o poartă fiecare la centură. Un adevărat western. Cei trei eroi, de astă dată înghesuiţi unul într-altul, privesc mulţimea compactă, căutând un indiciu pentru drumul spre palat. De cealaltă parte a pieţei e o faţadă monumentală, cioplită pe toate părţile cu chipuri tare ciudate. S-ar spune că mai curând e intrarea în muzeul ororilor decât în palatul prezidenţial, dar, cunoscând personalitatea lui M. Blestematul, Selena crede că-s pe drumul cel bun. Trecerea prin mulţimea mai compactă decât o budincă le ia vreo douăzeci de minute... Ajung, în sfârşit, chiar la faţadă.

- Crezi că-i aici? şuşoti Moţ. Mi se pare foarte sordid pentru un palat!

- Ţinând seama de numărul gărzilor din faţa porţilor, m-ar mira să fie intrarea unui grajd, spune Selena, mai perspicace decât fratele ei.

Efectiv, în faţa porţilor impunătoare, cu trei încuietori, stau trei rânduri compacte de seizi, gata să tragă înm ţeapă pe oricine ar îndrăzni să se apropie, chiar pentru a întreba numai de-un drum.

- S-o luăm mai curând pe la intrarea artiştilor, propune Selena.

- Bună idee! răspund în cor ceilalţi doi, nu prea dispuşi să atace cele două rânduri de seizi.

Brusc, mulţimea se deschide, lăsînd să treacă un convoi.

- Loc! Faceţi loc! strigă seidul burtos din fruntea convoiului alcătuit din vreo douăsprezece cărucioare pline cu fructe, insecte la grătar şi alte bucate la fel de alese. Toate sunt trase de gamuli, cam nervoşi în mijlocul mulţimii. Selena se apropie să vadă mai bine convoiul.

- Ce-i asta, îl întreabă, făcând pe indiferenta, pe un străin cu ochii ieşiţi din orbite.

- E masa stăpâînului. A cincea pe ziua de azi! precizează străinul, mai slab ca o rămurică.

- Şi câte sunt cu toatele? întreabă Moţ, deja invidios.

- Opt, câte degete are la mâini, răspunde bătrânul

înfometat, privind cum trece convoiul.

- Şi o să mănânce toate astea? se îngrijorează Artur.

- Asta s-o crezi tu! Abia de ciuguleşte ceva. O insectă la grătar ici, alta colo, şi gata. Restul se aruncă în puţul cu ofrande. Când mă gândesc că doar cu o singură masă ca asta mi-aş putea hrăni poporul luni de zile! spune bătrânul, prea slăbit ca să se vaite mai abitir.

Oftează deznădăjduit şi pleacă, dezgustat de atâta risipă.

- De ce nu dă de pomană mâncarea care nu-i trebuie, decât s-o arunce în puţ? se indignează Artur.

- M. Blestematul e Răul în persoană. Bucuria lui sunt suferinţele provocate altora. Nimic nu-i place mai mult decât un popor înfometat, care regretă că trăieşte, îl lămureşte Selena, strângând din dinţi.

- Şi totuşi era de-ai voştri, la început, nu? întreabă Artur.

- Asta cine ţi-a mai spus-o?! exclamă prinţesa, vizibil stânjenită de întrebare.

- Moţ mi-a zis că a fost alungat din ţinuturile voastre cu multă vreme în urmă, răspunde băieţelul.

Selena îi aruncă o privire fioroasă fratelui ei, dar Moţ o evită, privind într-altă parte.

- Ce nebunie mai sunt şi toate brizbizurile astea de pe faţada palatului! spune micul prinţ, încercând să schimbe vorba.

Selena preferă să nu-i răspundă.

- Ce s-a întâmplat? De ce a fost alungat? întreabă Artur, fără prea multă curiozitate. Doar aşa, ca să mai afle câte ceva despre minimoşi.

- E o poveste lungă, pe care am să ţi-o spun altă dată. Poate! Până atunci, avem altele de făcut. Veniţi cu mine!

Selena o ia prin mulţime, paralel cu convoiul.

Cu toţi cei opt ochi ai săi larg deschişi, un sil mic priveşte cum trece mâncarea. Mânat de foame, întinde nevinovat mâna spre un fruct. Dar un bici îl loveşte nemilos peste degete, chemîndu-l la ordine. Pe loc, părinţii micuţului îl ascund în blana lor deasă. Un seid vine în faţa tatălui sil, cu biciul în mână.

- Mâncarea stăpânului nu trebuie atinsă, îi atrage atenţia, amabil ca o maşinărie. Silul îşi arată dinţii, patruzeci şi opt de lame mai ascuţite ca briciul. Un nou gest contra fiului său va fi, desigur, prost primit. Seidul înghite în sec privind gaterul montat pe maxilarele silului.

- De astă dată nu-i nimic, acceptă el, prea deştept ca să mai rişte.

Lângă palat e o grotă săpată chiar în stâncă. E probabil rodul muncii a sute de insecte. În fundul ei, se află o poartă grea, modest împodobită. La sosirea convoiului, uşile acesteia se deschid automat. Cortegiul înaintează încet, cărucior după cărucior, spre inima stâncii. Oamenii se ţin departe de intrarea tainică; nimeni nu îndrăzneşte să se aventureze în spatele ei. Nimeni, cu excepţia celor trei eroi, gata mereu să înceapă o nouă aventură. Selena s-a ascuns în spatele unui bolovan şi priveşte poarta, care se închide încet, în urma ultimului cărucior. Îşi aruncă haina de blană şi se pregăteşte să sară.

- Drumurile noastre se despart aici, Artur! spune prinţesa, înainte de a se arunca asupra porţii.

- Nici vorbă! îi răspunde vajnicul Artur, năpustindu-se în urma prinţesei lui.

Dar îl aşteaptă o spadă, care îi ţintuieşte gâtul cu vârful. Selena a scos spada din teacă mai iute ca fulgerul şi-şi ţine alesul la distanţă.

- Am ceva de rezolvat singură, spune cu gravitate Selena.

- Şi eu ce fac? întreabă puştiul, pradă unei emoţii care îi urcă un nod în gît.

- Tu cauţi comoara şi-ţi salvezi casa. Eu îl găsesc pe M. Blestematul şi încerc s-o salvez pe-a mea. Selena vorbeşte calm, ca oamenii hotărâţi, pe care nimic nu i poate opri. Dacă izbutesc, ne întâlnim chiar aici, peste o oră, precizează.

- Şi dacă nu? întreabă Artur, deja trist la gândul unui asemenea deznodămînt.

Selena oftează din greu. S-a gândit de multe ori la această eventualitate. Ştie prea bine că şansele îi sunt aproape egale cu zero în faţa lui M. Blestematul şi a puterilor lui nesfâîrşite. Are, probabil, o şansă la o mie să izbutească, dar Selena e o adevărată prinţesă cu sânge albastru, fiica regelui Sifrat de Matadoy, al cincisprezecelea care poartă acest nume, iar ea va fi curând a şaisprezecea. **Nu** poate deci să nu-şi încerce norocul. Priveşte lung în ochii lui Artur şi se apropie uşurel de el, continuând **însă** să-i ţintuiască gâtul cu spada.

- Dacă nu izbutesc... să fii un rege bun, spune simplu, cu un calm pe care băieţelul nu i-l cunoştea, de parcă ar fi deschis o portiţă în inima ei de ostaş.

Selena îl ia de gît şi-l sărută dulce pe buze.

Timpul îşi opreşte zborul. Albinele desenează inimi din fire de miere pe un cer din care plouă cu margarete care fredonează. Norii se iau de mâini şi formează o horă în jurul lor, iar mii de păsări au alcătuit mari orchestre şi inundă cerul cu o melodie dintre cele mai languroase. Niciodată nu s-a simţit Artur atât de bine. I se pare că lunecă pe un tobogan de mătase, mângâiat de un zefir adorabil, care îl leagănă de parcă nimic n-ar mai aveca importanţă. Respiraţia Selenei e mai caldă ca vara, pielea ei, mai dulce ca primăvara.

Ar sta aşa, lipit de buzele ei, veacuri la rând, dacă zeii iubirii i-ar îngădui-o, dar Selena face un pas înapoi şi rupe vraja. Sărutul n-a durat decât o clipă. Artur e încă groggy. Niciodată nu i s-a părut clipa mai scurtă. Nici o altă clipă nu mai avusese până atunci gustul parfumat al veşniciei. E pe cât de uimit, pe atât de buimac. Nu ştie ce să zică. Selena îi zâmbeşte galeş. Privirea ei are o dulceaţă nouă.

- Acum, că ai toate puterile mele... poartă-te cum se cuvine, îi spune, înainte de a dispărea în cei câţiva cetimetri care despart cele două uşi.

- Dar... aşteaptă... trebuie să... bâiguie Artur, fugind spre uşile care se închid iute.

Şi chiar dacă Artur n-are decât doi milimetri, trecerea e acum prea strâmtă pentru ca el să se mai poată strecura. E la pământ. Abia a avut vreme să priceapă ce se întâmpla cu el, că trebuie deja să-şi dea seama că aşa ceva n-are să se întîmple. Puştiul îşi pipăie buzele, ca sa fie sigur că n-a visat, dar parfumul prinţesei e tot acolo şi-i învăluie chipul.

Moţ iese din ascunzătoare şi-l aplaudă.

- Bravo! A fost formidabil! Îl apucă pe Artur de mâini şi îl scutură exagerat. Felicitări! E una dintre cele mai frumoase căsătorii la care am asistat!

- Despre ce vorbeşti? întreabă Artur, cam pierdut.

- Ei bine, despre căsătoria ta, idiotule! Ea te-a sărutat. Deci eşti căsătorit şi la bine, şi la rău, până la viitoarea dinastie. Aşa-i la noi! îl lămureşte Moţ foarte simplu.

- Vrei să spui că... sărutul a fost căsătoria? întreabă Artur, oarecum surprins de asemenea protocol.

- Bineânţeles! confirmă Moţ. Una foarte emoţionantă! Clară! Concisă! Superbă! comentează ca un cunoscător.

- Puţin cam prea concisă, nu? se vaită Artur, total debusolat de iuţeala cu care au decurs festivităţile.

- Nici vorbă! Tu ai totul: mâna şi inima ea. Ce mai vrei? replică micul prinţ, cu o logică tipică doar minimoşilor.

- În ţara mea, adulţii îşi rezervă ceva mai mult timp. Ei învaţă să se cunoască, se vizitează, îşi petrec vremea împreună. Apoi discută şi, fireşte, bărbatul face cererea în căsătorie. Sărutul vine abia la sfârşit, când se spune „da" în faţa preotului, explică Artur.

- Bla, bla, bla! Ce pierdere de vreme! Mult timp mai aveţi de pierdut în viaţă, dacă faceţi atîtea mofturi! Numai capul are nevoie de aşa artificii. Inima nu cunoaşte decât o vorbă, iar sărutul e cel mai bun chip de-a o spune, comentează Moţ.

Artur încearcă să priceapă, dar totul e prea iute pentru el. După un sărut ca acela primit, are nevoie de o întreagă noapte de somn şi de câteva aspirine. Ce-ai mai vrea în plus? îl întreabă prietenul lui, văzându-i chipul năuc.

- Păi... nu ştiu... o mică petrecere, poate? spune Artur, încercând să-şi vină în fire.

- Să ştii că-i o idee excelentă! spune un glas, prea grav ca să fie al lui Moţ.

Cei doi prieteni se întorc şi dau nas în nas cu vreo douăzeci de seizi, adunaţi în spatele înfiorătoarei lor căpetenii, Întunericitul, fiul unic al tot atât de înfiorătorului M. Blestematul. Ori de câte ori Întunericitul zâmbeşte, bănuieşti că va omorî pe cineva, atât e de urât. Nici dacă şi-ar spăla de cincisprezece ori pe zi dinţii maron, nu s-ar schimba nimic. Întunericitul înaintează spre Artur cu paşi rari, de cuceritor.

- Dacă îmi permiteţi, am să mă ocup personal de pregătirea unei mici petreceri, spune, fără înconjur. Mesajul e atât de limpede, că l-au înţeles până şi seizii, care râd prosteşte. A priceput şi Artur. Azi, de ziua lui, va fi şi petrecerea sa.

Mama lui Artur stă la masa din bucătărie. Se joacă acum cu cele zece lumânărici, care n-au nici tortul, nici pe Artur, ca să strălucească. Zece lumânărici pentru cei zece anişori care l-au văzut pe Artur crescând ca o gânganie nebunatică şi drăgălaşă. Biata mamă nu se poate opri să nu-şi amintească de celelalte aniversări, atât de diferite unele de altele.

Prima, când Artur a fost hipnotizat de lumina care valsa în faţa lui.

A doua, când a încercat zadarnic să prindă micile flăcărui care îi lunecau neâncetat printre degete.

A treia, când, din pricina sfielii, a trebuit să sufle de trei ori în lumânărici.

A patra, când a suflat singur în toate deodată. Pentru întâia oară.

A cincea, când a vrut să taie singur tortul, sub privirile vigilente ale tătălui său, speriat să-l vadă manevrând cuţitul prea mare pentru mânuţele lui.

A şasea, cea mai importantă dintre toate, pentru Artur, când bunicul i-a dăruit un cuţit, cu care şi-a tăiat mândru tortul. A fost, de altfel, ultima aniversare la care a asistat şi bunicul. Biata mamă nu-şi poate opri o lacrimă să-i lunece pe obraz. Atâtea fericiri şi nenorociri în doar zece ani! Pe lângă cei zece ani care au zburat ca o stea, cele zece ore scurse de la dispariţia lui Artur par o veşnicie. Mama caută cu privirea ceva care s-o consoleze şi să-i dea o mică speranţă.

Dar nu dă decât de propriul soţ, tolănit pe canapea, doborât de oboseală. Nu mai are putere nici să sforăie, nici să închidă gura, mare cât o şură. În alte împrejurări, felul cum arată ar face-o să râdă, dar azi o face mai curând să plângă.

Bunica vine şi se aşază lângă ea, cu batiste de unică folosinţă.

- E ultimul pachet, spune cu umor, ca să destindă un pic atmosfera.

Fiica îşi priveşte mama şi zâmbeşte uşurel. Bătrâna doamnă ştie mereu să-şi păstreze hazul la greu. A învăţat asta de la soţul ei, Archi, pentru care umorul şi poezia erau cele mai înalte valori: „Umorul e pentru viaţă ce-s catedralele pentru religie... tot ce-a inventat omul mai bun“, îi plăcea să glumească. Măcar de-ar fi aici Archi! Ar aduce puţină lumină în vieţile lor întunecate. Ar şti să le dea puţin din optimismul care nu-l părăsea niciodată şi-l ajutase să scape din marele război ca un matador din coarnele taurului. Bătrâna doamnă strânge drăgălaş mâinile fiicei sale.

- Ştii, dragă, poate că n-are nici un sens ce vreau să-ţi spun, dar... fiul tău e un băieţel excepţional, spune cu o voce dulce şi încurajatoare. Şi nu ştiu de ce, dar sunt sigură că, oriunde s-ar afla, chiar într-o situaţie neplăcută, se va

descurca!

Mama pare ceva mai liniştită la auzul acestor cuvinte, iar cele două femei îşi strâng mâinile, ca pentru rugăciune.

Va fi nevoie ca mama şi bunica să se roage mult, căci, pentru moment, Artur e la zdup. Cu mânuţele prinse de drugii de fier, priveşte piaţa plină de lume, unde nu-i nici un suflet milos, care să-i sară în ajutor.

- Las-o baltă! Nimeni nu va risca să ajute un prizonier de-al lui M. Blestematul! spune Moţ, ghemuit într-un colţ al celulei.

- Măsoară-ţi vorbele, Moţişor! Selena a zis că trebuie să fim discreţi! îi aminteşte Artur.

- Discreţi? Toată lumea ştie că suntem întemniţaţi, suspină micul prinţ, foarte descurajat. Am căzut în mâinile monstrului. Viitorul nostru e stabilit. Doar Selena ne mai poate salva vieţile, dacă... Dar să sperăm că şi-o va salva pe a ei.

Artur îl priveşte şi trebuie să accepte evidenţa. Selena e singura lor nădejde.

Capitolul 8

Mica prinţesă îşi cunoaşte misiunea, strânge bine spada în mâini şi înaintează în labirintul galeriilor deloc primitoare ale palatului regal. Nu mai vede convoiul cu bucate, dar izbuteşte să urmeze dârele lăsate în tină de roţile din lemn. Merge cu paşi uşori din vizuină în vizuină, lăsând mereu să treacă pe lângă ea patrulele seizilor, multe ca broaştele lângă lac.

Pe măsură ce înaintează, culoarele săpate în stâncă au tot mai multe podoabe şi se acoperă cu marmură neagră. Flăcările torţelor, care se oglindesc pe suprafaţa şlefuită, par acum enorme, asemenea blănurilor lungi purtate de Diavolul venit din infern, pentru a-şi scuipa flăcările. Selena are inima tare, dar mâinile-i sunt transpirate. Acest iad îngheţat n-are nici o ceşcă de ceai. Ei îi plac pădurile cu ierburi înalte, frunzele de toamnă cu care face surf pe dealurile din sat, câmpurile cu maci unde-i atât de plăcut să aţipeşti. Gândul la toate acestea o face să sufere. Adeseori, când eşti la ananghie, îţi dai seama ce mare valoare au micile lucruri cotidiene. Trezitul dulce de dimineaţă, când îţi întinzi oscioarele, raza de soare care îţi mângâie obrajii, fiinţa dragă care îţi zâmbeşte. De parcă nefericirea n-ar servi decât la măsuratul fericirii.

O patrulă de seizi o trezeşte pe Selena din visare şi o cheamă la ordine. E tot în palatul mort, din marmură neagră, rece ca gheaţa. Chiar şi soarele pare din marmură, şi-i atât de negru, încât pare că se prăbuşeşte. Urmele cărucioarelor s-au şters; piatra, foarte tare, nu poate fi zgâriată. Selena ajunge la o răscruce şi ştie că-i momentul să ia o hotărâre. Stă o clipă în loc, încercând să se orienteze după instinct. După un semn, poate. Există, oare, în Cele Şapte Ţinuturi un înger care s-o ajute puţin, ori trebuie să treacă singură prin încercare? Aşteaptă puţin, dar nici un semn divin n-ajunge la ea. Nici măcar o briză uşoară, care să-i arate ce drum trebuie să aleagă.

Selena suspină şi scrutează iar cele două tuneluri. În cel din dreapta scânteiază o luminiţă vagă şi abia de se aude o muzică. Un om normal ar bănui pe loc capcana şi ar lua-o în partea cealaltă. Dar Selena nu-i un om normal. E doar o prinţesă credincioasă cauzei sale, gata să rişte totul pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit. Strânge şi mai tare spada în mâini şi o ia la dreapta. La o cotitură, nimereşte brusc într-o încăpere uriaşă. E podită cu dale de marmură lucioase, iar din tavan atârnă mii

de stalactite, picături de apă împietrite în cădere. Un Michelangelo local a avut greaua îndatorire de a ciopli rând pe rând vârfurile stalactitelor. Probabil că a murit la datorie, căci munca lui pare colosală. Selena înaintează câţiva paşi pe marmura netedă ca apa, care pare să absoarbă toate zgomotele. În fundul încăperii, observă cel mai mic dintre cărucioare, uitat de sclavi. E plin cu poame din toate soiurile, singurele pete de culoare în universul cenuşiu.

În faţa căruciorului, o siluetă filiformă stă cu spatele la prinţesă. Pe umerii asimetrici poartă o pelerină lungă, roasă la poale. E greu de spus, de departe, dacă poartă pălărie ori are capul prea mare faţă de trup. Orice-ar fi, bărbatul descărnat şi monstruos pare venit din cel mai negru coşmar. Stă cu spatele şi-şi ronţăie fără chef vârfurile unghiilor încovoiate; nu poate fi decât M. Blestematul.

Selena înghite în sec, strânge tare de tot spada, pentru a-şi da curaj, şi înaintează cu paşi molcomi, fără nici un zgomot. Are răzbunarea în vârful spadei. Răzbunarea ei personală, dar şi a întregului ei popor, a tuturor seminţiilor care locuiesc în Cele Şapte Ţinuturi şi care cândva au simţit pe pielea lor braţul războinic al regelui invadator. Dar Selena va răzbuna totul şi va spăla amintirile bătrânilor, murdărite în anii de sclavie şi dezonoare. Ţintuindu-şi duşmanul cu privirea, fetiţa **inai**ntează încet, suflând scurt, cu inima gata să-i sară din piept. Braţul i se înalţă progresiv în aer. Sus, foarte sus, la înălţimea răzbunării şi a pedepsei. În aşteptare, spada e la înălţimea vârfului unei stalactite, mult mai lungi decât celelalte. În contact cu ea, lama spadei scoate un zgomot mic, ascuţit. Nu mare lucru, ce mai, dar destul ca să spargă tăcerea lugubră pe care doar vântul îngheţat o poate aprecia.

Silueta stă locului, cu un fruct în mână. Selena la fel. Neclintită ca sculpturile care atârnă din tavan. Bărbatul pune delicat fructul jos şi oftează prelung şi liniştit. E tot cu spatele la Selena. Se pleacă înainte, copleşit parcă de prezenţa pe care pare să o aştepte.

- Zile întregi mi-am ascuţit spada, pentru ca lama ei să fie perfectă. Aş recunoaşte dintr-o mie sunetul pe care îl scoate.

Vocea bărbatului e cavernoasă. Gâtul trebuie să-i fie distrus, căci aerul care trece prin el fluieră ciudat, ca la contactul cu o râzătoare. „Ar trebui să-i spun să refacă

tunelurile”, nu se poate împiedica Selena să gândească, dar ştie că bărbatul n-are ce face cu sfaturile ei.

- Şi cine, oare, în afara ta, Selena, a putut smulge spada din stâncă? întreabă silueta, înainte de a se răsuci domol. Maltazar îşi arată, în sfârşit, chipul, lucru foarte regretabil. E un monstru ambulant. Deformat, pe jumătate ciuntit, ros de vreme, cu chipul precum un câmp devastat. Ici şi colo, rănile care îi supurează **sunt** acoperite de cruste. În privirea acestui bărbat hârşâit se pot citi durerile permanente. Ne-am putea aştepta să nu vedem la el decât foc şi pară. Din contră. Ochii lui au tristeţea animalelor muribunde, melancolia prinţilor înfrânţi şi umilinţa supravieţuitorilor.

Dar Selena nu se uită în ochii lui Maltazar, deoarece ştie că ei sunt cea mai redutabilă dintre armele lui. Oare câţi au căzut în capcana privirii lui amabile şi au sfârşit copţi precum castanele? Prinţesa împunge cu spada înainte, gata să pareze orice lovitură neplăcută. Îl priveşte pe Maltazar. Nu-i mai nimic de el. Jumătate minimos, jumătate gânganie, pare să fie în deplină stare de putrefacţie. Câteva cârpăceli grosolane îi ţin încă unite părţile trupului, iar pelerina lungă, uşor transparentă, acoperă restul cum poate ea mai bine. Maxilarele îi sunt uşor întredeschise. E vorba, probabil, de un surâs, dar îţi trezeşte mila.

- Sunt încântat să te revăd, prinţesă, spune, încercând să-şi îndulcească glasul. Mi-ai lipsit, adaugă, aparent sincer.

Selena îşi îndreaptă spatele şi îşi ridică bărbia, ca o fetiţă curajoasă.

- Mie nu! spune ea. Şi am venit să te ucid!

Nici Clint Eastwood n-ar fi mai bine în rol. Îl ţintuieşte cu privirea pe Maltazar, dispusă la un eventual duel, fără să ţină seama de dimensiunile mai mult decât impresionante ale adversarului. David contra lui Goliath, Mowgli contra lui Sheerkhan.

- De ce atâta ură? întreabă Maltazar, pe care ideea înfruntării îl face să râdă.

- Ţi-ai trădat poporul şi i-ai masacrat pe toţi ceilalţi, cu excepţia celor pe care ţi i-ai făcut sclavi. Eşti un monstru!

- Nu vorbi de monştri! se înfurie arătarea şi chipul i se-nverzeşte brusc. Nu vorbi de ce nu ştii! adaugă, înainte de a se mai linişti. De-ai şti ce dureros e să trăieşti într-un trup mutilat,

n-ai vorbi aşa.

- Trupul îţi era în perfectă stare când i-ai trădat pe ai tăi! Cerul ţi-a trimis pedeapsa! răspunde prinţesa, foarte hotărâtă să nu cedeze.

Maltazar hohoteşte bubuitor, ca tunul când scuipă ghiuleaua.

- Dragă fetiţă, dacă istoria ar fi doar aşa de simplă, ori dacă măcar aş putea-o uita..., mărturiseşte suspinănd. Erai doar un copil, când am plecat din sat. Pe atunci mi se spunea Maltazar cel Bun, Maltazar Războinicul, cel care veghează şi apără, adaugă plângăcios.

E adevărat că, pe atunci, Maltazar era un prinţ frumos, puternic şi zâmbitor. Era cu trei capete mai înalt ca toţi şi de aceea prietenii glumeau pe seama lui: „Probabil **că** părinţii au greşit dozele cu lapte de gamul“, spuneau râzând, cu multă simpatie. Iar el zâmbea. Nu că ar fi avut atâta umor, dar ştia că asemenea glume erau, în felul lor, nişte complimente. Fiindcă toţi îi admirau forţa şi curajul,

La moartea părinţilor, devoraţi în Războiul Lăcustelor, în care cele două neamuri s-au înfruntat vreme de mai multe luni, nimeni n-a mai îndrăznit **să** facă asemenea glume, oricât erau de amuzante. Maltazar a devenit adult, fără ca durerea să-i mai dispară vreodată din suflet. Credincios principiilor transmisese de părinţi, era curajos şi amabil. I se dezvoltaseră simţul onoarei şi patriotismul. Satul era unica-i familie, şi ar fi luptat până la ultima suflare ca să-l apere.

În vremea Marii Secete, care a durat aproape o mie de ani, s-au văzut nevoiţi să caute apă. Chiar dacă minimoşilor nu le plăcea să se ude, ea era necesară culturilor şi supravieţuirii micii lor seminţii. După cum era de aşteptat, Maltazar a cerut îngăduinţa de conduce expediţia. Regele Sifrat de Matradoy, încă tânăr pe atunci, i-a oferit încântat comanda ei. Maltazar era fiul pe care ar fi vrut să-l aibă. Micul prinţ Moţ, care avea să ajungă într-o zi la fel de bun ca el, avea doar câteva săptămâni, şi de aceea regele îşi punea toate speranţele în Maltazar. Selena luptase ca o leoaică, căci socotise că importanta misiune i se cuvenea. Chiar dacă nu era mai înaltă decât un sâmbure de agrişă, credea că asemenea misiune i se cuvenea doar unei prinţese cu sânge albastru. Regele a izbutit cu mare greutate să-i taie elanurile, promiţându-i că mai târziu se va putea pune

în slujba norodului.

Într-o bună dimineaţă, Maltazar a părăsit satul, mândru ca un cuceritor, cu pieptul plin de elanuri şi îndrăzneli, în aplauzele şi fluierăturile de încurajare ale tuturor. Câteva tinere nu s-au putut abţine şi au vărsat lacrimi, văzând că eroul naţional pleca în căutarea gloriei. După câteva zile, călătoria a luat altă întorsătură. Seceta lovise toate ţinuturile. Supravieţuitorii se uniseră în bande şi-şi apărau bunurile cu înflăcărare. Maltazar şi oamenii lui au trebuit să facă faţă asalturilor unor lotri care îi atacau zi şi noapte, căzând din copaci, sărind din noroi ori venind prin aer, duşi de vânturi neaşteptate. Convoiul era tot mai mic şi, după abia o lună de călătorie, nu mai aveau decât jumătate din cărucioare şi o treime din oamenii care le împingeau.

Pe măsură ce înaintau, locurile erau tot mai ostile, înţesate cu jigănii feroce, de a căror existenţă nu ştiuseră nimic până atunci. Codrii erau străbătuţi în lung şi-n lat de hoarde sângeroase, care nu voiau decât să bea ori să fure, în genere ambele lucruri deodată.

Orice pârâu sau izvor pe care îl descopereau era întotdeauna deprimant de sec. Trebuia înaintat mereu. Expediţia, mereu înjumătăţită, a traversat păduri carnivore, lacuri de noroi uscat cu emanaţii halucinogene, dar şi platouri deşertice şi contaminate, ce păreau părăsite chiar şi de oameni. Maltazar a îndurat toate suferinţele şi umilinţele fără să clipească. Niciodată nu s-a dezis de misiunea lui şi, când, pe un munte aproape de neescaladat, a dat, în sfârşit, de un firicel de apă proaspătă, a răsuflat uşurat. Din nefericire, nu-i mai rămăseseră decât un singur cărucior şi patru ostaşi care să-l apere. Au umplut rezervorul cu vârf şi au luat drumul satului. Valoarea apei pe care o duceau cu ei a trezit ura triburilor vecine şi întoarcerea a fost îngrozitoare.

Duse au fost principiile frumoase, regulile de aur, cavalerismul. Maltazar îşi apăra bunul precum câinele înfometat osul. Era zi de zi mai monstruos, nu şovăia să-i facă bucăţele pe toţi cei care puteau fi o ameninţare şi trecuse de la arta apărării la cea a atacului. Era, după spusele lui, cea mai bună cale de a o lua înaintea necazurilor. Un bun atac, iute şi sângeros, evita orice ceartă şi apărare înverşunată. Pe nesimţite, Maltazar devenea o dihanie turbată, fără limite, orbit de propria misiune.

Ultimii lui soldaţi au murit în cursul unor lupte sângeroase, iar el şi-a sfârşit călătoria singur, trăgând cu mâna goală rezervorul cu preţiosul lichid.

A ajuns în sat când se crăpa de ziuă. L-au primit cu aclamaţii incredibile. O primire rezervată doar adevăraţilor eroi, celor care merg pe Lună sau salvează neamuri întregi, cu ajutorul vaccinurilor. Ca un salvator ce era, cei mai curajoşi l-au purtat pe Maltazar pe braţe prin tot satul. Când a ajuns în faţa regelui, i-a spus că şi-a dus misiunea la bun sfârşit, şi imediat a căzut jos, învins de oboseală.

Selena îl priveşte acum, când îşi spune povestea. E foarte interesată, dar nu lasă să i se citească pe chip nici o emoţie. Cunoaşte puterile acestui vrăjitor, care mânuieşte la fel de bine armele şi cuvintele.

- Câteva luni mai târziu, bolile şi vrăjile care ni s-au făcut în timpul călătoriei au început să-mi... atace trupul, continuă Maltazar cu mare emoţie în voce. Urmarea poveştii se anunţă a fi dintre cele mai tragice şi dureroase. Puţin câte puţin, teama a pus stăpânire pe sat. Se temeau să nu fie contaminaţi. Cum mă apropiam, toţi o luau la goană şi aproape nu-mi mai vorbeau. Am sfârşit singur, în bojdeuca mea, rupt de lume, singur cu durerea pe care nimeni nu voia s-o împărtăşească. Eu, Maltazar eroul, salvatorul satului, devenisem, în doar câteva luni, Maltazar... Blestematul. până când au hotărât să nu-mi mai pronunţe numele şi să mă strige ca pe o literă: M... Blestematul!

Prinţul căzut pare distrus de amintirile-i dureroase. Selena îl compătimeşte preţ de câteva secunde. Nu-i stă în fire să-şi bată joc de suferinţa altora, dar are intenţia de a restabili cu calm adevărul.

- Versiunea din cărţile de istorie e uşor diferită, îşi îngăduie să spună.

Maltazar îşi îndreaptă spatele, intrigat de afirmaţia ei. E vizibil că n-are habar că mica lui istorie a intrat în cărţile de mare istorie.

- Şi... ce spune versiunea oficială? întreabă, cu o urmă de curiozitate.

Cu vocea cea mai neutră, prinţesa îi recită tot ce a învăţat conştiincios pe băncile şcolii. În acea vreme, profesorul ei de istorie fusese Miro, sobolul. Cine altul ar fi putut, mai bine ca el, de la înălţimea vîrstei de cincisprezece mii de ani, să-i

povestească marea istorie? Selena adora cursurile la care Miro se înflăcăra, retrăia marile bătălii, vărsa câte o lacrimă, evocând căsătoriile şi încoronările pe care avusese onoarea să le organizeze, şi apoi, ori de câte ori spunea istoriile marilor invazii, nu se putea împiedica să se urce pe mese, dus de poveste, atacat din toate părţile, luptând singur cu invadatorul. Încheia lecţiile asudat, plecând direct să-şi facă binemeritata siestă.

Miro ştia pe de rost povestea lui Maltazar, probabil singura pe care o istorisea foarte calm. Cu foarte mare respect.

Maltazar plecase, într-adevăr, ca un erou, bine-cuvântat de rege. Expediţia durase câteva luni şi fusese, într-adevăr, teribilă. Maltazar, care învăţase războiul după metode bazate pe onoare şi respect, se văzuse repede obligat să-şi revizuiască teoriile. Lumea exterioară, slăbită de secetă, ajunsese un iad unde, ca să supravieţuieşti, trebuia să devii diavol. Cu ajutorul numeroaselor istorii sosite din ţinuturi îndepărtate, aduse de vânzători ambulanţi ori de călători rătăciţi, poporul minimos putuse urmări de la distanţă decăderea eroului care, obosit de atacuri, începea şi el să se pună pe jefuit. Lupta pentru o cauză nobilă, pentru supravieţuirea neamului său, dar jefuia şi ucidea, ca să-şi atingă scopurile. Contradicţia îi stânjenea pe mulţi. Căci el fura şi omora în numele vieţii şi al minimoşilor.

Deoarece norodul se simţea trădat, Marele Sfat s-a întrunit şi a iniţiat o dezbatere, care a durat luni de zile. La sfârşit, toţi erau epuizaţi, dar redactaseră un nou text, intitulat *Marea Carte a Ideilor.* Ea a stat la baza reorganizării începute de rege: o societate mai dreaptă, fundamentată pe respectarea oamenilor şi a lucrurilor. În câteva săptămîni, satul a fost altul. Nimic nu se mai tăia ori smulgea, fără analiza consecinţelor unui asemenea gest. Nimic nu se mai arunca.

Se întruneau, ca să înveţe să recupereze şi să refolosească. Aceasta era a treia poruncă. Archi Bineifăcătorul pronunţase, cu ani în urmă, o frază care le rămăsese în minte: „Nimic nu se pierde, nimic nu se aruncă, totul se transformă”. Mărturisise că fraza nu-i aparţinea, dar ce importanţă mai avea!

A doua poruncă era dintr-o carte despre care tot Archi vorbea adesea, dar al cărui titlu nu şi-l mai amintea nimeni. „Iubeşte şi respectă-ţi aproapele, ca pe tine însuţi.” Porunca era foarte îndrăgită şi apreciată de toţi, cu o conştiinciozitate

neegalată. Îşi zâmbeau, se salutau, se invitau la masă, chiar dacă seceta le afectase câştigurile. Prima poruncă era de departe cea mai importantă şi se inspira direct din nefericirea lui Maltazar. „Nici o cauză nu merită moartea unui nevinovat.” Consiliul adoptase fraza fără dezbateri şi o alesese în unanimitate drept cea mai importantă poruncă. Şi erau peste trei sute şaizeci şi cinci de porunci. Una de fiecare floare. În fiecare zi, **un** minimos demn de numele lui trebuia să-şi arate iubirea pentru una dintre ele.

Dacă Maltazar devenise îngrozitor în decursul călătoriei, lumea minimoşilor se transformase şi ea; circul a sosit în sat cu căruciorul tras de vreo zece sclavi dobândiţi pe drum, Maltazar a fost primit cam aşa şi-aşa.

Desigur, regele i-a mulţumit pentru apa salvatoare, pe care s-a grăbit s-o pună bine, dar Maltazar n-a avut petrecerea la care nădăjduia. În primul rând, toţi sclavii au fost puşi în libertate. Li s-a dat mîncare pentru câteva zile, apoi s-au rugat îndelung pentru toţi minimoşii care nu se mai întorseseră din expediţie.

Maltazar era unicul supravieţuitor. Singurul deci care putea povesti cum fuseseră decimate trupele şi mulţi minimoşi aveau îndoieli în legătură cu împrejurările exacte ale dispariţiei celor dragi. Dar Maltazar nu dădea importanţă insinuărilor lor, îşi povestea cu nespus de mare plăcere aventurile şi le descria cu mare avânt, subliniindu-şi curajul şi îndrăzneala, tot mai mari cu fiecare nouă repovestire. Oamenii îl ascultau politicos, în virtutea celei de-a opta porunci, care recunoştea fiecăruia dreptul la exprimare, şi a celei de-a cinci sute patruzeci şi şaptea, care precizează că-i nepoliticos să tai vorba cuiva.

Foarte curând, aventurile lui Maltazar cel Glorios au , ajuns să nu mai intereseze pe nimeni. Şi-ar fi putut împărtăşi amintirile soldaţilor lui, dacă n-ar fi pierit cu toţii în împrejurări neştiute. S-a trezit, pur şi simplu, singur. Faţă în faţă cu sine şi cu trecutul lui. Miro îl sfătuise de bine, să citească *Marea Carte a Ideilor*, dar el nu voia să audă de nimic, şi cu atât mai puţin să citească.

Şi, apoi, cum putuseră ei să scrie o asemenea lucrare, fără ca măcar să-i aştepte sfatul? Străbătuse Cele Şapte Ţinuturi în lung, în lat şi pieziş. Luptase cu seminţiile cele mai puternice, trecuse prin furtuni de nedescris, învinsese dihănii pe care nici

cea mai delirantă închipuire nu le-ar fi putut inventa. Toată experienţa nici măcar nu-i fusese luată în seamă, şi de aceea Maltazar era profund supărat. „Dar noi n-am încercat să scriem un ghid de război, ci o carte de bune maniere!” răspunsese Miro. Iar spusele lui i-au provocat lui Maltazar o furie oarbă.

A părăsit satul şi s-a dus să-şi înece amarul în barurile din împrejurimi, povestindu-şi aventurile din război oricui stătea să-l asculte. În fiecare zi, se cufunda în rachiu şi desfrâu, ajungând să-şi treacă vremea cu cele mai rele insecte, uneori veninoase, printre care şi o foarte tânără coleopteră, mai curând minionă, care...

- Taci! a urlat brusc Maltazar. Nu mai pot suporta versiunea oficială.

Selena îi zâmbeşte. Ţinând seama de picăturile de sudoare care îi acoperă fruntea, sunt mari şanse ca versiunea ei să fie mai aproape de adevăr decât a lui.

- Nu m-am întâlnit cu tânăra aia decât pentru o secundă! se apără, ca un vinovat demascat.

- I-ai dat puterile tale, şi ea ţi le-a dat pe ale ei! replică prinţesa, mereu tranşantă.

- Ajunge! urlă Maltazar, nebun de furie.

Asta nu-i face bine, pentru că, de cum se enervează, rănile de pe faţă i se deschid uşor, iar din ele ies aburi ameţitori, ca şi cum presiunea lăuntrică ar trebui să-şi găsească, orice s-ar întîmpla, o cale de ieşire. Selena nu-i deloc speriată, ci doar impresionată de durerea pe care o poate citi pe chipul monstrului. Dacă nu suportă să fie contrazis, nu suportă nici să fie privit drept în ochi, şi cu atât mai puţin cu milă. Se întoarce cu spatele şi începe să umble prin salonul de marmură, ca să se liniştească.

- Într-adevăr, am sărbătorit victoriile în câteva baruri din împrejurimi! Oamenii erau atât de interesaţi de poveştile mele, că ar fi fost o cruzime să-i lipsesc de ele!

- I-auzi! murmură Selena printre dinţi.

- Îmi amintesc de o seară memorabilă, când am întâlnit o indigenă excepţională, de foarte bună familie, se apără Maltazar, schimbând povestea după cum îi convine.

- O coleopteră veninoasă, plăcută la privit, dar primejdioasă de frecventat! precizează Selena.

- Eram beat! exclamă Maltazar şi începe să-şi arate

adevăratul chip.

- Cine nu suportă rachiul să nu bea! replică prinţesa.

- Ştiu! Ştiu! răspunde Maltazar, enervat de logica Selenei. M-am lăsat un pic dus, de amintiri, de băutură. Ea îmi dădea târcoale. Îmi sorbea cunvintele...

- ... Iar tu, tu beai Jack-fire după Jack-fire, adaugă Selena, care nu ratează nimic.

- Da, mărturiseşte, enervat la culme. La adăpostul nopţii, al amurgului în culori, se poate să-mi fi smuls un sărut, admite trist în cele din urmă. Un sărut languros şi... veninos. În zilele care au urmat, am început să putrezesc, ros de veninul care îmi ataca tot trupul. Iată cum un singur sărut mi-a ruinat viaţa.

- Un singur sărut te poate lega pentru întreaga viaţă, iar tu, ca minimos, trebuia să-ţi aminteşti de acest fapt, îi spune Selena, dar Maltazar n-o mai ascultă.

L-au copleşit dorul şi tristeţea.

- Am părăsit satul, în căutarea unor vraci care să poată pune capăt suferinţei mele. Am servit de cobai pentru tot soiul de băuturi, am fost pus să mănânc cele mai infecte bucate, acoperite cu cremele cele mai respingătoare. Am fost pus să mănânc chiar şi viermi dresaţi să se hrănească cu otravă. Au murit cu toţii chiar înainte de a fi ajuns în stomacul meu. În Al Cincilea Ţinut am întâlnit câţiva ghicitori, care mi-au luat o grămadă de bani pentru nişte talismane ridicole. Am fumat toate rădăcinile din regat, nimic nu mi-a alinat durerea. O întreagă viaţă distrusă de un simplu sărut. Maltazar oftează, copleşit de tristul adevăr.

- Data viitoare, alege-ţi mai bine partenera, spune Selena, vrând să-i răsucească cuţitul în rană.

Maltazar nu gustă lovitura sub centură şi o priveşte nimicitor.

- Ai dreptate, Selena, spune, ridicându-se, data viitoare am să aleg cea mai frumoasă parteneră, o floare minunată pe care am văzut-o crescând şi pe care am visat întotdeauna s-o culeg. Maltazar surâde din nou, iar Selena se nelinişteşte. Un copac vindecător a avut bunătatea de a-mi încredinţa taina cu ajutorul căreia m-aş putea vindeca de răul care mă mistuie.

- Arborii dau întotdeauna sfaturi bune, recunoaşte Solena, care face instinctiv un pas în spate.

A procedat bine, pentru că Maltazar a făcut, aproape pe

neobservate, un pas către ea.

- Doar puterile unei flori regale, libere, pure, m-ar putea scăpa de vrajă şi mi-ar putea da un aer mai omenesc. Un singur sărut al florii adorabile m-ar salva!

Maltazar înaintează uşurel, ca pentru a pune mai bine la încercare rezistenţa victimei lui.

- Sărutul unei prinţese n-are putere decât dacă-i unic! replică Selena, care cunoaşte bine povestea.

- Ştiu, dar, dacă-s bine informat, nu te-ai măritat încă! spune sigur de el şi mulţumit să vadă cum se închide capcana.

- Informaţiile tale sunt puţin... cam vechi, spune prinţesa simplu.

Maltazar înlemneşte. Dacă vestea-i adevărată, e o nenorocire, ca şi perspectiva de a-şi petrece restul vieţii în biata-i carcasă.

Întunericitul tuşeşte prin apropiere şi-şi permite să intre în încăpere. Trebuie să fie ceva urgent ca să încalce astfel protocolul, care îl obligă să se anunţe şi să aştepte ca tatăl să catadicsească să-l vadă. Făcând un semn uşor cu capul, Maltazar îi îngăduie să se apropie, căci simte că vizita are un temei de cea mai mare însemnătate.

Întunericitul se apropie precaut (nu ştii niciodată de ce e în stare M.) şi-i şopteşte câteva vorbe la ureche. La auzul veştii, ochii lui Maltazar se fac cât cepele. Prinţesa s-a căsătorit fără să anunţe, chiar fără să trimită invitaţii. Maltazar e uluit. Orice nădejde de a reveni într-o zi la viaţa normală s-a spulberat în urma unei singure veşti, de parcă viaţa ar atârna doar de o ştire, de un sărut, de un fir.

Rămâne câteva clipe năuc, ca un boxer surprins de un croşeu. Picioarele îi tremură câteva clipe, dar îşi revine. Asta face de luni de zile, îşi revine, rezistă, are răbdare. A înghiţit multe în viaţă. Oftează, încercând să treacă şi peste ultima înfrângere, amară şi irevocabilă.

- Bine jucat! îi spune prinţesei, care se aşteapta de-acum la represalii. Eşti mai deşteaptă decât te credeam. Ca să nu rişti să cazi pradă farmecului meu, ţi-ai oferit inima primului venit.

- De fapt e mai curând ultimul venit, replică fetiţa, cu umor.

Maltazar îi întoarce spatele şi se apropie încetişor de căruciorul cu fructe.

- I-ai dat băieţelui un dar inestimabil, a cărui valoare nu o

cunoaşte şi cu care nu va face nimic. Aveai posibilitatea să mă salvezi şi n-ai făcut-o. Nu conta pe mine de-acum înainte, mai spune, luând o agrişă enormă. Şi, ca să te fac să pricepi care mi-a fost calvarul, ai să suferi un pic, înainte de a muri. O suferinţă deloc fizică, linişteşte-te. Nu va fi decât morală, adaugă, cu un pic de sadism.

Selena se aşteaptă la ce-i mai rău.

- Înainte de a muri ai să vezi cu ochii tăi cum îţi piere poporul în cea mai mare durere, spune Maltazar răguşit şi hotărât.

Există vorbe de provocat frica şi vorbe de înspăimântat. Ultimele au împietrit-o pe Selena. Maltazar îşi priveşte agrişa, de parcă ar fi trecut deja la altceva. Ori poate că priveşte fructul cum îşi priveşte victimele, înainte de a le devora. Pe obrazul Selenei alunecă o lacrimă. Pe neobservate, sângele începe să-i fiarbă. Căldura şi ura îi urcă în trup şi nimic nu le mai poate opri. Ia brusc spada, ridică braţul răzbunător şi o aruncă din toate puterile. Spada despică văzduhul ca fulgerul şi se opreşte în Maltazar. Din nefericire, acolo prinţul blestemat nu mai are trup, aşa că spada se înfige în agrişa din cărucior.

Maltazar se uită la spada care i-a trecut prin trup fără să-l fi atins. „Iată că, măcar o dată, trupul mutilat mi-a servit la ceva!“ se gândeşte, încântat să privească destinul, care se joacă acum cu viaţa. El, care îşi blestema, în urmă cu doar câteva secunde, trupul distrus pe vecie acum se felicită. Priveşte o clipă sucul, de culoarea sângelui, care curge din fructul străbătut de spadă şi pune degetul dedesubt, pentru a culege câteva picături.

- Am să beau sîngele neamului tău, aşa cum îl beau acum pe cel al acestui fruct, spune, mai diabolic ca oricând.

La aceste vorbe, Selena nu-şi mai ascultă frica, ci inima, care se înfurie. Se aruncă asupra lui Maltazar, din nefericire, prea târziu. Sosesc seizii din toate părţile şi fac roată în jurul Întunericitului, care se pune stavilă în faţa tatălui său, pentru a-l apăra. Gărzile o prind pe Selena fără menajamente şi o imobilizează. Nu poate scăpa din mâinile acestor munţi de oţel şi muşchi. Prinţesa e pierdută, dezarmată, umilită. Maltazar smulge spada înfiptă în fruct şi se întoarce spre Selena. Priveşte o clipă, de parcă buimăceala fetiţei i-ar face plăcere.

- Să nu regreţi nimic, Selena, îi spune, cu un glas care se vrea încurajator. Chiar dacă te-ai fi măritat **cu** mine, te asigur...

tot ţi-aş fi exterminat neamul!

Selena simte că o cuprinde disperarea. Izbucneşte în plâns.

- Eşti un monstru, Maltazar!

Prinţul tenebrelor nu se poate împiedica să surâdă. A auzit de atâtea ori această insultă!

- Ştiu, mi-a spus şi soţia mea, răspunde, cu un umor la fel de negru ca ochii săi. Luaţi-o! porunceşte, înainte de a arunca agrişa în cărucior, fără ca măcar să o fi gustat.

Capitolul 9

Artur e în genunchi, în faţa gratiilor de la fereastra închisorii lui. Atâta a tras de ele, că l-au părăsit puterile.

- Nici nu m-am însurat bine şi mă simt deja văduv. Văduv şi prizonier! constată degustat. Gândul îi mai dă ceva curaj. Se ridică iar şi scutură gratiile pentru a milioana oară. Dar degeaba. Gratiile temniţei sunt construite astfel încît să reziste tuturor asalturilor. Trebuie să ieşim de-aici, Moţ, trebuie să găsim o soluţie!!! urlă, pentru a-şi convinge prietenul, dar şi pe sine.

- Dar caut una, Artur, caut! îl asigură Moţ care, confortabil instalat într-un minuscul pat din ierburi, pare mai curând să caute somnul decât o soluţie.

- Cum te poţi gândi la somn într-un astfel de moment?! se indignează Artur.

- Dar nu dorm! replică micul prinţ, plin de rea credinţă. Adun toate energiile de care mă folosesc de obicei ca să merg, să vorbesc, să mănânc şi le adun într-o singură... energie... ca să... pot mai bine...

- ... Să dormi! trage concluzia Artur, care îşi vede prietenul tot mai adormit.

- Asta-i, răspunde Moţ, adormind de-a binelea.

Artur îi trage un picior în fund, eficient ca un duş rece. Moţ e în picioare cât ai zice peşte. Artur îşi lipeşte chipul de al lui.

- Puterile? Puterile pe care mi le-a dat când m-a sărutat?

- Da, un sărut foarte frumos, foarte promiţător, comentează Moţ.

- Care sunt, exact, aceste puteri? insistă tânărul însurăţel.

- A, da!... Habar n-am, răspunde sigur de el fratele mai mic.

- Cum adică habar n-ai?

- Păi, puterile-s ale ei! Numai ea ştie ce ţi-a dat! răspunde Moţ, foarte firesc.

Puştiul e copleşit.

- Asta-i chestia cea mai bună de anul acesta! Ea îmi transmite nişte puteri, dar nu-mi spune care, în caz că aş vrea să mă folosesc de ele, în caz că aş avea nevoie de ele! Aveţi un foarte dezvoltat simţ al comunicării în tribul vostru! protestează Artur, pe care lipsa ordinii începe să-l obosească.

- Ei, nu-i chiar aşa la noi, răspunde Moţ uşor răutăcios. În mod normal, te căsătoreşti cu o persoană pe care o cunoşti şi o apreciezi. Când vă căsătoriţi, ea n- are nevoie să-ţi spună ce-ţi

oferă. Trebuie să ştii singur.

- Dar o cunosc doar de două zile! urlă Artur, cu totul scos din sărite.

- Da, dar te-ai însurat totuşi cu ea, replică fratele mai mic, subliniind astfel cât de uşuratic îi e prietenul.

- Aveam o spadă îndreptată asupra mea! se apără Artur, cu toată sinceritatea.

- Da?! Vrei să zici că, dacă n-aveai spada înfiptă sub nas, n-ai fi luat-o de soţie?

- Ba sigur că da! răspunde Artur enervat.

- Şi bine ai fi făcut! E o căsătorie foarte frumoasă! spune Moţ, a cărui logică ne scapă.

Artur se uită la el ca găina la telecomandă. Se simte ca bătrânul cavaler care se bate fără răgaz cu morile de vânt. Foarte curând au să-l lase nervii.

- Era o căsătorie frumoasă şi-ţi promit şi o înmormântare la fel, dacă nu mă ajuţi să ies de aici!!! urlă Artur şi sare la gâtul prietenului său.

- Opreşte-te! Mă sufoci! geme Moţ.

- Da, ştiu că te sufoc! Şi sunt încântat să constat că există măcar un lucru asupra căruia suntem de acord! îi strigă Artur drept în urechi.

- Nu vă mai ciorovăiţi! strigă o voce din fundul încăperii.

Vocea e blândă, dar ostenită. Poate au obosit-o nenorocirile suferite în decursul anilor.

- E inutil să-l maltratezi pe bietul băieţel, dar şit aceste credincioase gratii. Nimeni şi nimic nu iese niciodată din temniţele de la Necropolis, adaugă necunoscutul, întins pe-o parte în fundul celulei.

Artur scrutează întunericul, încercând să vadă de unde vine vocea obosită. Întrezăreşte o siluetă. Un bărbat culcat pe-o parte, căruia nu-i zăreşte decât spatele cocoşat. „Probabil vreun biet nebun, gândeşte Artur, căci trebuie să fii puţin nebun, ca să stai în asemenea loc şi să nu încerci să scapi“, apoi se repede din nou la gratii.

- Nu te obosi! Mai bine păstrează-ţi puterile, daca vrei să mănânci! intervine iar bătrânul.

Artur se vede obligat să constate că, în ce priveşte gratiile, nu prea face progrese. Se apropie de bătrân, intrigat de sfatul lui.

- Cum adică?! Doar nu-i complicat să mănânci! De ce-ar trebui să-mi păstrez puterile? întreabă, ca să intre în vorbă.

- Dacă vrei să mănînci, îl lămureşte bătrânul, care stă tot culcat pe-o parte, trebuie să-i înveţi în fiecare zi cîte ceva. Dacă nu, nu mănînci. Şi nu poţi trage chiulul! Am încercat să le servesc poveşti spuse în urmă cu un an, dar nu merge! Au bestiile astea o memorie! Poate că-i singura lor calitate! Aşteptând, asta-i viaţa. Pe-o parte îţi umplu burta, iar pe alta îţi golesc creierul. Cunoaşterea e singura bogăţie prin aceste locuri, iar somnul - singurul lux, adaugă, căutându-şi o poziţie mai confortabilă, ca să-şi reia siesta.

Toate acestea îl intrigă în chip evident pe băieţel, care se scarpină în cap. Vocea bătrânului, fără să-i fie familiară, îi aduce aminte de ceva ori, mai curând, de cineva.

- Ce lucruri vor să afle? întreabă Artur, dornic să afle răspunsul, dar şi să audă iar vocea care i-l va da.

- Eh! Nu-s prea pretenţioşi, înghit de toate! explică bătrânul. De la legile fizicii şi ale matematicii până la cum se găteşte mazărea. De la teoreme la ceaiul de mentă, adaugă cu umor.

Un umor care îl surprinde pe Artur. Nu cunoaşte decât o singură persoană în stare să păstreze distanţa în asemenea împrejurări. Una care îi e dragă şi care a dispărut de mult prea multă vreme.

- Păi, eu i-am învăţat să citească, să scrie, să deseneze...

- ... Să picteze, adaugă Artur, care nu îndrăzneşte să-şi creadă urechilor. Oare bătrânul e chiar bunicul Archi, dispărut în urmă cu patru ani? Cum l-ar putea recunoaşte, dacă nu după voce? Era foarte mic când a dispărut bunicul, şi, chiar dacă îşi aminteşte cum arăta, cu timpul chipul lui i s-a şters din minte. Acum, că măsoară doi milimetri şi seamănă cu un minimos, e destul de greu să-l recunoască.

- Ce spui, băiete? întreabă politicos.

Bătrînul e surprins de ultimele vorbe ale lui Artur.

- Că i-ai învăţat să deseneze şi să picteze. Pânze uriaşe, ca să-şi ducă duşmanii de nas. I-ai mai învăţat şi să transporte apa, să îmblânzească lumina cu ajutorul unor oglinzi mari...

„Cum Dumnezeu poate şti aşa ceva bucăţica asta de om?“ se întreabă bătrânul. Hotărăşte să se întoarcă, pentru a vedea cum arată cel cu care vorbeşte.

- Da, aşa-i, dar cum de ştii toate astea?

Artur priveşte chipul bătrânului, acoperit de barbă: două gropiţe mici şi vesele, ochi încă vioi, riduri mici în colţul buzelor, de prea mult zâmbet. Nu mai încape nici o îndoială, minimosul cam zbârcit nu-i altul decât bunicul Archi.

- Pentru că eu sunt nepotul acestui inventator, răspunde Artur, cuprins de emoţie.

Bătrînului îi e şi teamă să priceapă. Îşi stăpâneşte bucuria, care pune stăpânire pe el.

- Artur? întreabă în sfârşit, de parcă ar vorbi cu Luna.

Băieţelul rîde cu gura până la urechi şi face un semn de încuviinţare cu capul. Lui Archi nu-i vine să-şi creadă ochilor. Viaţa tocmai i-a trimis cel mai frumos dar **de** Crăciun. Se ridică şi se aruncă în braţele lui Artur.

- Ooo! Nepoţelul meu! Artur! Ce fericit sunt să te revăd! îi spune el, copleşit de emoţie. Cei doi se îmbrăţişează atât de strâns, că abia de mai pot respira. Cât m-am rugat să te pot revedea, să te mai pot îmbrăţişa măcar o dată! Ce fericire să văd, în sfârşit, că rugile mi s-au împlinit! Mulţumesc lui Dumnezeu! O lacrimă îi curge pe obraz şi se pierde printre zbârcituri. Apoi se depărtează uşor de Artur, ca să-l vadă mai bine. Stai să te văd! Îl mănâncă din ochi, nespus de mândru şi de fericit. Ce mare te-ai făcut! E de necrezut!

- Am mai curând senzaţia că m-am micşorat, răspunde Artur.

- Da, e adevărat, acceptă Archi, şi amândoi încep să râdă. Bătrânul încă îşi mai pipăie nepoţelul, căci nu-i vine să creadă. Vrea să fie sigur că nu-i una dintre glumele proaste ale lui Maltazar, una dintre vestitele lui vrăji, o iluzie. Dar braţele micuţe ale lui Artur sunt chiar din carne şi oase. Micuţe, dar foarte musculoase, căci nu mai e bebeluşul pe care îl ştia. Azi e un puşti frumuşel, pe care aventura l-a maturizat serios. Archi e într-adevăr uimit de nepotul lui. Dar cum ai făcut să ajungi aici?

- Păi... ţi-am rezolvat enigma! răspunde simplu Artur.

- A, da?! Da, e adevărat! Uitasem cu totul de ea!

- Iar matasalaii au avut mesajul tău şi au venit să mă ajute la trecere, adaugă.

- Au venit din Africa, doar ca să mă elibereze?! se emoţionează Archi.

- Păi... da. Cred că te iubesc foarte mult. Dar, în ultima clipă, mi-au încredinţat mie misiunea de a te elibera!

- Bine au făcut! Archi e incântat, şi-şi bate nepotul peste obraji. Formidabil! Eşti un adevărat erou! Sunt nespus de mândru de tine! Îl ia de gât, şi-l trage spre culcuşul de paie, de parcă ar fi în propriul salon. Hai, povesteşte-mi! Ce mai e nou? Vreau să ştiu totul despre tine! spune, obligându-l să se aşeze.

Artur nu prea ştie cu ce să înceapă. Povestea e lungă şi complicată. Hotărăşte să înceapă cu sfârşitul.

- Păi, m-am însurat.

- Nu mai spune! se miră bunicul, care nu se aştepta la asemenea noutate. Dar câţi ani ai?

- Păi, aproape o mie! răspunde Artur, ca să **se** justifice.

- A, da! E adevărat! zice Archi, zâmbind complice din colţul buzelor.

Îşi aminteşte că, la vreo patru ani, micul Artur voia să i se cumpere un briceag elveţian, considerând că e destul de mare ca să-şi taie singur carnea din farfurie. Pe atunci, Archi îi spusese că la patru ani era într-adevăr mare, dar că, pentru a avea un cuţit propriu, trebuia să fie foarte bătrân. „Şi câţi ani trebuie să am, ca să fiu bătrân?“ întrebase micuţul Artur, care nu renunţa niciodată. „Zece ani“ răspunsese Archi, pentru a mai câştiga timp. Şi uite că timpul îi ajunsese din urmă şi se juca acum cu vorbele lor.

- Şi cine-i fericita aleasă? întreabă bunicul, curios ca o pisică.

- Prinţesa Selena, mărturiseşte Artur, abia îndrăznind să- i arate cât e de mândru.

- Niciodată n-aş fi visat la o nepoată mai adorabilă! se bucură Archi.

- I-ai cunoscut deja familia?

Artur îl arată cu degetul pe Moţ, care dormitează lângă fereastră.

- Drăguţul de Moţ! Nu l-am recunoscut! Trebuie să-ţi spun că-i prima oară că-l văd aşa liniştit! S-ar spune că şi-a găsit naşul! spune Archi, flatându-l oarecum.

Artur dă din umeri, jenat de compliment.

- Micul meu Artur însurat cu o prinţesă! Archi nu-şi revine. Iată-te viitor rege, dragul meu! Regele Artur! adaugă solemn.

Artur e jenat. Îndeobşte nu i se prea fac atâtea complimente.

- Un rege ajuns la închisoare nu-i chiar rege. Hai, bunicule!

Trebuie neapărat să ieşim de aici!

Şi se întoarce la gratiile lui.

Cu energia şi geniul bunicului e imposibil să nu izbutească să iasă din blestemata asta de temniţă! Dar Archi nici n-a mişcat.

- Şi bunica ta? Cum îi merge bunicii? întreabă, neţinând seama nici de Artur, nici de rugămintea lui.

- Îi lipseşti foarte mult. Hai! răspunde băiatul.

- Sigur, sigur... Şi casa? Cum merge cu casa? Şi grădina? Sper că are grijă de ea, spune Archi.

- Grădina e foarte bine. Dar, dacă nu ne întoarcem înainte de amiază, cu comoara, n-o să mai rămână mare lucru nici din grădină, nici din casă! insistă Artur, trăgându-l de mânecă.

- Sigur, băiete, sigur... Şi garajul? Sper că n-ai făcui mare dezordine! Erai mare amator de meştereală când erai mic! îşi aminteşte Archi nostalgic. Artur se propteşte în faţa lui, îl apucă de umeri şi îl scutură ca pe un somnambul.

- Bunicule! Tu auzi ce spun eu?

Archi se scutură şi oftează.

- Sigur că te aud, Artur, dar... Nimeni nu scapă din temniţele de la Necropolis! Niciodată! spune trist.

- Asta mai vedem noi! până atunci, ştii măcar unde-i comoara?

Archi dă din cap, ca un câine, pe plajă, în spatele unei maşini.

- Comoara e în sala tronului, iar M. Blestematul stă pe ea.

- Nu pentru multă vreme! promite Artur, care şi-a regăsit toată energia.

- Selena s-a dus să se ocupe de el şi, aşa cum o ştiu, n-o să rămână mare lucru din blestematul de Maltazar!

Moţ tresare şi se trezeşte la auzul numelui, **care** aduce ghinion. De câte ori se înfurie, Artur o face lată. Archi face semnul crucii, ca să ţină ghinionul la distanţa, dar e deja prea târziu.

Nenorocirea nu se lasă niciodată aşteptată. Uşa închisorii se deschide şi prin ea e aruncată Selena, care cade lată. Un seid închide iute uşa cu cheia, şi caraula pleacă. Artur se aruncă lângă Selena şi o ia cu tandreţe în braţe. Îi şterge chipul de praf şi-i aranjează uşor părul ciufulit. Selena e impresionată de atenţiile lui delicate şi se lasă răsfăţată. Oricum, e prea slăbită

ca să se opună.

- N-am izbutit, Artur, îmi pare rău, spune, cu nesfârşită tristeţe. Prinţesa n-a fost nicicând aşa pierdută şi dezorientată. Inimioara ei nu-i deci de piatră, iar sub carapace nu-şi ascunde decât sfiala şi sensibilitatea. Totu-i pierdut, adaugă fetiţa, înainte de a-şi lăsa lacrimile să curgă în voie.

Artur i le şterge delicat, cu vârful degetelor.

- Cît suntem vii şi ne iubim un pic... nimic nu-i pierdut! spune, cu o voce care se vrea dulce şi liniştitoare.

Selena zâmbeşte, impresionată de optimismul lui fără margini. Hotărât lucru, a făcut o bună alegere. Şi apoi, ce de lucruri frumoase mai trec prin ochii lui Artur: bunătate, generozitate, curaj şi tenacitate. Toate harurile care fac dintr-un bărbat un prinţ. Selena îi zâmbeşte şi privirile lor se topesc una într-alta.

Cînd Selena te priveşte aşa, nimic nu mai are importanţă pe lume. E ca un vas cu tăciuni în mijlocul tundrei, ca o umbrelă în mijlocul deşertului, ca două mâini care te scarpină pe spate. Artur o priveşte şi se topeşte ca un bulgăre de gheaţă în ochii ei. Fără ca măcar să-şi dea seama, se apleacă, atras de magnetul ochilor ei splendizi ca perlele iubirii şi de gura ei strălucitoare ca roza dimineţii.

Buzele li se apropie uşurel, leneş, pe când, drăgălaşe, pleoapele li se închid treptat. Mare primejdie! De altfel, tocmai de aceea, chiar când buzele sunt gata să li se întâlnească, Moţ îşi bagă mâna între cioculeţele lor.

- N-aş vrea să vă importunez, dar... cred că, în ciuda împrejurărilor, ar fi preferabil să fie respectate protocolul şi tradiţia, spune Moţ, necăjit că a trebuit să intervină.

Vorbele lui o trezesc pe mica prinţesă, care îşi revine pe loc din dulcea visare în care era gata sa lunece. Îşi drege glasul, se ridică şi îşi aranjează ţinuta foarte şifonată.

- Are dreptate de o mie de ori! Unde mi-era capul?! Adevărata prinţesă, cea oficială, tocmai s-a deşteptat.

Artur e contrariat, ca un căţeluş care şi-a pierdut mingea.

- Dar… care tradiţie? întreabă el, oarecum pierdut.

- O tradiţie ancestrală, regula esenţială a protocolului pe care trebuie să-l respecte fără greş orice căsătorie! explică prinţesa.

- Da, şi? întreabă Artur, năucit de explicaţii.

- După primul sărut, care uneşte pentru vecie buzele tinerilor căsătoriţi, trebuie să aştepţi o mie de ani pentru al doilea! recită prinţesa, care cunoaşte protocolul mai bine ca oricine. E adevărat, cunoaşterea acestor lucruri e una dintre obligaţiile pe care i le impune rangul. Dorinţa trebuie măsurată şi abstinenţa, dovedită. Al doilea sărut va fi mai puternic, mai plin de savoare şi de înţeles. Căci numai ce e rar are valoare, adaugă, ca să-l facă paf pe Artur, deja copleşit de veste.

- Ei... da... sigur, bâiguie băieţelul, ca unul care tocmai a acceptat să aibă răbdare o mie de ani.

Uşa temniţei se deschide brusc, atât de violent, că toată lumea sare în sus. Întunericitului îi plac la nebunie acest soi de intrări teatrale. Adoră să facă pe răutăciosul care-şi face intrarea în scenă, întotdeauna în cel mai nepotrivit moment, şi aţâţă intriga.

- Ei, nu-i prea cald aici? întreabă, desprinzând un mic cub de gheaţă din plafon şi băgându-l în gură.

Artur i l-ar băga în alt loc.

- Temperatura e perfectă, răspunde Selena, care, în ciuda frigului, fierbe în sinea ei.

- Tatăl meu a pregătit o mică petrecere în cinstea voastră. Sunteţi invitaţii lui de onoare! anunţă pompos Întunericitul.

Ca de obicei, câţiva seizi scrâşnesc din dinţi. Capcana n-a scăpat nimănui, iar invitaţii ştiu perfect ce soi de spectacol îi aşteaptă. Artur se pleacă uşor spre Selena.

- Trebuie să provocăm o încăierare. În zăpăceală, unii dintre noi ar putea izbuti să fugă, îi şopteşte Selenei la ureche.

- Ai ceva de comentat, tinere? intervine imediat Întunericitul, respectând vorbă cu vorbă instrucţiunile tatălui său, care i-a recomandat să fie vigilent.

- Nu, nimic! Artur tocmai îmi făcea o observaţie pertinentă, răspunde Selena.

E ca şi cum ai arunca momeală unui peşte, cerându-i să n-o mănânce. Întunericitul muşcă din ea, fără să mai aştepte.

- Şi am putea afla şi noi subiectul pertinentei reflecţii? întreabă, prefăcându-se interesat.

- Păi tu, fireşte, răspunde prinţesa ironic.

Întunericitul îşi îndreaptă spatele. Fără ca măcar să-şi fi dat seama, plămînii i s-au umflat uşurel, de orgoliu.

- Acum, că ştiu care-i subiectul, pot avea şi predicatul?

întreabă într-un elan poetic.

- „A uimi.“ Acesta e verbul potrivit cu subiectul. Artur se întreba cum a putut tatăl său, şi el foarte urât, să aducă pe lume un fiu şi mai respingător ca el. Artur a spus deci următoarea frază: „Urâţenia Întunericitului mă uimeşte!". Subiect, predicat, complement, arată prinţesa, ca o mare lingvistă.

Întunericitul împietreşte pe loc. Cubul de gheaţă îi cade din gură. Turma de seizi, lipsită de delicateţe, începe să râdă, ca de obicei. Întunericitul se întoarce şi **se** uită la ei. Privirea îi e mai tăioasă ca briciul şi batjocurile se sting iute. Întunericitul îşi stăpâneşte cum poate mai bine furia care nu aşteaptă decât să izbucnească, la fel cum şampania aşteaptă să fie deschisă. Fiul blestemat suflă încetişor, eliberându-se de tensiune. Se întoarce spre Selena şi-i zâmbeşte, foarte mândru că n-a ripostat la afront.

- Durerea care te aşteaptă va fi la înălţimea plăcerii care mă aşteaptă, îi promite Întunericitul. Acum, Alteţa Sa să-şi dea osteneala să mă urmeze, adaugă, în toiul unei reverenţe.

Nici o încăierare în perspectivă.

- Bine jucat, îi şopteşte Artur Selenei, oarecum dezamăgită că n-a izbutit nici de astă dată.

Micul grup se adună şi iese din celulă.

- Ceremonia asta pe nepregătite nu-mi miroase a bine! comentează Archi, pe care îl îngrijorează şi-l impresionează numărul ostaşilor din gardă.

- Am ieşit deja din închisoare, nu-i prea rău?! spune Artur optimist.

- Trebuie să fii vigilent şi să pândeşti cea mai mică greşeală, e singura noastră şansă! adaugă mica prinţesă.

- Nu prea-i genul casei să facă lucrurile pe jumătate şi să lase loc pentru greşeli! îşi îngăduie să le amintească Moţ, la fel de îngrijorat ca Archi.

- Toată lumea greşeşte şi chiar şi Ahile avea un călcâi! răspunde Artur, sigur de el.

Artur, Alfi, Archi şi acum Ahile. Moţ se întreabă cine mai e şi noul membru al familiei, pe care n-a avut onoarea să-l cunoască.

- E vreun văr? întreabă, cam pierdut printre crengile arborelui genealogic.

Archi se simte obligat să restabilească adevărul istoric.

- Ahile e un curajos erou din Antichitate, explică amabil: era celebru pentru forţa şi curajul lui. Era invulnerabil, sau aproape. O singură parte din trupul lui era mai slabă ca restul şi-i putea aduce moartea! călcâiul. Fiecare are punctul lui slab, chiar şi Ahile, chiar şi Maltazar, şopteşte bunicul la urechea lui Moţ, care nu se poate împiedica să nu tremure, auzind pronunţat acest nume, chiar şi în şoaptă.

Capitolul 10

E nevoie de cel puţin zece seizi, ca să se împingă fiecare dintre cele două porţi care dau spre Marea Sală Regală. Micul grup de vizitatori rămîne unit şi priveşte cu interes imensele plăci metalice care a scrâşnesc cu răutate şi deschid calea. Sala e uriaşă, impresionantă. După chipul şi asemănarea unei catedrale.

Două rezervoare mari atîrnă din plafon, ca doi nori mari, negri, ghemuiţi între munţi. Sunt, de fapt, rezervoare de apă din subteran, care alimentează probabil casa, ce pare imensă, la această scară. Rezervoarele au zeci de găuri, în care stau înfipte paiele furate de la Artur. Burlanele pestriţe au fost legate unele de altele şi se întîlnesc în centru, ca o enormă instalaţie de canalizare.

Scopul lui Maltazar pare acum şi mai evident: va folosi paiele pentru surgerea apei spre canalizarea care duce direct în satul minimoşilor, înecându-i. Apa îi va omorî în câteva secunde, căci, aşa cum îşi amintesc cu toţii, minimoşii nu ştiu să înoate.

- Cînd mă gândesc că tocmai eu i-am învăţat să transporte apa, pe care acum o vor folosi împotriva noastră, reflectează Archi, trecând prin faţa instalaţiei.

- Cînd mă gândesc că eu le-am furnizat paiele, adaugă Artur, care se simte şi el răspunzător.

Micul grup traversează esplanada monumentală, care pare nesfârşită. De-o parte şi de alta, uriaşa oaste a seizilor stă nemişcată, de gardă. La capătul esplanadei, se înalţă o piramidă, roşiatică şi aproape transparentă. Dacă o priveşti mai de aproape, îţi dai seama că e alcătuită, de fapt, dintr-o multitudine de pietre translucide, înghesuite unele într-altele. La picioarele monumentului din sticlă, stă un tron lugubru, mult prea pretenţios pentru un bun rege.

Maltazar îşi odihneşte mâinile pe cele două rezemătoare, care au cioplite la margini imense capete de mort. Stă drept pe tron, nu pentru a-şi sublinia aroganţa, ci pur şi simplu pentru că asta-i singura poziţie pe care o suportă bietul lui trup bolnav.

- Îţi căutai comoara! Uite-o! şopteşte Archi la ureche nepotului său.

Artur nu pricepe prea bine. Priveşte jur-împrejur, apoi rămâne cu privirea pironită pe ciudata piramidă. Observă că este vorba de o grămadă de pietre preţioase, vreo sută de

rubine, care de care mai frumos, au fost puse unele peste altele, pentru a forma o piramidă perfectă.

Artur rămîne cu gura căscată. A căzut în admiraţie în faţa acestui monument de o valoare inestimabilă, în faţa acestei comori pe care n-ar fi crezut că este în stare să o găsească.

- Am găsit-o! îi scapă, într-o pornire de orgoliu.

- Nu-i rău că ai găsit-o. Dar s-o transporţi e altă poveste! constată Moţ, care pare să-şi fi revenit puţin.

Într-adevăr, comoara stă pe o cupolă şi fiecare piatră trebuie să cântărească mai multe tone. Artur se gândeşte. Dacă ar mai fi avut, cel puţin, dimensiuni normale! Atunci ar fi fost un joc de copii să ia farfurioara plină cu rubine. Ideal e să memoreze unde se află comoara, pentru ca, odată revenit la dimensiunile normale, s-o poată recupera. Din nefericire, totul e enorm în lumea minimoşilor, iar semnele nu mai pot fi recunoscute. Nimic din ce vede nu-i aminteşte de ceva. Întunericul îl trezeşte din visare, împingându-l violent de la spate.

- Înainte! Nu-l face pe stăpân să aştepte! latră acesta, ca un bun cîine de pază.

- Mai încet, bunul şi credinciosul meu Întunericit, intervine Maltazar, ca un stăpân înţelegător. Scuzaţi-l. E cam nervos. Avea misiunea de a vă extermina poporul şi, din nefericire, nu i-a ieşit, ca de obicei. Din pricina asta e cam... distrus. Dar ordinea se va restabili. Tata e aici. Maltazar e conştient de nimicitoarea-i superioritate şi situaţia îl distrează, ca atunci când mănânci mai întâi frişca de pe prăjitură. Şi acum... să înceapă petrecerea! exclamă, entuziast ca un purice care a câştigat la loterie. Pocneşte din degete şi muzica începe. Tunătoare. Regală. Obositoare. Archi îşi bagă degetele în urechi. Dacă nu mă mai bagă vreodată la închisoare, promit să-i învăţ notele muzicale! spune bătrânul, obligat să zbiere, ca să se facă auzit.

Maltazar face un gest cu braţul. Probabil semnalul de plecare. Lângă piramida din rubine sunt un pupitru şi un tablou de comandă cu vreo zece manete groase din lemn. În faţa pupitrului, stă în picioare, gata să le pună în mişcare, un mic sobol foarte trist.

- Mino?! exclamă Moţ, care şi-a recunoscut micul prieten. E Mino, fiul lui Miro, pe care îl credeam pierdut pe vecie! Trăieşte!

Vestea înveseleşte tot grupul, mai ales pe Selena şi pe

fratele ei, care, pe când erau mici, s-au jucat zile întregi cu el. Interminabile partide de-a v-aţi ascunselea, pe care Mino, bineânţeles, le câştiga mereu, datorită uşurinţei cu care săpa tunele. Petrecuseră de asemenea nopţi întregi lungiţi pe petale de floare, regrupând stelele în diferite feluri. Cei trei fuseseră nedespărţiţi până în ziua când Mino căzuse într-o capcană întinsă de Întunericit.

Moţ îi face discret un semn, dar micul sobol nu are, ca toţi membrii familiei lui, ochi prea buni. Zăreşte o siluetă neclară, care îi face semne aparent prieteneşti. Dacă vederea nu-i e prea bună, nu-i şi cazul mirosului, iar deliciosul parfum al Selenei îi ajunge până la nas. Chipul i se luminează uşurel, iar un zâmbet îi îndulceşte mutrişoara. Prietenii lui sunt aici, i-au venit în ajutor. Inima i-o ia razna şi aerul libertăţii îi umple plămînii.

- O?! Mino?! Te-ai trezit?! De o oră îţi tot fac semne! urlă la el Maltazar, nerăbdător ca un rechin flămând.

Mino se sperie.

- Da, da! Bine, stăpâne! Imediat, stăpâne! răspunde, închinându-se până la pământ.

Întunericitul se apleacă spre taică-său.

- Nu vede prea bine de la distanţă, aşa sunt toţi la el in familie, îi explică tatălui, care îl săgetează cu privirea.

Maltazar n-are nevoie de explicaţie. Întunericitul a uitat asta pentru o clipă. Face un pas înapoi şi dă din cap, în loc de scuze.

- Nu există lucru pe care Maltazar să nu-l ştie. Eu sunt cunoaşterea şi, spre diferenţă de tine, memoria mea n-are margini, nici nu greşeşte! spune tatăl, într-o criză de autoritate.

- Scuză-mă, tată, pentru rătăcire, răspunde fiul,suprins de ruşine.

- Acţionează! urlă Maltazar către Mino.

Micul sobol tresare, şovăie, neştiind ce manetă să apuce apoi trage, în sfârşit de cea pe care o pregătise. Atunci se pune în mişcare un mecanism, un sistem complicat, alcătuit din angrenaje şi frânghiile unui scripete.

- Sunt tare fericit că trăieşte! şopteşte Moţ, îmbujorat de bucurie.

- Când lucrezi pentru Maltazar nu trăieşti, doar ţi-ai amânat moartea! răspunde Archi, care ştie ce spune.

În sfârşit, mecanismul deschide o trapă micuţă deasupra galeriei. Aceasta dă direct afară. Imediat, prin ea intră o rază de

soare, care formează un puţ de lumină. Brusc, ea luminează vârful piramidei, care-i un rubin mai mare decât toate celelalte. Faţetele lui, înţelept orientate, refractă lumina, devenită roşie, spre alte rubine, care vor transmite, la rândul lor, fasciculul de lumină. Pare că, puţin câte puţin, dinspre vârf spre bază, piramida se umple de o lumină delicioasă. Un vişiniu luminos, ca un sânge translucid, care ar trece prin vene de cristal. Spectacolul e magnific, iar prietenii noştri par să-l guste, în pofida situaţiei lor precare.

Raza îşi termină cursa, luminând şi ultimul rubin, în care Maltazar a avut proasta idee de a-şi sculpta tronul. Tot trupul i se luminează, ca o apariţie cerească. Un vuiet urcă deasupra oastei. Unii soldaţi chiar cad în genunchi. Asemenea vrăji impresionează întotdeauna inimile mai slabe, iar Maltazar cunoaşte bine, ca orice bun dictator, toate şmecheriile. Numai Archi, savant bătrân, nu-i impresionat deloc. Mai curând, se distrează

- Ei, Archi! Nu eşti mândru de cum ţi-am folosit cunoştinţele? întreabă Maltazar, care aşteaptă un singur răspuns.

- E foarte frumos! Nu serveşte la mare lucru, doar să-ţi aducă ceva bujori în obraji, dar e tare frumos, îi răspunde bunicul.

Prinţul tenebrelor înlemneşte, dar e hotărît să nu se supere.

- Preferi, fără îndoială noul meu sistem de irigaţii? întreabă ironic.

- E într-adevăr foarte ingenios şi bine construit, mărturiseşte Archi, dar e păcat că i-a fost schimbată prima destinaţie.

- Cum? N-avea drept scop transportul apei? întreabă Maltazar, făcând pe niznaiul.

- Ba da, trebuia să transporte apă, dar ca să irige plantele şi să răcorească oamenii, nu să-i inunde! precizează savantul.

- Nu numai să-i inundăm, dragă Archi, dar şi să-i înecăm, să-i facem praf, să-i lichefiem, să-i omorâm, să-i nimicim pe vecie, subliniază Maltazar, în culmea entuziasmului.

- Eşti un monstru, Maltazar! spune calm bătrânul.

- Ştiu, nepoata ta mi-a spus-o deja! Dar tu, tu cine eşti? Ce drept ai să schimbi natura drumului pe care şi l-a trasat? Cine eşti tu ca să poţi pretinde că natura are nevoie de invenţiile tale, pentru a fi mai bună?

Archi îşi pierde glasul. Maltazar a marcat un gol.

- Vezi, asta-i problema cu voi, oamenii de ştiinţă, inventaţi lucrurile, dar nici măcar nu le studiaţi consecinţele! se plânge Maltazar. Naturii îi trebuie ani întregi ca să ia o hotărâre. Ea face să crească o floare şi o testează milioane de ani, înainte de a şti dacă are vreun loc **în** marea roată a vieţii. Pe când voi, voi inventaţi şi imediat vă declaraţi „genii” şi vă gravaţi numele pe pietrele **din** panteonul ştiinţei!

Maltazar râde batjocoritor. Întunericitul la fel, ca să-şi imite tatăl, deşi n-a înţeles nimic din spusele lui.

- E o mare îndrăzneală! adaugă dictatorul cu dispreţ.

- Îndrăzneala e primejdioasă, dar nu mortală, dragă Maltazar. Din fericire, de altfel, căci ai muri de o mie de ori pe zi, îi spune Archi.

Suveranul o încasează iar. Insultele deghizate încep să-l deranjeze.

- O iau drept un compliment, căci îndrăzneala e necesară oricărui mare suveran! rectifică Maltazar.

- A fi suveran nu-i decât un titlu, trebuie să şi ştii să conduci în această calitate, să ştii să fii bun, drept şi generos, afirmă Archi.

- Ce mai portret! Leit-poleit al meu! glumeşte Maltazar.

Întunericitul râde, de data aceasta a înţeles poanta.

- Şi, de altfel, am să-ţi dovedesc că pot fi bun şi generos... Eşti liber! anunţă, întovărăşindu-şi vorbele cu un mare gest teatral.

Câţiva seizi ridică grilajul care astupa canalizarea principală. Cea care duce direct în satul minimoşilor şi spre care sunt branşate toate paiele. Archi a înţeles capcana înaintea celorlalţi.

- Ne oferi libertatea şi moartea pe care o aduce? întreabă, conştient de primejdie.

- Să oferi două lucruri deodată nu-i, oare, o dovadă de generozitate? răspunde Maltazar, consecvent în sadismul său.

- Nici nu vom ajunge bine la mijlocul drumului, că vei şi arunca peste noi tone de apă! exclamă prinţesa, care tocmai a priceput.

- Ar trebui să gândeşti ceva mai puţin, Selena, şi să alergi ceva mai mult! replică stăpânul locurilor.

- De ce să fug, dacă există doar o şansă la un milion să

scap? întreabă prinţesa.

- Una la un milion? Cred că eşti cam optimistă. Aş spune una la o sută de milioane! precizează cu umor. Dar e mai bine decât nimic, nu? Hai! Drum bun!

Maltazar ridică iar braţul, cum poate, şi le face semn seizilor să-i împingă în tunel.

În vreme ce Moţ începe să tremure ca frunza, Artur a găsit, în fine, ideea pe care o căuta.

- Pot cere Alteţei Voastre Serenisime o ultimă favoare, înainte de a muri? O foarte mică favoare n-ar face decât să pună în lumină extrema bunătate a Maiestăţii Voastre! spune pompos, închinîndu-se ca un sclav.

- Îmi place băieţelul! mărturiseşte Maltazar, mereu sensibil la linguşeli. Şi care-i favoarea?

- Mi-ar plăcea să las moştenire singura mea bogăţie, ceasul meu, prietenului meu Mino, aici de faţă.

Micul sobol e complet surprins de interesul subit pe care i-l poartă toată lumea, mai ales puştiul pe care nu-l cunoaşte deloc. Maltazar priveşte cesuleţul pe care Artur i-l pune sub ochi.

- De acord! spune în cele din urmă.

Seizii încep să aplaude în faţa generozităţii, în fine măsurabile, a stăpânului lor. În timp ce Maltazar se lasă îmbătat de aplauzele şi linguşelile anturajului, Artur **se** duce lângă Mino.

- M-a trimis tatăl tău! îi şopteşte la ureche. Îşi scoate ceasul şi îl pune la încheietura mâinii micului sobol.

- Când ajung afară, trebuie să izbuteşti să-mi trimiţi un semnal, ca să ştiu unde-i comoara! Vei trimite semnalul fix la amiază! E clar? îl întreabă Artur, presat de timp.

Mino e înnebunit.

- Dar cum vrei să fac?!

- Cu oglinzile tale, Mino! Cu oglinzile tale! insista băiatul, care îşi joacă ultima carte. Ai priceput?

Debusolat, Mino face un semn de încuviinţare cu capul, mai mult pentru a-i face plăcere lui Artur.

- Gata, e de-ajuns, mila mea are şi ea margini! Luaţi-l! ţipă Maltazar.

E sătul de repetatele linguşeli pe care i le adresează curtenii. Acum are nevoie de ceva acţiune. Seizii pun mâna pe Artur şi îl aruncă în mijlocul cetei lui, la intrarea în imensul tunel.

Mino priveşte cum se depărtează noul său prieten şi nu ştie ce să facă.

- La amiază! şopteşte Artur, articulând excesiv.

Gărzile împing ceata în tunel. Grilajul cade imediat în urma lor, despărţindu-i astfel de ceilalţi şi oferindu-le o singură soluţie. În faţa lor stă burlanul lung, care duce spre libertate, dar una la care nu vor ajunge niciodată, căci el le va servi de mormânt. La gândul morţii inevitabile, micul grup se simte complet deprimat. Nimeni n-are chef să fugă. La ce bun? Pentru a-şi întârzia suferinţele cu câteva secunde? Mai bine să se termine totul pe loc; aşa că micuţa ceată rămâne neclintită în faţa grilajului. Spectacolul nu-i plăcut, iar Maltazar oftează.

- Vă mai dau un minut. Asta mai pune puţin piper! spune, gata să schimbe regulile jocului, pentru a crea atmosferă.

Întunericitul e foarte entuziasmat de noutate.

- Aduceţi tabla timpului! Urlă.

Doi seizi aduc o tablă enormă. În centru, se află **un** cui în care a fost înfipt un fişic de frunze moarte. Pe prima se poate citi „şaizeci”.

Agăţată de grilaj, Selena se uită la Maltazar. E atâta venin în ochii lui, că abia aşteaptă să-l contamineze **o** picătură.

- Ai să sfârşeşti în iad! mormăie printre dinţii strânşi.

- E deja acolo! răspunde Artur, luând-o de braţ. Să ne grăbim!

- La ce bun să fugim?! se revoltă prinţesa, dîndu-l la o parte. Ca să murim ceva mai târziu? Prefer să rămân aici şi să mor demn, privind moartea în faţă!

Artur o trage violent de mână.

- Un minut e mai bun decât nimic!!! În acest răstimp ne poate veni o idee! zbiară cu convingere.

E întâia oară când Artur dă dovadă de autoritate **în** faţa Selenei, şi ea e tare impresionată. Micuţul ei **prinţ** cam stângaci e pe cale să dispară, să devină bărbat? Artur o ia de mână şi o forţează să fugă. Selena se lasă trasă, fascinată de hotărârea şi de curajul micului ei prieten. Maltazar se bucură să-i vadă dispărând în fugă.

- În sfârşit, puţin sport! Începeţi numărătoarea! porunceşte încântat.

Seidul a luat prima frunză, pe care scrie „şaizeci”, de sub care apare următoarea, pe care-i un magnific „cincizeci şi

nouă”. Marcatorul e rudimentar, poate **să** sperie un elveţian, dar Maltazar se distrează nemaipomenit. Chiar îşi clatină capul în ritmul frunzelor care trec.

- Pregătiţi vanele! porunceşte între două balansuri.

Întunericitul se duce în faţă, fâţâindu-se ca un peştişor, în vreme ce seidul ceasornicar dă la iveală altă frunză, pe care scrie „cincizeci şi doi“.

Capitolul 11

Grupul fugarilor aleargă cum poate, prin gunoaiele şi slinul care, cu vremea, s-a depus pe fundul tunelului. Dar Archi oboseşte repede şi răreşte pasul. Bătrânul a stat patru ani în temniţele lui Maltazar, fără să facă nici cel mai mic exerciţiu, iar muşchii bietelor lui picioare sunt complet înţepeniţi.

- Îmi pare rău, Artur, dar n-am să izbutesc! constată bătrânul, oprindu-se definitiv.

Se aşază pe ceva rotund, agăţat de un obiect mai mare. Artur se întoarce, venind în faţa lui.

- Hai, duceţi-vă! Eu rămîn aici, să-mi aştept cu demnitate sfârşitul, suspină bunicul.

- Imposibil! Nu te pot lăsa aici! Hai, papi, încă un efort! spune Artur, cu convingere.

Îl ia încetişor de braţ, dar bătrânul nu acceptă.

- La ce bun, Artur?! Trebuie să accept evidenţa, băiatule, suntem pierduţi!

Auzindu-l, restul grupului cedează curând. Dacă un om de ştiinţă crede că şansele de supravieţuire sunt inexistente, la ce bun să mai lupţi? Matematicile sunt implacabile, iar timpul nu se opreşte niciodată. Unul după altul, membrii grupului se trântesc jos, zdrobiţi de tristeţe. Artur oftează, nemaiştiind ce să facă.

Doar Maltazar stă bine cu moralul şi colecţionează frunzele uscate. Cea pe care scrie „douăzeci” îi place mult. Aproape că fredonează.

- Toate astea mi-au făcut foame! N-avem nimic de ronţăit? Îmi place să ronţăi în timpul spectacolului! spune, amuzându-se regeşte.

Imediat, un seid aduce o farfurie mare, plină cu mici libărci prăjite, mâncarea favorită a Alteţei Sale. De aceea, în toate odăile palatului se află întotdeauna câte o farfurie cu aceste delicioase gustări. Ar fi mai simplu ca, de-a lungul întregii zile, un purtător de delicatese să-l urmeze, dar Maltazar a refuzat întotdeauna aşa ceva. Îi place tot atât de mult să le ronţăie, pe cât îi place să vadă cum cei din jurul său se agită când îşi cere gustarea.

Asta-i o parte din plăcerea lui, să ştie că bieţii nenorociţi vor asuda, pentru a-i aduce mâncarea cât mai lepede posibil, chiar cu preţul vieţii. Chiar mai mult decât micile libărci prăjite, suferinţa celorlalţi e felul său de mâncare favorit. Nu ştie că, pe

la spate, Întunericitul a pus să se ascundă farfurii cam peste tot, pentru a-şi scuti tatăl să aştepte prea mult şi pentru a le uşura traiul bucătarilor.

- Prăjite la fix! se felicită Maltazar, ronţăind o libarcă, cu crusta bine prăjită.

Întunericitul o ia drept un compliment. Ceasornicarul aduce la lumină o nouă frunză. Un „zece“ magnific.

- Încetiniţi un pic ritmul! cere atunci Maltazar, să am timp să mestec bine.

Artur nu poate accepta înfrângerea. Vrea să moară ca un erou, bătându-se până la capăt, până în ultima clipa. N-are ce face cu demnitatea. Atunci execută o piruetă, căutând o cât de mică idee.

- Trebuie să existe o soluţie! Există întotdeauna o soluţie! repetă fără răgaz.

- Nu o soluţie ne-ar trebui acum, Artur, ci... un miracol, răspunde Archi, pe care l-a părăsit şi ultima speranţă.

Artur oftează din greu. E aproape gata să renunţe. Îşi ridică ochii spre cer, ca pentru a-i cere ajutorul, oricât ai fi de mic. În timp ce-şi spune rugăciunea, ceva îl miră. Cum e posibil să vadă cerul din locul unde e? Constată că e tocmai sub o conductă care urcă la suprafaţă. Din nenorocire, deschiderea e prea sus, iar pereţii sunt prea umezi, ca să fie escaladaţi. Doar dacă un păianjen amabil i-ar putea împrumuta firul lui ...

Totuşi, firişoarele de iarbă pe care le zăreşte sus, jur-împrejurul deschiderii, îi amintesc de ceva. Trebuie să fie vorba de puţul de evacuare a apei, din grădina bunicii. Artur scotoceşte prin memorie, dar nu găseşte nimic. Poate că-i pe un drum greşit.

Lasă capul în jos şi priveşte obiectul pe care stă aşezat bunicul. Acesta e în lumină. Deci a căzut probabil de sus de tot. Din grădină. Creierul lui Artur începe să reacţioneze. Grădină. Burlan. Obiect. Căzut. Şi face clic. Îl smulge pe bunic din fotoliu. Archi stătea pe cauciucul unei maşini, culcat pe-o parte. Nu orice maşină. Ci magnifica Corvette roşie, pe care Artur a primit-o de ziua lui şi pe care, neglijent, a lăsat-o să cadă într-un burlan.

- Bunicule! Tu eşti minunea!!! urlă de bucurie.

- Ce vrei să spui, Artur?! Nu înţelegem nimic! ţipă Selena.

- E o maşină! Maşina mea! Mi-a dat-o Mami! Suntem

salvaţi! explică entuziasmat.

Archi se încruntă.

- Bunica ta şi-a pierdut simţul realităţii. Nu eşti, oare, prea tânăr, ca să conduci asemenea vehicul?!

- Cînd mi-a dat-o, era mai mică, linişteşte-te! răspunde Artur, râzând cu gura până la urechi. Ajutaţi-mă! strigă apoi la tovarăşii săi.

Selena şi Moţ i se alătură de cealaltă parte a maşinii, care se înalţă ca un zid, şi împing împreună, cu toate puterile. După un efort supraomenesc, maşina basculează şi cade pe cele patru roţi. În tunel răsună un strigăt de bucurie.

Maltazar se miră. Cum, oare, se mai pot ei bucura, când cadranul arată că au rămas doar trei secunde? Enigma pe care nu o poate dezlega îl îngrijorează şi hotărăşte să nu rişte nimic. E prea aproape de victorie.

- Deschideţi vanele! porunceşte brusc.

- Dar... contorul nu-i la zero! Mai sunt trei foi!!! precizează Întunericitul, mereu greu de urnit.

- Încă mai ştiu să număr până la trei! urlă Maltazar.

Întunericitul pleacă în goana mare spre vane, să-şi împlinească misiunea, înainte ca tatăl să se hotărască s-o ducă la îndeplinire de unul singur. Ceasornicarul-seid e mai iute ca Întunericitul, şi smulge pe loc şi ultimele foi.

- „Zero“! strigă, râzând cu gura până la urechi.

Artur întoarce cu cheiţa, acum enormă pentru el, arcul de pe o latură a maşinii. Se învârte atât de greu, încât fruntea i se umple de picături de sudoare. Selena vine lângă el şi-l ajută să întoarcă cheiţa.

- Eşti sigur că ştii să pilotezi aşa ceva? întreabă Moţ, mereu neliniştit de transportul în comun.

- E specialitatea mea! răspunde Artur, pentru a evita orice discuţie.

Moţ nu-l crede decât pe jumătate.

Întunericitul ajunge deasupra seizilor agăţaţi de-a lungul rezervorului.

- Hai! porunceşte.

Folosind ciocanele, seizii scot piedicile care închid provizoriu. Odată piedicile înlăturate, Întunericitul loveşte din toate puterile cu un bolovan într-un robinet, care cedează din prima încercare. Imediat, apa umflă paiele, ca pe nişte vene

groase, şi se îndreaptă spre canalul central, săpat tocmai în acest scop.

Maltazar jubilează. Scopul lui oribil a început să se împlinească. Nimic nu va mai putea opri apa tumultuoasă, care curge în canal şi se năpusteşte cu forţa unui torent în burlanul pe unde au luat-o şi fugarii.

Artur încă mai încearcă să răsucească cheia. Selena îşi suflă în mâinile prea iritate, ca să mai poată continua să-l ajute. Sunt delicate, deh, mâini de prinţesă. Se aude limpede vuietul apei care curge. Selena se nelinişteşte pe nepusă masă.

- Asta-i, au deschis vanele! Artur?! Grăbeşte-te!

- Urcă-te în faţă, vin şi eu! spune Artur, care se sprijină de cheie, de parcă ar fi bolnav.

Moţ urcă primul în maşină şi se aşază în spate, lângă Archi. Bunicul se întoarce şi zăreşte, prin ochelari, apa care curge în spate.

- Grăbeşte-te, Artur! îl roagă bunicul, înnebunit la vederea valului enorm, care ia cu el tot ce întâlneşte în cale.

- Dacă vrem să ne salvăm, trebuie să întorc tot arcul! răspunde Artur, strâmbându-se de durere.

Îşi adună ultimele puteri şi scoate un strigăt de Hercule, pentru a-şi face curaj. Izbuteşte să mai întoarcă arcul cu un pas, sub privirea încântată a Selenei, căzută în admiraţie. Artur ţine cheia cu umărul, să nu cadă, şi încearcă să prindă o bucată de lemn de pe pământ. Trebuie să blocheze cheia, ca să aibă vreme să urce la bord, dar valul nu aşteaptă pe nimeni şi nimic şi se apropie primejdios de maşină.

Moţ a rămas cu gura căscată. Ar vrea să ceară ajutor, dar nu poate scoate nici un sunet, căci are maxilarele înţepenite de frică. Artur a izbutit să bage băţul şi blochează provizoriu cheia. Sare în maşină şi se aşază la volan. Interiorul acesteia e destul de rudimentar, dar Artur găseşte iute cele necesare. Maşina Corvette nu poate fi mai complicată decât vechiul Chevrolet al bunicii. Să sperăm doar că nu va mai nimeri încă o dată într-un copac.

- Ştii că e întâia oară când duc o fată cu maşina? mărturiseşte Artur, emoţionat de situaţie.

- Să sperăm că nu va fi şi ultima! replică Selena, mai preocupată de vuietul asurzitor care creşte neâncetat decât de elanurile romantice ale lui Artur.

Făcând pe marele profesionist, Artur trage oglinda retrovizoare spre el şi observă zidul lichid care nu vrea decât să înghită maşina.

- Am plecat! fredonează, scoţând bastonul care bloca cheia.

Imediat, roţile din spate patinează pe loc, sub efectul puterii în sfârşit eliberate. Din fericire, suflul valului împinge cu adevărat maşina înainte. Dacă nu cumva aceasta a fost pusă pe fugă de strigătul de spaimă pe care l-au tras pasagerii. Pneurile aderă, în sfârşit, iar maşina Corvette îşi dublează viteza. Atunci scapă din ghearele torentului şi zboară ca o rachetă prin burlan.

Artur se prinde cu amândouă mâinile de volan. Selena s-a lipit de fundul fotoliului. Presiunea aerului îi desenează pe faţă un zâmbet involuntar. Moţ bombăne că niciodată nu va mai folosi un mijloc de transport, oricare ar fi el, iar Archi, îmbătat de viteză, priveşte defilarea peisajului.

- E-o nebunie, în nici patru ani, ce progres a putut înregistra automobilul! constată, fermecat de puterea maşinii.

Viteza creşte atât de mult, că linia dreaptă a burlanului pare acum alcătuită dintr-o serie de curbe succesive. Artur se concentrează şi mai tare. Nu mai trebuie să ţină de volan, ci să piloteze cu adevărat. În pofida presiunii pe care o exercită viteza, Moţ izbuteşte, prin forţa braţelor, să se prindă de spătarele scaunelor din faţă şi să-şi strecoare faţa printre ele.

- La viitoarea răscruce, va trebui să o luăm la dreapta! explică.

Nici nu-şi termină bine vorba, că răscrucea s-a şi ivit în faţa lui Artur. Puştiul roteşte generos volanul la dreapta şi-şi loveşte pasagerii de portiere. Maşina intră la fix pe noul ei drum. Artur îşi trage sufletul.

- Moţ?! încearcă să mă previi ceva mai din vreme data viitoare! se plânge şoferul, care s-a temut că nu avea **să** poată lua virajul.

- La stânga! urlă Moţ, respectând întru totul sugestiile lui Artur.

Dar noua răscruce s-a şi arătat. Pilotul zbiară de uimire şi cu o mişcare reflexă răsuceşte volanul la stânga. Puţin a lipsit ca maşina să nu se zdrobească de zidul oblic care desparte cele două drumuri. Artur scoate un oftat de uşurare.

- Mulţumesc, Moţ! strigă, cu fruntea acoperită de sudoare.

Selena îl vede şi-i şterge faţa cu dosul mâinii.

- La dreapta! zbiară Moţ, făcându-i pe îndrăgostiţi sa sară în sus.

Încă tulburat de zâmbetul Selenei, Artur nu mai distinge dreapta de stânga şi trage de volan în toate direcţiile. Intersecţia îşi face intempestiv apariţia. Toţi cei din maşină strigă, iar Artur izbuteşte ca prin miracol să vireze în tunelul din dreapta. Strigătele li se propagă prin toată reţeaua de canalizare.

Capitolul 12

Pentru a mia oară, tatăl lui Artur pune piciorul pe sapă şi apasă cu putere. Atacă fără prea mare chef cea de-a şaizeci şi şaptea groapă. Soţia lui se ţine la distanţă, ca să nu provoace o catastrofă suplimentară, care ar face situaţia şi mai penibilă. E totuşi intrigată de strigătul mic, de copil, venit de nicăieri, care răsună în aer. Dar acesta se risipeşte într-o secundă. Mama mai ascultă o clipă şi, în cele din urmă, se gândeşte că imaginaţia îi mai joacă un renghi. Îşi reia deci lucrul şi continuă să cureţe portocale pentru soţul ei.

Dar o altă rumoare se ridică în văzduh. Un mormăit surd şi fierbinte. Mama ciuleşte iar urechea. De data aceasta, e mai evident.

- Dragă, tu auzi un zgomot ciudat?

Pe jumătate adormit cu sapa în mână, soţul îşi îndreaptă spatele.

- Ce, unde? întreabă, treaz ca ursul când iese din iarnă.

- Acolo, în pământ. S-ar zice că apa se răspândeşte pe sub pământ.

Mama se pune în genunchi şi se apleacă înainte, ca să localizeze mai bine gâlgâitul din pântecele pământului. Tata rânjeşte, la fel de prost cum sapă.

- Acum auzi şi voci, ca Ioana d'Arc?! glumeşte, cu cotul pe mânerul lopeţii. Încă puţin şi poate că ai să vezi sosind îngeraşi şi fantome peste tot!

Nici nu bănuieşte că a nimerit-o. Siluete ciudate se conturează în spatele lui. Mama le zăreşte. Zâmbetul îi încremeneşte, de parcă ar fi zărit cavalerii Apocalipsei.

- Fantome şi mici monştri, ca în vechile terfeloage ale tatălui tău! adaugă soţul, cotcodăcind. Foarte mici şi păroşi, şi tare urâţi, cu fraţii lor, marii vrăjitori negri ca smoala!

Tatăl rânjeşte stupid, apoi mimează un fel de dans african. Soţia îl priveşte cu chipul desfigurat de spaimă, întinde uşurel degetul spre el şi cade jos, leşinată. De fapt, cade pe portocale. Foarte suprins, soţul ei se întreabă ce prostie a mai putut face, ca să cadă aşa. Priveşte jur-împrejur, fără să priceapă, şi hotărăşte să se întoarcă. Dă atunci nas în nas, ori, mai exact, nas în buric, cu cinci bongo-matasalai. Poartă simple zăvelci şi ţin suliţe ascuţite în mâini. Tatăl se topeşte pe loc. Dinţii încep să-i clănţăne, ca o maşină de scris la care se bate un testament.

Şeful matasalailor se apleacă uşurel deasupra lui, ceea ce îi ia ceva timp, căci între cei doi bărbaţi e diferenţă de aproape un metru.

- Ştiţi cât e ceasul? întreabă politicos uriaşul african.

Ca o marionetă, tatăl face semn cu capul că da. Îşi priveşte mîna. E atât de speriat, că nu izbuteşte să vadă acele ceasului. Ceea ce-i şi normal, pentru că n-are ceas.

- E... e... Degeaba îşi loveşte încheietura cu mîna ceaalaltă, oricum nu-i va spune cât e ceasul. Am altul, în bucătărie, care merge mult mai bine! bâiguie, privind vârful suliţei.

Matasalaiul tace şi se mulţumeşte să zâmbească. Tatăl trage concluzia că are voie să se ducă până acolo.

- Mă... mă întorc, se bâlbâie, şi o ia la goană iepureşte spre casa care îi serveşte de vizuină.

Întunericitul citeşte mândru o mică fişă, pe care o ţine în mână.

- După calculele mele, apa ar trebui să ajungă în sat în mai puţin de treizeci de secunde! îşi anunţă tatăl, care se bucură, la auzul veştii.

- Perfect, perfect!... În mai puţin de un minut, voi fi deci stăpânul absolut şi necontestat al Celor Şapte Ţinuturi, iar poporul minimos nu va mai fi decât o amintire, abia menţionată în cărţile de istorie!

Maltazar îşi freacă mâinile, mai Machiavelli chiar decât originalul.

Cât despre regele Sifrat de Matradoy, acesta se plimbă nervos în dreptul intrării în sat. Ştie că momentul e grav şi că şansele de a-şi apăra regatul sunt infime. Dar pierderea unui regat nu-i mare lucru, faţă de cea a copiilor. Selena şi Moţ nu s-au întors încă, şi el este foarte îngrijorat.

- Cât e ceasul, curajosul meu Miro? îşi întreabă credinciosul sobol, care îi e şi confident.

- Mai sunt cinci minute până la amiază, Sire, răspunde Miro, privindu-şi ceasul.

Nici nu se pune problema să se tragă de timp aici, aşa cum îşi permite Maltazar cu cronometrele lui din frunze. În ţara minimoşilor, secundele sunt regulate şi conduc ineluctabil spre sfârşitul care se anunţă foarte tragic. Regele oftează şi dă din mâini.

- N-au mai rămas decât cinci minute şi n-avem nici o veste!

constată suveranul, rătăcit. Miro se apropie şi-i pune afectuos o mână pe spate.

- Ai încredere în ei, bunul meu rege, fiica ta are un curaj deosebit. În ce-l priveşte pe micul Artur, mi se pare plin de haruri şi de bun-simţ! Sunt convins că împreună vor reuşi!

Regele zâmbeşte uşor, liniştit de bunele-i cuvinte. Îşi bate prietenul pe spate, ca să-i mulţumească şi să-i dovedească prietenia lui.

- Dumnezeu să te audă, bunul meu Miro! Dumnezeu să te audă!

În ciuda oboselii, Artur încă se mai cramponează de volan. A prins gustul vitezei, şi nu scapă din ochi drumul care defilează pe lângă ei. Maşina Corvette a izbutit să lase în urmă valul care îi urmărea, nevrând decât să-i depăşească. „Mulţumesc, Mami!“, spune Artur în gând, căci nu s-ar fi descurcat niciodată fără magnificul ei cadou. Niciodată nu şi-ar fi putut bunica închipui că o jucărie avea să fie într-o zi atât de utilă şi cu atât mai puţin că avea să salveze fiinţele care îi sunt ei dragi. Moţ întoarce capul brusc. Pare să fi recunoscut locul, în ciuda vitezei.

- Cred că aproape am ajuns! Era borna care marchează intrarea în câmpul cu păpădii.

Selena priveşte în fundul tunelului şi zăreşte cu adevărat ceva.

- Uite, acolo! Poarta! Poarta satului! strigă ea de bucurie.

Vestea e primită cu emoţie în maşină şi toţi se felicită, se îmbrăţişează şi se fâţâie în toate direcţiile. Dar bucuria e de scurtă durată, căci bolidul pierde din viteză.

- O, nu! şopteşte Artur, ca să nu-i sperie pe toţi.

Corvette încetineşte şi mai mult viteza şi, din pricina arcului, se opreşte definitiv. La bord, toţi sunt consternaţi.

- N-o să-mi spui că avem pană! întreabă Selena, indispusă.

Cam pierdut, Artur n-are vreme să răspundă, căci Moţ îi taie vorba.

- Repede! Trebuie întors arcul, înainte ca apa să ne ajungă din urmă!

- Cu neputinţă! Asta ne-ar face să pierdem prea mult timp! Şi m-au lăsat braţele! răspunde Artur.

- Dar picioarele? întreabă Selena.

În câteva secunde, grupul a ieşit din maşină şi a început să fugă prin tunel, înspre poartă. Nu mai rămân decât vreo sută de

metri, dar, chiar în fugă, aceasta pare la capătul lumii. Corvette ar fi parcurs distanţa în câteva secunde, precum valul al cărui vuiet se face iar auzit.

- Grăbiţi-vă! Apa ne ajunge din urmă! strigă Artur la bunicul şi la Moţ, care, rupţi de oboseală, îşi cam târâie picioarele.

Murmurul apei începe să se audă şi în interiorul cetăţii. Regele ciuleşte urechile.

- Ce-i vuietul ăsta? îl întreabă pe credinciosul Miro.

- Habar n-am, răspunde cinstit sobolul, dar simt sub picioare unde negative, iar vibraţia asta nu-mi spune nimic bun!

Micul grup nu mai are de parcurs decât vreo douăzeci de metri. Artur s-a întors pe jumătate şi s-a strecurat sub braţul bunicului.

- Ultimul efort! îi cere băieţelul, ajutându-l să înainteze.

Micul Artur dă dovadă de o nebănuită energie. El care, la şcoală sau acasă, încerca să scape de treburile gospodăreşti, pretextând că avea teme, pe care nu le făcea, e acum de nerecunoscut, şi se dăruieşte fără şovăială, curajos ca un războinic, tenace ca un preot.

Selena ajunge prima la marea poartă care apără satul şi începe să bată în ea din toate puterile.

- Deschideţi poarta! strigă, cu vocea abia auzită, din pricina oboselii.

Regele i-ar recunoaşte vocişoara subţirică şi delicată dintr-o mie. E iubita lui fiică, prinţesa lui, eroina care se întoarce acasă. Un soldat din gardă deschide mica trapă care dă spre tunel. Chiar dacă valul nu se vede încă, suflul îi e deja aici, iar soldatul primeşte drept în faţă o rafală de vânt.

- Cine-i? întreabă, îngroşându-şi glasul, ca să arate că nu-i e frică.

Selena îşi strecoară mâna în trapă şi se ridică pe vârful picioarelor, arătându-şi o parte din chip. Moţ vine în fugă şi îşi dă sora la o parte, ca să fie văzut şi el. Soldatul din gardă îi priveşte o clipă, cu o privire lipsită de orice expresie, şi le închide portiţa în nas. Selena se enervează şi bate cât poate de tare. Artur şi Archi îi ajung din urmă şi cu toţii încep să bată toba în uşă.

Regele soseşte în dreptul portiţei şi se miră că soldatul nu reacţionează la tot acest tărăboi.

- Ce faci aici? De ce nu deschizi poarta?

- E altă capcană! explică soldatul, sigur de sine. Dar nu mă duc ei de două ori pe mine! Acum au făcut un desen, ceva ca un desen animat, cu chipul Selenei şi al lui Moţ. Al prinţesei e foarte bine făcut, dar al lui Moţ are câteva defecte şi se vede din prima clipă că-i fals!

Micul grup continuă să bată din răsputeri, iar suflul torentului e tot mai apăsător. Archi se întoarce să vadă cât timp le mai rămâne. Constată stupefiat că valul se vede deja. Masa de apă furioasă e gata să se prăvălească peste ei, cu viteza unei rachete.

- Deschide poarta, pentru numele lui Dumnezeu! urlă deodată Archi, căruia instinctul de supravieţuire îi îngăduie să-şi recapete puterile.

Regele îi aude strigătul disperat: dacă nu-l înşală memoria, e vocea lui Archi. Suveranul se apropie de poarta cea grea. Vrea să fie sigur. Întredeschide portiţa şi descoperă brusc chipurile Selenei şi al lui Moţ.

- Ajutor! zbiară amândoi în cor, cu chipurile schimonosite de spaimă.

Nebun de furie, regele se întoarce spre soldatul din gardă.

- Deschide imediat poarta, gamul idiot!!! strigă mai tare ca niciodată.

Soldatul se năpusteşte spre poartă şi, cu ajutorul tovarăşilor lui, trage enormele zăvoare.

- Grăbiţi-vă! bate tare din picioare Moţ, văzând că valul monstruos înghite maşina, în mai puţin de-o secundă. Suflul lui e acum atât de puternic, că-i lipeşte pe toţi de poartă. Ultimul zăvor a fost tras, soldaţii întredeschid uşor poarta, dar vântul îi surprinde pe toţi şi aceasta se dă de perete. Prietenii cad grămadă înăuntru şi se ascund imediat în spatele porţii.

- Repede! Vine valul! Trebuie să închidem! urlă Artur, fără să mai piardă timpul ca să salute pe cineva.

Soldatul din gardă se cam înfurie.

- Deschidem, închidem, oamenii ăştia nici nu ştiu ce vor! bombăne.

Dar vede că valul înspumat e gata să invadeze totul. Imediat îşi schimbă atitudinea şi se aruncă asupra porţii.

- Aici! le strigă celorlalţi soldaţi, care îi sar pe loc în ajutor.

Vreo zece dintre ei ţin poarta, regretând că ea-i atât de grea şi vântul atât de violent. Dar valul nu se plânge, din contră.

Pare încântat că a ajuns, în cele din urmă, la destinaţie şi că va înghiţi cu plăcere totul. Miro urmează pilda soldaţilor şi se aruncă, la rândul lui, asupra porţii. Micul sobol e mai bun la săpat tuneluri decât la proptit porţi, dar, în cazuri de extremă urgenţă ca acum, orice ajutor e bine-venit. Cu tot rangul lui, regele hotărăşte să li se alăture.

- Hai, bunul meu Patuf, dă-mă jos! îi cere regele animalului pe care călăreşte.

Cu labele lui puternice, Patuf şi-l ia pe rege de pe grumaz şi-l pune uşurel jos, pe pământ.

- Iar acum, Patuf, închide poarta!

Patuful îl priveşte două secunde cu aerul lui de dobitoc amabil. Îi trebuie întotdeauna două secunde ca să priceapă ce i se spune. Pentru că minimoasa nu-i limba lui maternă. Deşi oamenii tind să uite acest lucru, şi să creadă că Patuf e cam prostuţ, încercaţi şi voi să vorbiţi patufeşte, şi-o să vedeţi ce nătărăi veţi părea. Patuful **îşi** sprijină deci labele uriaşe pe poartă şi o împinge din răsputeri.

Merge mai bine cu animalul, dar valul nu-i deloc departe. Doar la câţiva metri. Artur se aruncă pe zăvor, gata să-l închidă. Patuf încă mai împinge şi se vede obligat să lupte cu şi mai multe puteri contra suflului impresionant. Valul ajunge la poartă, dar, cu un ultim efort... Patuf izbuteşte s-o închidă. Artur se aruncă iar pe primul zăvor şi-l trece printre inele. Valul loveşte chiar în poartă, cu o violenţă nebănuită. Şocul o face să tremure din toate încheieturile, **iar** prietenii sunt azvârliţi la pământ. Artur ajunge la al doilea zăvor şi se străduieşte să-l închidă.

De cealaltă parte, apa invadează tot tunelul şi nu mai rămâne nici o bulă de aer. Al doilea zăvor trece, **în** sfârşit, prin panouri şi blochează definitiv poarta. Dar toţi rămân cu mâinile pe ea, poate ca să-i uşureze un pic misiunea. Are mare nevoie de aşa ceva, căci de cealalaltă parte apa exercită asupra ei o presiune uriaşă. Lichidul e nu numai puternic, dar şi viclean, şi profită de cea **mai** mică fisură, ca să se strecoare înăuntru. Regele constată că poarta lui lasă apa să curgă peste tot.

- Să sperăm că va rezista! îşi spune neliniştit.

Întunericitul îşi priveşte numărătoarea. Ultima bilă se rostogoleşte încetişor pe tija ei, îndreptându-se spre celelalte şi indicând astfel încheierea unui ciclu reglementar.

- Ia te uită! spune plăcut surprins şi se întoarce spre tatăl

lui. Începând din acest moment, Maiestate, sunteţi singurul şi unicul rege şi domniţi ca stăpân absolut peste toate Cele Şapte Ţinuturi.

Întunericitul face o reverenţă mai mare ca de obicei. Maltazar îşi savurează succesul. Îşi umflă încetişor pieptul, de parcă ar respira pentru întâia oară, apoi suspină de plăcere.

- Deşi nu-s sensibil la onoruri, trebuie să recunosc că e totuşi ceva să te ştii stăpânul lumii, mărturiseşte modest. Dar ceea ce-mi face plăcere, mai presus de orice... e că-i ştiu pe toţi morţi! adaugă Maltazar, pe care victoria nu l-a făcut mai puţin diabolic.

E adevărat că micii eroi n-au murit, dar nici n-au ieşit încă din belea.

- Poarta pare să reziste? întreabă regele, căruia i-ar plăcea să-l liniştească totuşi cineva.

- O să reziste, răspunde Miro.

Venind de la un inginer atât de reputat ca Miro, răspunsul îi satisface pe toţi. Selena şi Moţ presează tot mai puţin poarta şi-şi îngăduie să fugă în braţele tatălui lor.

- Copiii mei, ce bucurie să vă ştiu sănătoşi şi întregi! exclamă regele, copleşit de emoţie. Îi strânge tare de tot la piept, fericit că-i poate atinge iar. Apoi ridică privirile spre cer, cu ochii plini de lacrimi. Mulţumesc! Îţi mulţumesc, Doamne, că mi-ai împlinit rugile! spune cu mare umilinţă.

Capifolul 13

Şi bunicii i-ar plăcea să-i fie auzite rugăciunile. A ajuns la a treia de azi-dimineaţă, dar nimic. Oftează un pic, îşi strînge genunchii pe covoraşul de rugăciuni instalat în salon, sub o cruce magnifică, montată pe zidul dinspre răsărit, şi începe o nouă Ave Maria. Tocmai ăsta-i momentul ales de tatăl lui Artur ca să vină de-a dura în salon ca un marţian.

- Acolo! Acolo! Sunt uriaşi! Prea uriaşi! Cinci! În grădină! Negri! Perfect negri! Şi nu ştiu cât e ceasul! se bâlbâie, limpede ca o telegramă. Se suceşte, de parcă i-ar lipsi aerul. Iute! De nu, mare Negru supărat roşu tot! Foarte supărat! Nu pierdem vremea! adaugă şi fuge spre intrare.

N-a venit să afle cât e ceasul, cum i-a făcut să creadă pe matasalai, ci în căutarea curajului de care are nevoie ca să fugă, părăsindu-şi soţia şi fiul. De fapt, pe copil l-a părăsit de mult, dar pe soţie, se mai gândeşte o clipă. Tatăl priveşte printre perdelele de creton de la ferestre şi constată că vizitatorii sunt tot în grădină. E momentul ideal s-o şteargă.

- Mă... mă întorc! izbuteşte să-i zică bunicii, înainte de a fugi în celălalt capăt al casei, spre intrarea principală.

Deschide uşa şi tresare din nou. Mai e un vizitator. Mai exact, trei. Primul nu-i nici aşa de mare, nici aşa de negru. E mai curând elegant. Tatăl se linişteşte un pic, în vreme ce David îşi scoate pălăria. Ceilalţi sunt şi ei negri, dar, de fapt, au uniforme negre. De jandarmi.

- E ora douăsprezece! spune David, râzând cu gura până la urechi, ca şi cum ar fi câştigat la loterie.

Tatăl îl priveşte fără să priceapă. David îşi scoate ceasul, agăţat cu grijă de lanţul care îi atârnă de jiletcă.

- Fără... un minut, ca să fiu exact! adaugă fericit. Am ajuns la limitele răbdării!

Micul grup, cu Moţ în frunte, se rostogoleşte în sala de trecere. Bătrînul gardian a fost deranjat şi a trebuit să-şi abandoneze coconul. Şi asta nu-l binedispune deloc.

- Grăbiţi-vă! Am răsucit deja primul inel! spune bombănind. Mai aveţi doar un minut!

Archi trece primul şi ajunge în faţa oglinzii gigantice, în spatele lentilei de la luneta magică. Regele face parte din comitetul de adio. A venit fără Patul, prea mare pentru sala de trecere. Suveranul se apropie de Archi. Cei doi bărbaţi îşi

zâmbesc complice şi-şi strâng mâinile.

- Nici nu te-ai întors bine, că şi trebuie să ne părăseşti! spune regele, cu o tristeţe pe care îi vine greu s o ascundă.

- Asta-i legea stelelor, şi stelele nu aşteaptă! răspunde Archi, cu un surâs chinuit.

- Ştiu, şi e tare păcat. Am mai fi avut multe de învăţat de la tine! recunoaşte, cu modestie.

Archi îi pune o mână pe umăr.

- Ştii acum tot ce ştiu şi eu, nu asta-i cel mai important? Noi doi formăm un tot, cunoştinţele unuia le completează pe ale celuilalt. Nu acesta-i secretul unei echipe? Secretul minimoşilor? spune amabil bunicul.

- Da, e adevărat, încuviinţează regele, dar „cu cât suntem mai mulţi, cu atât râdem mai mult“. A cincizecea poruncă.

- Ei vezi, asta tu m-ai învăţat! spune Archi, zâmbind cu toată gura.

Regele e foarte emoţionat de acest semn de prietenie şi de respect. Cei doi bărbaţi, mici de stat, dar mari de suflet, îşi strâng cu putere mâinile. Gardianul întoarce a doua coroană, a spiritului, care ar avea nevoie de puţin ulei.

- Ai mare grijă de ginerele meu! spune regele surâzând.

- Cu plăcere. Şi tu, ai mare grijă de nepoata mea! îi răspunde Archi.

Gardianul sfârşeşte de întors a treia coroană, a sufletului.

- În vagon! urlă, ca un şef de gară.

Archi face un ultim semn cu mâna şi se aruncă peste geamul care îl înghite pe loc. Bătrânul dispare, ca biscuiţii în dulceaţă. Zgâlţâit de vrajă, Archi trece rând pe rând prin lentilele care par tot mai mici, în vreme ce el creşte. E, în sfârşit, scuipat la capătul lunetei, ca un vulgar deşeu, care se umflă când intră în contact cu aerul şi lumina.

După ce se dă de-a dura de trei ori în iarba grasă, Archi îşi recapătă dimensiunile normale. Suflă din greu, decis să mai stea câteva clipe aşezat pe pământ, ca să scape de emoţii. Căpetenia matasalailor se postează în faţa lui. Îl primeşte arătându-i toţi dinţii albi şi frumoşi într-un surâs magnific.

- Cum ai călătorit, Archi? întreabă.

- Minunat! Un pic prea mult, dar... minunat! răspunde bunicul, foarte încântat să-şi întâlnească un vechi prieten.

- Şi Artur? se nelinişteşte africanul.

- Vine şi el.

Prietenii minimoşi nu par prea grăbiţi să-l vadă dus pe curajosul Artur, dar nici el n-are aerul că ar avea chef să se facă nevăzut în gelatina care îl va înghiţi, precum înghite cameleonul musca lipită de limbă. Dar acesta e preţul pe care trebuie să-l plătească, dacă vrea să-şi revadă familia şi să-i povestească incredibilele lui aventuri bunicii, în speranţa că n-a murit de îngrijorare. Moţ se apropie de el, vizibil emoţionat.

- O să ne plictisim fără tine! Vino iute înapoi! îl imploră.

- Peste zece luni, am promis! răspunde Artur, ridicând mâna sus, spre cer, şi scuipând jos, pe pământ.

Moţ e uşor surprins de ritual, dar îi place tare mult şi-l adoptă imediat.

- Ai promis! spune micul prinţ, ridicând şi el mîna sus, spre cer, şi scuipând din toate puterile jos, pe pământ.

Artur nu se poate ţine să nu râdă de micuţul căruia, hotărât lucru, nu-i scapă nimic.

- Grăbiţi-vă! spune gardianul. Trecerea se închide în zece secunde!

Artur înaintează spre imensa lentilă care îi deformează imaginea. Selena se apropie, la rândul ei, cam sfioasă. Îi vine greu să-şi domine emoţia. Artur e în faţa ei şi se frământă, stingherit.

- O mie de ani ca să-mi aleg un soţ şi nu m-am bucurat de prezenţa lui decât câteva ore! spune drăgălaş prinţesa, încercând să-şi ţină lacrimile.

- Trebuie să plec, familia mea probabil e moartă de îngrijorare, aşa cum era şi a ta.

- Desigur, fireşte, acceptă Selena, fără convingere.

- Şi apoi, zece luni nici nu-s multe, adaugă Artur, vrând să-i dea curaj.

- Zece luni sunt milioane de secunde petrecute fără tine, spune Selena, care nu-şi mai poate stăpâni lacrimile.

Artur are ochii umezi. Culege cu vârful degetelor lacrimile soţiei lui şi o îmbrăţişează.

- Milioane de secunde cu care ne vom pune la încercare dorinţa, după tradiţie şi protocol, îi aminteşte necăjit Artur.

- La naiba cu protocolul! exclamă prinţesa, punându-şi buzele pe ale lui Artur.

Cei doi îndrăgostiţi se strîng unul într-altul şi se sărută cât

pot de tare. Un adevărat sărut de dragoste. Cel mai frumos. Cel mai delicios şi interzis. Selena îşi pune mâinile pe umerii lui Artur şi îl împinge cu putere în spate. Sărutul se rupe, buzele se despart, Artur dispare, absorbit de cristalul care doar asta aştepta.

- Selena! mai poate striga, înainte ca vocea să-i fie complet sufocată.

Artur e zgâlţâit în toate direcţiile de curenţii incontrolabili. Acum înţelege mai bine ce simt alpiniştii, când sunt prinşi de avalanşele monstruoase pe care le descriu îndelung. Artur se zbate în sticlă şi, mai ales, nu încetează să se mişte, aşa cum sfătuia *Cel de la capătul corzii,* prima lui carte preferată, înainte de a da de povestea aventurilor africane ale bunicului.

Lentilele prin care trece sunt tot mai mici şi mai tari. Ultima e ca un zid şi, străbătând-o, se loveşte un pic la cap. Abia ajunge afară, că plămânii i se şi umplu de aerul prea curat. Trupul întreg i se umflă ca un maţ de porc, ca o pernă de aer după un şoc. Artur e trântit la pământ şi se dă şi el de-a rostogolul. În sfârşit, se opreşte în patru labe în iarbă, în faţa unei ciuperci negre care dă din coadă.

Alfi, nespus de bucuros să-l revadă, n-aşteaptă ca stăpânului să-i treacă emoţiile şi-i linge faţa. Artur pufneşte în râs şi se apără cât poate de asalturile lui băloase.

- Stai, Alfi! Lasă-mă să respir două secunde! se plânge drăgălaş, nespus de mulţumit să-şi întâlnească cel mai credincios prieten.

Archi îi sare în ajutor, întinzîndu-i mâna. De cum se saltă în picioare, îşi zăreşte mama, tot leşinată. Micul Artur o ia la goană şi se apleacă asupra ei.

- Ce-a păţit? întreabă neliniştit.

- Ne-a văzut şi a căzut peste portocale, explică simplu căpetenia matasalailor, ţinând fructul în mână, ca pe o mărturie care nu poate fi negată.

- Noi numim asta leşin! răspunde Archi, căruia îi place să se joace cu vorbele.

Africanul priveşte portocala fără să priceapă. Artur mângâie drăgăstos chipul mamei.

- Ridică-te, mămico! Sunt Artur! şopteşte.

Şi o face cu o voce atât de dulce, că mama se trezeşte, în cele din urmă, fermecată de frumoasa melodie. Deschide

încetişor ochii şi descoperă fermecată chipul fiului ei, în plină formă. Mai întâi, crede că nu s-a trezit cu totul din vis, de aceea le surâde îngerilor şi închide încetişor pleoapele.

- Mamă?! insistă Artur, bătând-o peste obraji.

Mama face brusc ochii mari.

- Nu-i un vis?! întreabă, puţin confuză.

- Sigur că nu! Sunt chiar eu, Artur! Fiul tău, spune puştiul, scuturându-o uşor de umeri.

Mama pricepe că şi-a regăsit fiul şi pe loc începe să plângă.

- O! Micuţul meu adorat! îi spune, leşinând şi căzând iar peste portocale.

În celălalt capăt al grădinii, bunica nu bănuieşte ce dramă se petrece, şi-l duce pe David până la ieşire. Infamul proprietar scrutează la orizont drumul care şerpuieşte pe colină. Se uită iar la ceasul pe care îl ţine neântrerupt în mână, ca un cronometror oficial.

- Amiaza! o anunţă cu mândrie pe singura spectatoare pe care o are, căci cei doi poliţişti nu fac pentru el nici cât o ceapă degerată. Amiaza, şi la orizont tot nimic! se simte obligat să adauge. Doar dacă n-o face de plăcere, ca să răsucească cuţitul în rană. David oftează din greu şi adaugă, cu falsă deznădejde: Tare mă tem că nici în această duminică, ziua Domnului totuşi, nu se va produce nici un miracol!

Profită că s-a întors cu spatele la bunica şi rânjeşte prosteşte. Ce bun seid ar mai fi! Mami e tare supărată,, iar cei doi poliţişti, foarte plictisiţi. Ce mult le-ar plăcea s-o poată ajuta pe biata doamnă, dar legea e azi de partea lui David şi, din nefericire, ei îşi fac bine datoria. Oribila strâmbătură a lui David dispare şi el redevine serios. Dregându-şi glasul, se întoarce spre Mami, care nu mai e singură. Archi şi Artur sunt alături de ea, ţinând-o fiecare de câte un braţ. Ca prin minune. Ca prin miracol. David rămâne mut, cu gura căscată. Nici dacă magicianul Copperfield ar fi făcut să dispară un întreg oraş din faţa ochilor lui, n-ar fi fost David mai uimit. E mai mult decât o vrăjitorie. Mai mult decât un miracol. E o catastrofă. Archi îi zâmbeşte, nu prieteneşte, dar politicos.

- Ai dreptate, David... e o duminică tare frumoasă! exclamă bătrânul, plin de umor.

David nu-i în stare să se mişte, paralizat de surpriză.

- Cred că trebuie să semnăm unele hîrtii, nu? întreabă

bunicul.

Lui David îi trebuie câteva secunde, ca să dea, în cele din urmă, din cap. Şocul i-a afectat vizibil capacităţile mentale, şi aşa tare reduse.

- Să mergem în salon, e mai răcoare şi nu ne va stingheri nimeni, propune Archi cu exemplară curtoazie.

Îndreptându-se spre casă, îi spune lui Artur, cu cea mai mare discreţie, câteva cuvinte la ureche.

- Acum avem nevoie de comoară, îi şopteşte la ureche. Eu îi distrag atenţia şi încerc să câştig timp, iar tu recuperezi rubinele!

Artur nu-i prea sigur că-i revine misiunea cea mai uşoară, dar semnul de încredere îl face să se simtă foarte mândru.

- Contează pe mine! răspunde discret şi coteşte spre fundul grădinii.

După doar câţiva metri, cade într-una dintre gropile săpate de taică-său. Se întinde cât e de lung pe fundul ei. Artur scoate boticul pe buza gropii şi constată dezastrul.

- N-am ajuns încă! spune cu gura plină de pământ.

Capitolul 14

În marea piaţă din Necropolis se fac pregătiri de război. Oastea seizilor s-a aliniat, în cele din urmă, formând sub soare un M imens. Mii de soldaţi, călare pe ţânţari, se pregătesc să invadeze noi ţinuturi. Maltazar înaintează uşurel pe balconul care dă spre piaţa imensă, unde i s-a adunat armata perfectă. Şi-a pus, pentru ocazie, o pelerină nouă, neagră-tăciune, pe care scânteiază o sută de stele, care de care mai strălucitoare. Armata îşi întâmpină cu ovaţii puternicul suveran, care ridică braţele spre norod, ca un papă în balcon. Prinţul tenebrelor îşi savurează victoria strălucită, zdrobitoare.

„Dezgustătoare chiar“, gândeşte Mino, care stă tot lângă piramidă şi se întreabă ce-ar trebui să facă. Cum ar fi putut Artur să supravieţuiască acestui neaşteptat tsunami. E practic imposibil, dar nu „imposibilul” îl deranjează, ci „practicul”. Căci şi dacă n-ar fi existat decât o şansă la un milion, există totuşi una mică, iar Mino nu îndrăzneşte să o rateze. Îşi consultă ceasul cel nou. Artur n-a uitat decât un mic amănunt. Dacă e perfect în stare să citească ora, sobolul cel mic e totuşi incapabil să vadă atât de aproape. Mino se sperie. Degeaba şi-a tras braţul cât mai departe posibil de trup. E orb. Ca un sobol. Ca tatăl lui.

Artur străbate grădina în toate direcţiile. Orice s-ar întâmpla, îi e imposibil să recunoască scara. Trece de pârâul pe care a coborât la bordul nucii. Urcă în susul apei, merge pe lângă micul zid, înalt de doar cîteva cărămizi şi ajunge la picioarele enormului rezervor de apă. Trebuie să fie un grilaj minuscul pe undeva, ascuns prin iarbă, dar Artur caută în zadar, nu dă de nimic. Doar Alfi şi-a regăsit mingea. O pune la picioarele stăpânului, care pare s-o caute peste tot.

- Nu ne arde de joacă acum. Alfi! spune băiatul, vizibil concentrat.

Ia mingea şi o aruncă departe, un mod nepotrivit pentru a-i spune unui câine că jocul s-a sfârşit.

În această vreme, Mino se apropie de un soldat din garda care stă în jurul comorii. Tuşeşte şi-l interpelează foarte politicos.

- Scuzaţi-mă că vă deranjez. Mi-aţi putea citi cât arată ceasul, vă rog? Nu văd prea bine de aproape!

Seidul are un cap de brută. E deja un miracol că-l lasă să-şi

termine fraza. Se apleacă totuşi şi se uită la brăţară.

- Nu'ş să citesc! latră ca un căpcăun.

O brută abrutizată.

- Da?! Cu atât mai rău, dar nu-i grav, regretă sobolul.

- Hai, Mino! Grăbeşte-te!!! îl încurajează Artur, chiar dacă vocea nu-i ajunge până la acesta.

Alfi aduce mingea, dând din coadă. Categoric nu pricepe tragedia care tocmai se petrece în jurul lui. Nu-şi vede decât mingea şi jocul cu ea. Enervat peste măsură, Artur ia mingea şi o aruncă din răsputeri în celălalt capăt al grădinii. Sau cel puţin acolo i-ar plăcea s-o arunce.

Din nefericire, un braţ obosit şi un vânt uşor hotărăsc altfel. Mingea îşi schimbă traiectoria şi traversează dreptunghiul salonului. David tresare şi-şi varsă cafeaua pe frumosul costum crem. Cum ceruse cafea fără lapte, nu se mai poate face nimic, e clar. David bâiguie câteva insulte, din care durerea face onomatopee.

Bunica se precipită, cu o cârpă în mână, iar bunicul afişează un aer plictisit.

- O! îmi pare cu adevărat rău! Aşa-s copiii! Ştiţi doar!

David smulge cârpa din mâinile bunicii şi se şterge singur.

- Nu, slavă Domnului! N-am avut încă plăcerea să am de-a face cu ei! spune el printre dinţi.

- A! Copiii! se entuziasmează Archi. Copilul e ca un mieluţ, îţi umple viaţa, iar mie mi-a salvat-o! mărturiseşte, făcând o aluzie pe care numai el o înţelege.

- Şi dacă am lăsa mieii liniştiţi şi-am reveni la oile noastre? sugerează David, care împinge iar hârtiile de semnat sub nasul lui Archi.

- Desigur! răspunde bunicul, privindu-le.

Îi trebuie neapărat o idee nouă, ca să mai câştige un pic de timp.

- Lasă-mă mai întâi să-ţi fac altă cafea! spune, ridicându-se.

- Nu te deranja! răspunde David, dar bunicul face pe surdul şi pleacă în bucătărie.

- Am primit cafeaua asta din Africa Centrală. Gust-o şi-ai să vezi!

Maltazar e tot cu braţele ridicate, în faţa mulţimii care se bucură.

- Credincioşii mei ostaşi! îşi începe discursul, şi treptat se

lasă tăcerea. O tăcere religioasă, în faţa vorbelor primite ca o licoare divină. Ora gloriei a sosit! zbiară suveranul cu o voce care te îngheaţă şi pe care ecoul o repetă pentru oricine ar vrea s-o audă iar.

Poporul seid urlă de bucurie. La fiecare dintre frazele lui. Te şi întrebi dacă îl înţeleg sau doar ascultă prosteşte de panoul pe care li-l arată cu regularite Întunericitul şi pe care se poate citi „Aplauze“. Dar, cum nu ştiu să citească, cea mai mare parte dintre ei se mulţumesc să urle. Maltazar aşteaptă să se facă tăcere şi-şi continuă discursul.

- Vă promit bogăţii şi putere, măreţia şi veşnicia!

Seizii urlă iar, fără să înţeleagă cu adevărat ce le promite şeful şi nu le va da niciodată. Sunt puţine şanse ca el să împartă cu ei bogăţiile şi puterea, şi cu atât mai puţin măreţia şi veşnicia!

- Vom invada şi vom cuceri toate ţinuturile care ne-au fost făgăduite! adaugă, declanşând delirul celor adunaţi în jurul său.

Asta au priceput-o: ţânţarii şi seizii dau din picioare, entuziasmaţi de anvergura misiunii încredinţate. Misiunea lui Mino e mult mai puţin ambiţioasă. Trebuie doar să ajungă să citească ora pe ceasul lăsat de Artur. Îşi ia avînt şi face a doua încercare.

- Scuzaţi-mă, tot eu sunt! îi spune seidului. Vi-1 ofer! adaugă, întinzându-i bucuros ceasul. Abrutizat cum e, seidul nu prea are şanse să înţeleagă ce înseamnă „cadoul“. Mino nu-i lasă timp să gândească, ar putea dura ore, şi-i pune brăţara la mână. Uite! Vă stă foarte bine! spune şi se depărtează.

Seidul priveşte o clipă la ceas, ca viţelul la poarta nouă.

- Ups! face, cam perplex.

Mino a făcut deja zece paşi. Se opreşte şi se întoarce.

- Ce vrei să fac cu el? Nu ştiu să citesc! urlă seidul, amabil ca o placă de marmură.

- Nu-i grav! când vreţi să ştiţi cât e ceasul, e suficient să ridicaţi braţul în direcţia unuia care ştie să citească. Eu, de pildă. Ridicaţi braţul, veţi vedea, e uşor.

Mai prost ca un peşte care n-a văzut niciodată o momeală, seidul îl ascultă pe Mino şi ridică ambele braţe. Micul sobol poate, în sfârşit, citi ora de pe ceas de la o depărtare convenabilă.

- Dumnezeule! E douăsprezece şi cinci! urlă înnebunit şi

pleacă în goana mare spre manetele lui, lăsându-1 pe seid locului, ca o sperietoare.

La suprafaţă, Artur încă mai aşteaptă ca micul sobol să acţioneze. Dar nu se petrece nimic, iar Artur începe să-şi piardă orice nădejde.

Dar nu-i cazul. Mino face tot ce poate. Îşi face toate calculele în mare grabă, şi n-aveţi idee cât de repede poate socoti un sobol. Trage de mai multe manete, modificând pe loc poziţia mai multor rubine. Lumina care strălucea în piramidă începe să se stingă treptat, pe neobservate. Toată această lume minusculă e concentrată asupra discursului ţinut de Maltazar, care termină astfel:

- Să înceapă petrecerea!!!

Armata urlă de bucurie, mai tare ca niciodată. Fiecare îşi aruncă arma în aer, într-o armonie perfectă, şi, vreme de câteva secunde, spectacolul e tare frumos. Dar sfârşitul numărului e mai puţin spectaculos. Armele cad fiecare unde nimereşte şi, mai ales, cum nimereşte. Sunt zeci de răniţi. Maltazar îşi ridică privirea spre cer, înspăimîntat de prostia armatei lui.

Mino profită de haosul creat, acţionând şi ultima manetă. Deodată, lumina revine, ca un magnific fascicul roşu, care pleacă din vârful piramidei şi urcă direct afară. Asistenţa scoate un „Ooo!“ admirativ şi general, evident, toţi cred că noul joc de lumini face parte din spectacol.

- O! Ce frumoasă-i lumina roşie! se aude ici şi colo.

Mino mai întoarce o manetă, iar lumina fasciculului creşte. Are o putere fenomenală şi străbate ca fulgerul aerul care acoperă Necropolis.

- E magnific, divine suveran! se bucură Întunericitul, aplaudând încetişor, ca să nu acopere ovaţiile care îi idolatrizează tatăl.

Maltazar nu-i sigur de nimic de-acolo, dar nu ştie cum s-o arate.

În mijlocul grădinii, o magnifică rază roşie iese din pământ şi urcă practic la cer. Artur urlă de bucurie şi se aruncă la pământ, ca să privească în gaură. Alfi, care a izbutit să-şi recupereze mingea, se apropie, la rândul lui, atras de apetisanta lumină, care pare o acadea enormă. Artur bagă mîna în gaură, dar, din nefericire, nu are braţul prea lung.

Mino priveşte în aer umbra lui Artur, care se desenează la

buza găurii. Maltazar a văzut şi el umbrele şi, chiar dacă n-a priceput cu adevărat ce se urzeşte, simte totuşi că o ameninţare îi dă târcoale.

- Din pricina imbecilului ăstuia vom fi reperaţi! Arestaţi-1 imediat! urlă la soldaţii din gardă, staţionaţi în jurul cupolei.

Artur se scarpină în cap. Fruntea îi e iar acoperită cu sudoare.

- Trebuie să găsim o idee, Alfi! Aici, acum, pe loc! spune, privindu-şi câinele.

Alfi ciuleşte uşor urechile; parcă ar vrea ca Artur să-şi repete spusele. Artur suspină. N-are ce-i cere acestui câine stupid, care nu ştie decât să saliveze peste mingea din bot. Artur aşteaptă un moment. Un amănunt. O idee.

- Mingea! Fireşte! Strigă de fericire şi întinde braţul spre căţel. Îmi salvezi viaţa, Alfi! Dă-mi mingea!

Bucuros, câinele o ia din nou la fugă spre celălalt capăt al grădinii, convins că zâmbetul lui Artur anunţa reânceperea jocului. Nebun de furie, Artur o ia şi el la goană după căţel, dar două labe nu prea au şanse sa prindă patru.

Între timp, garda s-a regrupat şi înaintează spre Mino, cu suliţele îndreptate înainte. Mino tremură de frică şi caută disperat ceva cu care să se apere.

- Stop! strigă Artur, mai tare ca niciodată, aşa de tare încât îl dor plămânii.

Poate că urletul nu omoară, dar cel puţin paralizează: Alfi stă brusc locului, împietrit de urletul înspăimântător care pare să vină din burta stăpânului, ca şi cum acolo ar fi ascuns un monstru. Desface fălcile, mingea profită şi cade la pământ, iar Artur profită şi o ia de acolo.

- Mulţumesc! spune băiatul, din nou amabil, scărpinându-1 pe cap.

Alfi nu-i prea pregătit să uite acest schimb de mingi.

Capitolul 15

Nici Mino nu-i prea pregătit să uite această zi, care se anunţă ultima din viaţa lui. Soldaţii din gardă sunt în faţa lui, iar Mino ia, ca pe o ultimă şansă, poziţia de autoapărare, Bruce Lee în versiunea sobol.

- Atenţie! îi previne Mino, cu mâinile înainte, pot să fiu şi rău!

„Rău“ e o vorbă care-i sună bine lui Maltazar. Enervat peste măsură, suveranul îşi scoate din teacă spada magică a Selenei, pe care şi-a însuşit-o. O ridică deasupra capului, cu un gest larg, şi o aruncă spre Mino.

Dacă vede prost de aproape, în schimb, sobolul vede foarte bine de departe, iar Mino distinge perfect obuzul care e gata să-i ajungă deasupra capului. Micul sobol o ia uşor la dreapta. După calculele lui, asta ar trebui să fie de ajuns. Lama se înfige cu zgomot la dreapta, la câţiva centimetri de chipul lui descompus. Ce mai, chiar şi un sobol îşi poate greşi calculele.

Maltazar e furios că a ratat lovitura, mai ales în faţa fiului său. Şi, în loc să caute explicaţia logică a greşelii, suveranul preferă o diversiune.

- Puneţi mâna pe el! urlă la soldaţii din gardă, care întârzie puţin.

- V-am avertizat! O să mă supăr! insistă Mino, dând încetişor înapoi.

Seizii rînjesc şi nu-1 iau în seamă. Cu atât mai rău pentru ei. O minge de tenis, de două sute de ori mai mare decât ei, intră pe burlanul de deasupra lor. Obiectul mare cât un meteorit împiedică intrarea luminii de la suprafaţă, iar seizii ridică ochii, să vadă umbra care se lasă peste ei. Nu durează prea mult. Abia o secundă. Şi mingea le cade drept în cap.

Maltazar se apleacă în balcon, stupefiat. Hotărât, finalul nu-i pe gustul lui.

- Prindeţi-mi mingea! strigă, fără să înţeleagă că le cere imposibilul.

Mingea gigantică mătură seizii ca pe frunzele moarte şi, la fiecare salt, striveşte, distruge, duce cu ea tot ce-i iese în cale. Paiele şi burlanul valsează în toate direcţiile, ca mingile de la jocul de popice, şi din zeci de găuri apa sub presiune iese afară.

Locul e acum împresurat de gheizere care scuipă fără răgaz apa din cele două rezervoare. Torentul, imobilizat în burlanul pe

unde au fugit Artur şi prietenii lui, se umflă şi iese foarte iute din matcă. Ghidată de torent, mingea se dă de-a rostogolul până la intrarea în burlan şi îl astupă, ca dopul de la cadă. Iute, apa invadează locul şi armata seidă intră în panică.

- Fă ceva! îi porunceşte Maltazar fiului său, dar bietul băiat n-are nici o soluţie, doar să se roage.

Mino se caţără în farfurioara cu comoara şi se ascunde printre rubine. Spectacolul din faţa lui e apocaliptic. Apa a invadat piaţa din Necropolis şi micuţele barăci ale negustorilor înoată în derivă în toate direcţiile. Câţiva ţânţari au rămas pe pământ şi apa le ajunge deja până la şa, în vreme ce alţii zboară în cerc în sala regală, care nu mai are ieşire.

Seizii cad drept în apă, din pricina armurilor prea grele. Ghizdurile zidurilor, roase de apă, se prăbuşesc în întregime în piaţă, provocând valuri monstruoase. Aceleaşi valuri duc cu ele micile barăci care se vor sparge de pereţii palatului, sub balconul lui Maltazar.

Suveranul priveşte catastrofa care vine cu toată iuţeala spre el şi curând îi va înghiţi balconul. Nu-i vine să creadă. Cum a putut sobolul mic şi inutil să declanşeze asemenea cataclism? Cum poate un regat atât de puternic ca al lui să se prăbuşească atât de iute?

E nevoie uneori doar de un grăunte de nisip ca să se blocheze şi cea mai mare maşină, de un călcâi foarte slab ca să pună la pământ un uriaş şi de câţiva bărbaţi curajoşi ca să înceapă o revoluţie. Nu trebuia decât să citească *Marea Carte a Ideilor,* aşa cum îl sfătuise Mino de sute de ori. Porunca a două sute treizecea i-ar fi amintit că „atunci când îţi intră în picior, un cui e cu atât mai dureros cu cât e mai mic“. Maltazar înţelege lecţia, dar e prea târziu să mai acţioneze. E pierdut, distrus, ca şi regatul lui.

Apa ridică, în cele din urmă, farfurioara cu comoara, şi ea urcă încetişor prin burlanul care duce la suprafaţă. Mino e la bord, mort de frică, ghemuit între două rubine. Plutitul pe faţa apei nu-i chiar specialitatea sobolilor, iar lui Mino îi e deja rău de la stomac. Şi lui Maltazar îi e rău de la stomac, căci vede cum regatul îi dispare sub picioare. Apa atinge acum balconul, iar el nu mai are prea multe soluţii. Atunci se agaţă de prima care trece: sare pe un ţânţar. Seidul care îl călăreşte e, fireşte, foarte mândru că îşi are stăpânul alături, dar, ca pe orice navă, la bord

nu poate exista decât un singur comandant. Maltazar îl ia pe seid şi îl aruncă neglijent în apă. Bietul pilot nu are nici măcar vreme să strige, înainte de a cădea drept în apa tumultuoasă. Maltazar apucă frâiele ţânţarului şi se pregăteşte de plecare.

- Tată?! strigă Întunericitul.

Maltazar trage de dârlogi şi-şi opreşte ţânţarul. De pe balcon, fiul lui îl priveşte pierdut, cu pulpele în apă.

- Nu mă părăsi, tată! spune cu o voce aproape de copil.

Maltazar vine în faţa lui, în zbor staţionar.

- Întunericitule... te numesc comandant... îl anunţă, foarte solemn.

Puştiul nu-i prea flatat, căci pe uscat ar profita mai bine de noua numire. Întinde o mână spre taică-său, sperând să-i ofere un locşor în spatele lui pe ţânţar.

- ... Iar un comandant nu-şi părăseşte niciodată nava! adaugă tatăl, supărat că trebuie să-i reamintească cea mai importantă regulă militară.

Maltazar trage de frâie, se întoarce pe jumătate şi dispare pe cerul boltit al oraşului Necropolis.

Dezamăgit, distrus, părăsit, Întunericitul lasă capul în jos în semn de neputinţă. Constată că apa îi ajunge deja la cingătoare şi că-şi vede chipul în ea. Îşi priveşte faţa obosită şi dezamăgită, care urcă repede spre el, ca un frate care i se pune alături. Gândul îl face să zâmbească. Imediat, imaginea lui din apă afişează acelaşi zâmbet. Întunericitul e tare emoţionat. E întâia oară când cineva vine zâmbind spre el. Şi ultima. Imaginea se apropie şi mai tare de el şi îi dă un sărut de adio.

Artur e tot întins pe iarbă şi ascultă încordat gâlgâiturile care se fugăresc în străfundurile pământului. Gaura micuţă în care a trimis mingea e deprimant de goală, iar el începe să se întrebe dacă nu şi-a ratat, cumva, ultima parte a misiunii.

A traversat Cele Şapte Ţinuturi, la doi milimetri sub pământ, i-a înfruntat pe seizi, a băut Jack-fire, a luat de soţie o prinţesă, şi-a regăsit bunicul şi o comoară, şi acum dă greş atât de aproape de sfârşit. Asta-i o formă de nedreptate pe care Artur n-o poate accepta. De ce, oare, cerul, care până acum a fost alături de el, l-ar părăsi aşa, pe nepusă masă?

Ultimul gând îi ridică moralul şi se apleacă şi mai mult peste găurică. Aude bine apa care gâlgâie: dacă te iei după vuietul care se amplifică, nivelul ei trebuie să fie în urcare. Artur

scrutează iar gaura neagră.

Brusc, un obiect scânteiază pe fundul ei. Primul rubin, cel din vârful piramidei, a ajuns la lumină. Treptat, cupola urcă, dusă de ape, şi piramida se luminează puţin câte puţin. Artur se minunează. Are lacrimi în ochi. Şi-a îndeplinit misiunea. Una primejdioasă, în care şi-a riscat viaţa de sute de ori şi a înfruntat toate pericolele. O aventură care l-a obligat să înflorească, să se depăşească. Când a început drumul era un băieţel, iar acum, când drumul se încheie, e aproape bărbat.

Întinde mâinile şi ia delicat cupola plină cu rubine. Se uită o clipă la comoară, ca un elev la diploma de sfârşit de an. Are felicitările juriului, iar preşedintele dă din coadă, înainte de a lătra complimentele.

Artur intră în garaj şi aprinde imediat imensa lampă cu neon, care şovăie dacă să înceapă lucrul. Băiatul pune încetişor farfurioara pe masă şi scotoceşte prin toate sertarele bancului de lucru. Îşi găseşte, în cele din urmă, fericirea. O lupă. O apropie încetişor de piramida din rubine şi-i scrutează metodic interiorul, căutând un mic sobol.

- Mino?! şopteşte Artur, a cărui voce normală i-ar putea părea monstruoasă unui minimos.

Mino l-a auzit, dar urletul înspăimîntător nu-i miroase a nimic bun. Cum l-ar putea recunoaşte pe prietenul Artur, cu vocea de bas pe care o are acum? Îşi ia totuşi inima în dinţi şi hotărăşte să-şi arate capul. Cade atunci pe un zid de cristal, căruia abia de-i distinge conturul. Lentila reflectă un ochi gigantic, mai mare decât o planetă. Mino se gândeşte imediat la vechea istorie pe care i-o spunea tatăl lui, ca să-l sperie. Îi povestea despre un ochi monstruos ca acesta, care locuia în fundul unui mormânt şi privea fără răgaz la unul, Cain. Scoate atunci un urlet oribil şi cade printre rubine, ceea ce oricum e mai bine decât să leşine. Ori sa cadă peste portocale.

Jumătate din poporul minimos mai are încă mâinile lipite de poartă, dar presiunea apei începe să slăbească. Miro le dă vestea cea bună, dezlipindu-şi urechea de poartă. Regele slăbeşte apăsarea, dar nu îndrăzneşte încă să-şi ia mâinile de pe poartă. Patuf are mai puţine scrupule. Dă înapoi câţiva paşi, pune mâinile în şolduri şi se pleacă uşor înapoi, ca să-şi întindă spatele. Ela făcut probabil vreo două treimi din întreaga treabă. Şi poate face o criză de rinichi.

Singur cu mâinile pe poartă, Regele începe să se simtă uşor ridicol.

- Poţi să-i dai drumul, tată! Cred că o să ţină! îi spune drăguţă fiica sa, pe care situaţia o amuză.

Vuietul apei se depărtează, ca un vis urât, ca o amintire urâtă. Miro deschide portiţa, care-i la acelaşi nivel cu chipul lui, şi aruncă o privire afară.

- Apa a dispărut! Au reuşit! urlă sobolul.

Vestea e primită cu o bucurie fără pereche şi sute de pălărioare saltă în aer, printre urlete, strigăte, cântece şi fluierături. Tot ce poate exprima bucuria de a fi în viaţă.

Selena se aruncă în braţele tatălui ei. Şi-a uitat pudoarea-i legendară. Lacrimi uriaşe îi curg pe obraji şi izbucneşte într-un râs necontrolat.

Pe Moţ îl îmbată toate complimentele şi mâinile care vor s-o strângă pe a lui. E obligat să le mulţumească tuturor, pe rând, pentru a-i satisface pe toţi.

Tot poporul minimos e fericit şi cântă, fireşte, imnul naţional.

Miro îi priveşte drăgălaş, dar inima nu-i e lângă ei. Regele se apropie de el şi-i pune un braţ pe umăr. Cunoaşte deznădejdea care îl roade pe Miro şi îl împiedică să participe la sărbătore.

- Ce mult mi-aş fi dorit ca micul meu Mino să poată asista şi el la o asemenea sărbătoare!

Regele e alături de el şi îl strânge tare în braţe. Nu poţi face altceva în asemenea cazuri şi cu atât mai puţin să spui ceva.

Dar un vuiet pare să strice petrecerea. Vuietul creşte, ajungând chiar mai puternic decât al apei. Pământul începe să se cutremure uşor, şi petrecerea se opreşte brusc. Neliniştea se citeşte iar pe chipuri. N-a dispărut decât pe durata unui cântec. Pământul se zguduie mai tare şi câteva plăci de lut se desprind din tavan, ca bombele care cad din cer şi explodează, deschizând adevărate cratere. „Răzbunarea lui Maltazar n-a întîrziat“, gândeşte mulţimea, fugind spre adăposturi. Cine altul decât diavolul acela poate veni să le distrugă bolta cetăţii?

O zguduitură, mult mai puternică decât celelalte, desprinde o piatră uriaşă din plafon.

- Atenţie! urlă Miro, care nu poate decât să-i prevină.

Minimoşii pleacă în goana mare, şi lasă bolovanul enorm să

cadă la pământ într-un nor de praf. Şocul e atât de violent, că regele cade în fund. Cutremurul se opreşte şi un burlan uriaş şi pestriţ iese din tavan şi cade pe pământ. Regelui nu-i vine să-şi creadă ochilor. „Ce-a mai putut inventa diavolul ăla de Maltazar?“ se întreabă suveranul.

Impresionantul burlan s-a stabilizat şi se vede bine, prin materialul transparent, o bulă care alunecă în interiorul lui.

- Bula de mort! urlă Moţ.

Asta mai lipsea pentru a crea o panică totală. Selena e singura care nu se lasă. Priveşte oribilul burlan, care îi aminteşte de ceva.

- E un pai! strigă brusc, râzând cu gura până la urechi. Un pai de la Artur!

Bula îşi încheie coborârea, atinge podeaua şi se rostogoleşte într-o parte. Mino se ridică, îndoit de spate, şi-şi scuipă praful din gură. Ţine, strângând-o bine în braţe, spada Selenei.

- Fiule! urlă sobolul Miro, copleşit de emoţie.

- Spada mea! exclamă prinţesa, nebună de fericire. Miro se prăbuşeşte peste fiul său şi-l strânge în braţe.

Plin de praf, poporul minimos scoate noi strigăte de bucurie. Regele se duce spre Miro şi fiul său, care stau lipiţi ca milimulii.

- Totul e bine când se sfârşeşte cu bine! spune fericit, dar fără să se supere că aventura ia sfârşit.

- Nu chiar! răspunde Selena autoritară.

Părăseşte micul grup şi se duce în mijlocul pieţei, la Stânca Bătrânilor. Ridică spada şi, dintr-o singură lovitură, o înfige în piatră. Piatra se închide pe loc şi prinde spada, pe vecie. Selena scoate un oftat de uşurare. Îi aruncă o privire tatălui său, care face un semn cu capul, arătându-şi aprobarea şi mulţumirea. Selena acceptă cu modestie. Aventura a învăţat-o numeroase lucruri, dar mai ales unul, esenţial pentru a face dintr-o prinţesă o bună regină, dar şi pentru a izbuti în viaţă: înţelepciunea. Încetişor, paiul urcă şi părăseşte piaţa satului, ca o rachetă mută.

Capitolul 16

Artur ia paiul şi vede că Mino nu mai e înăuntru.

- *Yes!* strigă, constatând că paiul e gol. Acoperă gaura cu o pietricică şi înşfacă farfurioara cu rubine.

Era şi timpul să sosească farfurioara preţioasă, căci Archi nu mai ştie ce să inventeze ca să câştige timp. Are mâinile pline de cerneală şi meştereşte la stiloul pe care a avut grijă să-l desfacă în trei părţi.

- E de necrezut! Un stilou care nu m-a trădat niciodată! Şi iată că, în cel mai prost moment, când să semnez nişte acte importante, mă lasă baltă! explică bunicul, mai vorbăreţ ca niciodată. Mi l-a dăruit un prieten elveţian şi, după cum probabil ştii, elveţienii nu-s specialişti doar în ceasuri şi ciocolată, ei fabrică şi stilouri admirabile!

Enervat, David îi pune sub nas stiloul lui Mont Blanc.

- Uite! Şi ăsta e tot din Elveţia! Acum, semnează! Şi aşa am pierdut destulă vreme.

Proprietarul nu mai acceptă nici o diversiune. I se citeşte în priviri.

- Da?... Hmm... da, bineânţeles! bâiguie Archi, care a rămas fără idei. Mai câştigă câteva secunde, admirându-i stiloul. Extraordinar! Şi... scrie bine? adaugă bunicul.

- Încearcă singur! îi răspunde David, de data aceasta destul de şiret.

Archi n-are de ales şi semnează ultima hârtie. Proprietarul i-o smulge imediat din mâini şi o pune într-un dosar.

- Asta-i! Acum eşti proprietar! spune David, cu chipul cam crispat.

- Formidabil! răspunde Archi, care ştie că nu-i aşa de simplu. A semnat toate hârtiile, dar n-a rezolvat principalul.

- Banii! cere David, întinzând mâna.

Archi ştie că asta-i ultima lui şansă. Actul de proprietate nu va avea valoare, decât când va fi achitat suma de plată, iar, pentru moment, n-are bani. Bătrînul le surâde celor doi poliţişti de lângă David, cerându-le ajutorul. Din nefericire, cei doi reprezentanţi ai legii nu pot face mare lucru pentru el. David simte că are vânt la pupa. E deja un miracol că bătrânul a reapărut în ultima clipă. Doar n-o să fie două miracole într-o zi. David deschide dosarul, ia actele şi se pregăteşte să le rupă.

- N-ai bani, n-ai acte! spune infamul proprietar, care

intenţionează să rămână proprietar.

Uşa de la intrare se întredeschide şi toată lumea întoarce capul înspre ea. E o curiozitate foarte firească, atunci când aştepţi un miracol. De astă dată, micul miracol e foarte politicos. Intră pe uşă, dar nu înainte de a se şterge foarte bine pe picioare. Artur traversează salonul, având grijă să-şi ia papucii, şi se îndreaptă spre masă, unde-i aşteptat ca Mesia. Apoi pune delicat farfurioara plină cu rubine în faţa lui Archi. Bunica îşi stăpâneşte emoţia, iar bunicul, admiraţia. Cât despre David, el îşi ţine respiraţia. Artur doar surâde. E fericit. Archi jubilează. Va putea, în fine, să se distreze un pic.

- Ei! spune, uitându-se la rubine, „la socoteli bune, prieteni buni“, a cincizecea poruncă. Alege un rubin şi optează pentru cel mai mic. Iată-te plătit! Te-ai făcut cu un rubin! adaugă, punând pietricica în faţa lui David, care a rămas cu gura căscată. Cei doi poliţişti oftează uşuraţi, fără zgomot. Sunt nespus de uşuraţi în faţa fericitului deznodământ. Bunica pune o cutie mică de bijuterii pe masă. Ia farfurioara şi o goleşte în cutie.

- Vor fi mai în siguranţă aici şi, în plus, căutam farfurioara de vreo patru ani! spune cu umor, luându-o.

- Archi şi Artur bufnesc în râs. Nu şi David. El nu râde deloc.

- Domnule, adio! spune Archi, ridicându-se, arătându-i ieşirea şi rugându-1 să se îndrepte spre ea.

Lui David i s-au tăiat picioarele. Nu se poate ridica.

Ca să nu mai îngreuneze situaţia, cei doi poliţişti îi salută pe bunici, ducând mâna la chipiu, şi se îndreaptă spre ieşire, arătându-i astfel drumul lui David.

Devastat, imobilizat, David simte că nervii îl lasă unul după altul. Colţul pleoapei începe să i se zbată nervos şi ochiul îi clipeşte, de parcă s-ar grăbi. Ca un beţiv la volan. Nu-i prea lung drumul care duce de la ură la nebunie, iar David pare acum să-l parcurgă. Îşi deschide jiletca şi scoate un pistol din vremea celui de-al Doilea Război Mondial; dat fiind că suntem în vremuri de pace, nimeni nu şovăie asupra sensului de atribuit gestului său.

- Nimeni nu mişcă! urlă.

Cei doi poliţişti încearcă să-şi ia armele, dar nebunia îl face agil.

- Nimeni, am zis! zbiară iar, mai convingător decât înainte. Cei din jur rămân fără glas. Nimeni nu şi-a închipuit că

netrebnicul ar putea ajunge până aici. David profită de uimirea tuturor şi înşfacă rapid cutiuţa cu rubine.

- Aha, de aia voiai atât de tare terenul nostru?! zice Archi, începând să priceapă.

- Păi, da! Pofta de câştig! Iar şi iar! rânjeşte, cu o privire de nebun.De unde ştiai de comoara din grădină? întreabă bunicul, dornic să lămurească misterul.

- Tu mi-ai spus, măgar bătrân! se înfurie David, continuând să-i ameninţe cu arma. Într-o seară, eram la barul Două Izvoare! zbiară, ca să scape, parcă, de presiunea prea îndelung suportată. Sărbătoream armistiţiul şi tu începuseşi cu poveştile tale cu poduri şi tuneluri, africani mici şi mari, şi mai ales cu comori! Despre rubinele pe care le aduseseşi din Africa şi pe care le ascunseseşi cu grijă în grădină! Erau aşa de bine îngropate, că nu mai ştiai de ele! Chestia te făcea să rîzi al naibii, iar pe mine m-a făcut să plâng nopţi la rând! N-am mai putut închide ochii nopţile, doar la gândul că tu dormeai liniştit pe o comoară, despre care nu mai ştiai unde se afla!

- Îmi pare rău că ţi-am tulburat într-atâta somnul! răspunde Archi, rece ca gheaţa.

- N-are importanţă! Am să mă redresez acum, că am comoara! Şi tu n-ai să mai poţi dormi! îl asigură David, începînd să se retragă spre ieşire.

- Să ştii, David, nu comoara, ci lăcomia nu te lăsa să dormi.

- Lăcomia mea e azi satisfăcută, şi-ţi promit că am să dorm bine! Mă duc să dorm în Caraibe! Africa nu-i genul meu! spune netrebnicul, nevăzând cele cinci suliţe pe care le îndreaptă spre el cei cinci matasalai.

- „Banii n-aduc fericirea", David, asta-i una dintre primele porunci, şi nu peste multă vreme ai s-o înţelegi! spune Archi, necăjit că bietul nebun a căzut în capcana întinsă chiar de el.

Cele cinci suliţe împung spatele fugarului, care înţelege că nenorocirea îl pândeşte aşa cum furtuna pândeşte cerul senin. David nu mai îndrăzneşte să mişte, iar cei doi poliţişti profită şi-l dezarmează. Căpetenia africană îi ia cutia pentru bijuterii, iar poliţiştii îi pun fără menajamente cătuşele şi-l împing spre ieşire. Nu-i lasă timp să mai spună nici o vorbă. Nici măcar adio. Căpetenia matasalai se apropie de Archi şi îi înmînează cutia pentru bijuterii.

- Data viitoare, pune mai cu grijă cadourile care ţi se fac, îi

spune râzând cu gura până la urechi.

- Promit! răspunde Archi, care rîde, dar a înţeles bine lecţia.

Artur sare, în sfârşit, în braţele bunicii şi se bucură de mîngîierile acesteia.

Între timp, mama lui Artur îşi dă palme, dar nu cine ştie ce. Numai aşa se poate trezi. Soţul îi trece un braţ pe la spate, încercând s-o ridice. Când deschide ochii, îl vede mai întâi pe David cu cătuşe la mâini, pe care poliţiştii îl imping pe locurile din spate ale maşinii lor. Mama ridică uşor din sprâncene, convinsă iar că visează urât.

- Îţi e mai bine, dragă? o întreabă amabil tatăl.

Ea nu-i răspunde pe loc. Probabil ca să vadă dacă maşina poliţiei, cu toate sirenele în funcţiune, va zbura sau nu la cer. Maşina ridică un nor de praf, dar merge cuminte pe şosea. E deci foarte reală.

- Foarte bine! răspunde cam cu întârziere, apoi se ridică şi-şi aranjează un pic rochia. Priveşte toate gropile pe care le-a făcut soţul în jurul ei. Totul e bine! continuă, de parcă n-ar fi fost nimic.

E clar, nu şi-a revenit cu totul, iar diversele căzături trebuie că i-au afectat tărtăcuţa.

- O să fac puţină ordine, spune, de parcă ar fi vorba de bucătărie.

Mama îşi ia sapa şi începe să acopere găurile. Soţul o priveşte neputincios. În cele din urmă oftează şi se aşază pe marginea unei găuri. Nu-i mai rămîne decât să spere că starea soţiei e trecătoare. În aşteptare... e practic! se gândeşte, văzându-şi soţia că tasează pământul primei gropi pe care cu atâta mîndrie a acoperit-o.

Capitolul 17

A trecut o săptămână de la nebuneasca aventură. Grădina aproape că şi-a revenit, pietrişul din faţa casei a fost greblat şi dalele, reparate. Singurul care diferă e mirosul. Un parfum colorat iese direct pe fereastra bucătăriei. Mami ridică un capac şi miroase aburul care iese din oală. Aceasta fierbe încetişor de ore întregi şi miroase nemaipomenit de bine. Poate pentru că Alfi stă cuminte lângă bucătăreasă. Bunica bagă lingura de lemn în oală, apoi gustă din vârful buzelor. Surâde satisfăcută; nu-i nici o îndoială, mâncarea-i gata. Ia oala cu două cârpe şi se îndreaptă spre salon. Flămânzii o primesc cu ovaţii.

- Aaa! fredonează toţi, pentru a-şi arăta încântarea. Archi împinge sticlele, pentru a face loc acestei frumoase cratiţe noi.

- Ooo! Gât de girafă! Felul meu preferat! exclamă Archi.

Pe loc, fiică-sii începe să-i fileze un ochi, dar soţul o opreşte din mers. I-au venit minţile la loc, dar e adevărat că mai e încă destul de fragilă.

- Glumesc! exclamă bunicul, luând sticla cu vin alb. Hai, fetiţa tatii, bea puţin, nu-ţi poate face rău! râde şi-i umple paharul.

Apoi se grăbeşte să-i servească pe cei cinci matasalai, care refuză politicos. Nu aşa fac însă cei doi poliţişti.

- Mereu serviabili, mai ales când e vorba de golit o sticlă, glumeşte unul din ei.

Gluma le place tuturor, mai ales tatălui, care se îneacă de atâta râs. Soţia îl bate pe spate şi-i întinde paharul ei cu vin alb. Tatăl îl dă tot pe gât, fără şovăială. Îi e imediat mai bine, şi-i face semn soţiei să nu-1 mai bată pe spate. Ia sticla şi citeşte eticheta. E vinul alb al casei, din recolta lui Archi. Gradele se numără cu zecile. E soiul de alcool care destupă aproape orice. Acum e mai uşor de înţeles cine i-a învăţat pe minimoşi să prepare Jack-fire.

Bunica îi serveşte copios pe toţi şi în încăpere se răspândeşte o delicioasă aromă de boeuf bourguignon. Toţi aşteaptă ca stăpâna casei să-şi sfârşească turul în jurul mesei. Ultima farfurie e umplută, dar scaunul din faţa ei e gol.

- Unde-i Artur? întreabă bunica brusc, căci nu observase nimic, ocupată cum era cu oala ei nouă.

- S-a dus să se spele pe mâini. Vine imediat! răspunde Archi. E cât se poate de clar că-1 acoperă. Poftă bună! spune, ca

să schimbe vorba.

- Poftă bună, răspund toţi cei din jurul mesei, înainte de a se năpusti asupra mîncării.

Artur nu s-a dus să se spele pe mâini. E la etajul întâi. Iese din camera bunicii, cu o faimoasă cheie în mână. Merge în vârful picioarelor de-a lungul culoarului, asigurându-se că, de data aceasta, Alfi nu-1 urmează. Nici un risc. În ziua când se găteşte boeuf bourguignon, Alfi nu stă la mai mult de un metru de oală. Artur ajunge în faţa uşii pe unde intră în podul lui Archi şi, în pofida pancartei care precizează că intrarea e interzisă, strecoară cheia în broască.

Încăperea e iar plină. Biroul şi-a reluat locul. Fiecare bibelou, fiecare mască, toate şi-au găsit locul şi străjuiesc iar încăperea. Cărţile au şi ele iar plăcerea de a se înghesui unele într-altele.

Artur înaintează uşurel, ca pentru a-şi savura mai bine plăcerea. Mîngâie biroul din lemn de merişor, cufărul mare din piele de bivol şi toate măştile cu care îi plăcea atât de mult să se amuze, înainte de începutul acestei istorii. Toată fericirea regăsită îi sugerează ceva. Un sentiment vag, ca o tristeţe. O lipsă.

Deschide fereastra şi lasă aerul să intre. Îşi pune coatele pe pervaz şi oftează, privind stejarul cel mare din spatele piticului din grădină. Deasupra, pe cerul de azur, cornul lunii se arată sfios soarelui.

- Mai mult de nouă luni, Selena... mai mult de nouă luni... spune în cele din urmă, dezvăluindu-şi taina tristeţii.

Nici fericirea, nici dorul, nici chiar plictiseala. Pur şi simplu, iubirea. Cea adevărată. Care te face mai slab când te depărtezi. Care se socoteşte în luni şi milimetri.

- Mi-ai dat puterile tale, şi totuşi niciodată nu m-am simţit aşa de slab. Poate că nu funcţionează dacă nu-s lângă tine? întreabă Artur, şi nimeni nu-i poate răspunde.

Rămâne o clipă tăcut, parcă aşteptând un tandru ecou, care să-i aducă un răspuns. Dar nimic. Doar zefirul trece printre crengile marelui stejar. Artur pune atunci un sărut în podul palmei, suflă peste el şi-i arată unde să se ducă. Sărutul se duce spre stejar, trece cu îndemânare printre crengi şi se aşază pe obrazul Selenei.

Mica prinţesă stă pe o frunză şi-l priveşte pe Artur, la

fereastră. O lacrimă, care nu aşteaptă decât să cadă, îi lunecă în sfârşit pe obraz.

- Am să fiu curând lângă tine... şopteşte Artur melancolic.

- Am să te aştept... răspunde Selena răbdătoare. Acesta e, după înţelepciune, al doilea lucru învăţat în aventura lor.